תת-אלוף X

חיילים כמשרתים פרטיים

המחיר: 5.00 ל"י | מספר 2008 | שנה 40 | כ"ד אדר א' תשל"ו, 25.2.76

העולם הזה

חקירה בצמרת צה"ל

האם ניצל תת-אלוף

ZOO

העורך והמייסד הראשון:
ד"ר מלכיאל זוארץ ז"ל
ממשיכי דרכו יבל"א:
חנוך מרמרי, קובי ניב, אפרים סידון

ד"ר זוארץ מציע ממשלה חזקה

פנה ל־25 חזקים • הקים מחנות־אימונים

אנשי „גוש־אימונים" באחד ממחנות האימונים בשומרון
חזק חזק ונתחזק

במסיבת עיתונאים רבת־משתתפים שנערכה אמש בתל־אביב, קרא ד"ר מלכיאל זוארץ ז"ל להקים ממשלה חזקה לאלתר.

„נוכח ריפיון־ידיה של הממשלה הקיימת", ציין הדוקטור, „חייבים האנשים החזקים במדינה, ללא הבדל השקפות, להתאחד ולהקים ממשלה חזקה שתוכל לעמוד בלחצים ולשאת בעול."

מר זוארץ שטח בפני העיתונאים מחקרים מדעיים המוכיחים כי במצב המדיני העולמי הנוכחי חייבת הממשלה להיות מסוגלת להרים (בהנפה) מישקל של טונה אחת, לרוץ 100 ב־11.5 שניות, לשבור 242 בלוקים במכת קראטה אחת ולדחות לחצים עקיפים במסה הכוללת של 338 טון.

לכתבנו המדיני נודע כי בין האישים החזקים אליהם פנה הד"ר זוארץ לצורך הקמת הממשלה החזקה, נמצאים האחים רפאל (איש הקראטה) ומיכאל (הגיבור שנכנס לכלוב האריה) הלפרין, הרצה אסתר שחמורוב־רוט, איש־השומר ישראל דנוך, המתאבק ויקטור זילברמן, אנשי־הרוח עמוס חכם (חזק בתורה) והמשורר יחיאל חזק, האלוף מילי' (השמן) אברהם יפה, הבלם החסון יצחק ג'אנו (בית"ר י־ם) ואחרים.

ד"ר זוארץ הנמרץ הודיע במסיבת העיתונאים כי מזה חודשיים הוא מקיים מחנות־אימון אינטנסיביים לאנשים חזקים במטרה לשפר את כושרם הפיזי והרוחני גם יחד. ולבד מן האנשים ששמם מוזכר, מתאמנים במחנות גם שני אוכלי־זכוכיות, חמישה יורקי־אש, 17 מרימי־משקלות בשיניים, עשרות מתאגרפים בכל הדרגים ואנשים חזקים נוספים.

כתבנו לענייני מיפלגות, שביקר במחנות האימונים, מוסר כי, המתאמנים שומרים על כושר מעולה ומוראל גבוה ואף הקימו תנועה פוליטית חדשה לחיזוק פני העם בשם „גוש אימונים", שבוודאי עוד תשמע עליה רבות.

מעולם הדת:

הראשון לציון יפגש עם השלישי לסין

חוגים המקורבים לראשון־לציון, הרב עובדיה יוסף, מסרו כי בכוונת הרב לערוך ביקור רשמי בסין, על־פי הזמנת ממשלת סין ולהיפגש שם עם ליאו־מיאו־צ'י, האיש מיספר שלוש בצמרת המימשל הסיני. כן נודע כי בכוונת הרב הראשי לערוך סיור מקיף בקהילות היהודיות בשנגחאי ומונגוליה, ולהסביר את עמדתנו המדינית בלובי של הצ'ונג־קינאג, הוא הקונגרס הסיני.

אותם חוגים טוענים כי אין כל קשר בין ביקור זה לבין פגישתו של הרב גורן עם נשיא ארצות־הברית.

סרן ויינשטיין-קונסול נודד לענייני דת

סרן יוסף ויינשטיין, קצין הכשרות ביחידת חי"ר מובחרת, עומד להתמנות כפי הנראה ל„קונסול נודד" לענייני דת. דיונים על כך נערכים בצמרת מישרד־החוץ. ההחלטה נתקבלה לאחר שהתברר כי לסרן ויינשטיין, שהוא רס"ר במיקצועו, לא צפוי קידום נוסף בשורות צה"ל.

נודע, כי אין כל קשר בין מינוי זה לבין מינויו הצפוי של הרב פירון לתפקיד „שגריר נודד לענייני דת" ברחבי העולם האלילי.

סקופ

חקירה מיוחדת

הרצח האחרון שנתגלה באיזור חדרה גרם מיד לכתבי הפשע של "ZOO הארץ" לפשפש בכרטיסיית מקרי־הרצח שבארכיוננו. לאחר פישפוש יסודי, תוך בדיקת העובדות עם האינטרפול, הק.ג.ב. והחרר. פרר. חרר. (מישטרת בונגו־בונגו), הסתמנו בבירור המסקנות הבאות:

„רצח חדרה" הוא מקרה הרצח ה־206 בסידרת מקרים שממבט מעמיק ניתן למצוא ביניהם קוי דמיון משותפים: א. כולם הסתיימו במות הקורבן. ב. בכל המקרים נפלה גופתו של הקורבן על האדמה ולא התגלתה עד שמישהו גילה אותה. ג. בכל המקרים לא גילה הנרצח/ת מיהו הרוצח.

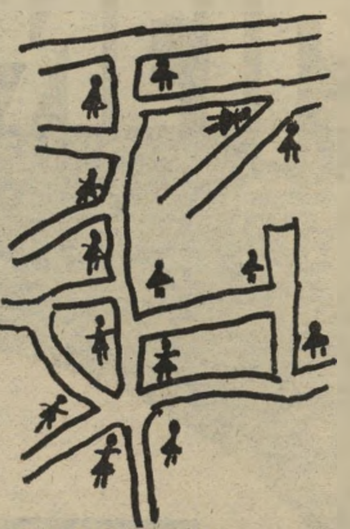

קורבנותיו של ה„אנס מכרכור"
מימין: גופתו של הבל

בחקירה האנאליטית שקיימנו התברר מעל לכל ספק כי רצח זה קשור ברצח קסטנר (שנרצח בתל־אביב המרוחקת כ־40 ק"מ בלבד מאיזור רצח חדרה) וייתכן שבו גם המפתח לגילוי רוצחם של ארלוזורוב וחיים דה־האן שנרצח אמנם בירושלים, אך כל מניאק מסוגל לתפוס מונית לשם ולחזור צ'יק־צ'אק לשפלה.

יותר מזה. לדעתנו קשור הדבר גם בהעלמו של המלך עבדאללה שיצא בטרמפים למסגדו ומאז לא נתגלה בין החיים, וקיימות עובדות המרמזות גם על קשר עם הרצחו של הנשיא לינקולן בשנת 1865 (אם כי לינקולן לא נסע בטרמפ, ונרצח במרחק מסויים מצומת עפולה). לא נפרט, אך העובדה שבגדיו העליונים של לינקולן נמצאו בשקית ניילון ליד הגופה וחוט של חזיה נכרך על צווארו, מאשרת את הנחתנו.

בהקשר לחקירה זו הצענו גם למשטרת גיזה (מצרים) לפתוח את קיברה של המומיה „טוטי־

(המשך בעמ' 3, טור 4)

הארץ

— ממשנתו של מייסדו —

אחי יהונתן,
נפלאה אהבתך לי
מאהבת נשים.

(במשרד האוצר)

מישאל אינטלקטואלים מיוחד של "ZOO הארץ":

מה הם הגורמים למצבנו הקשה

המשאל החושף לראשונה את הסיבות האמיתיות

מה קרה שם

אחרי ששלב היריות בלבנון הס־תיים, לפי שעה, ושלב הכותרות הסתיים אף הוא, לפי שעה, בעי־תונות העברית, הגיע השעה לב־דוק מה בעצם קרה בלבנון ומה בעצם לא קרה שם.

זוהי התמונה החיוורת שנצצה אט־אט מתוך מבול היכבות:

א. המוסלמים הרשעים לא טבחו בנוצרים החפים מפשע. הטבח היה הדדי. מתוך כתבות וראיונות ב־טלוויזיה מתברר כי הפלאנגות ה־נוצריות נהגו במידה לא־מבוטלת של קשיחות ואלימות, לפחות כ־עמיתיהם המוסלמים.

ב. אש"פ לא היה הגורם המרכזי בתמונה, כפי שהצטייר הדבר כאן. הקרבות בלבנון היו ביטוי לאי־היציבות ששררה מאז ומתמיד בין המוסלמים למארונים. אש"פ ניסה, כפי הנראה, לנקוט עמדה בסכסוך ולנצלה לטובתו — אך בלי ספק לא היה הגורם המרכזי במאורעות ואף יצא מן ההסדר החדש כשידו על התחתונה. (שני הצדדים קבעו שעל אש"פ חל הסכם קהיר).

ג. הפשרה שהושגה אינה מק־פחת את הנוצרים. היא מקזזת, למעשה את עודף הזכויות שהיו להם ומאזנת את חלוקת התפקי־דים בשלטון בין הנוצרים למוסל־מים, חלק כחלק. למרות התערבו־תה של סוריה לא קופחו הנוצרים ואש"פ לא קיבל כל־זכויות יתר.

ד. לא נעשו כל נסיונות לפגוע ביהודי לבנון. להפך, נעשו נסיונות להגן עליהם. היהודים שנאלצו לע־זוב את לבנון לא הגיעו לישראל כי אם יצאו לאירופה וכעת, עם סיום הקרבות הם שבים לבתיהם.

ה. גם הפליטים לא העדיפו לקבל את הצעתנו הנדיבה לקבל מקלט בישראל. פרט למקרים יוצאי־דופן, חזרו כולם לבתיהם.

נסיוננו להתערב בבעיות־הפנים של לבנון משיקולים כביכול־מוס־ריים, להציג את הנעשה כטרגדיה לנוצרים וליהודים כתוצאה מקנו־ניה אש"פית, ולפנות למצפון ה־עולם המערבי והוואתיקן — באה למעשה כתירוץ דימגוגי לחששות בטחוניים. למזלנו לא נקבעה המדי־ניות הבטחונית על־פי כותרות ד־נאומים, ונמנעה טעות הסמורית ש־דמגוגים רבים היו מזרזים לעשות.

בזמן האחרון מרבים לדבר אצלנו על „המצב" — רוטנים, מייללים ו־„מקטרים".

רבים אף מציעים הצעות שונות ומשונות לפיתרון.

אך איש מכל אלו אינו שואל עצ־מו „מדוע זה כך?" „מה הסיבות ל־מצבנו הקשה?" — שהרי ידיעת והכרת הסיבות לעומקן הן התנאים הראשוניים וההכרחיים למציאת פית־רונות כלשהן.

נאמנה לדרכה החליטה מערכת „ZOO הארץ" לנסות לנתח בצורה חריפה ובוטה, ללא כחל ושרק, את הסיבות למצבנו הנוכחי.

לשם כך ערכנו מישאל בזק בין 1456 אינטלקטואלים, המהווים חתך מייצג של האוכלוסיה האינטלקטואלית הבוגרת בישראל.

להלן התוצאות:

37.2% מכלל האינטלקטואלים טוענים שהסיבה למצבנו היא ש־אנשים זורקים ניירות ברחוב.

24.1% אינטלקטואלים חושבים שהסיבה למצבנו היא המיסים ה־גבוהים.

13.8% מהאינטלקטואלים תולים את האשם בכך שאזרחי המדינה אינם מקפידים לספור את העודף שהם מקבלים.

8.7% רואים בהצגת דברים שליליים בטלוויזיה את הגורם ה־עיקרי למצב הקשה.

4.6% מציבור האינטלקטואלים גורסים כי איכות החיים הירודה היא־היא שהביאתנו עד הלום. אחד האינטלקטואלים אף ציין על גבי הטופס בהדגשה, כי „לא כמות החיים קובעת — אלא אי־כות החיים."

שאר האינטלקטואלים רואים את הסיבות במחירי שולחנות־הביליארד, תחזיות מזג־האוויר המסולפות, היעדרו של גיורא שפיגל, האופניים והיהודים.

הערכות בצמרת העבודה

התפטרות כרמי — סופית

מאיר קרני (שני מימין, כורע) בשורה הראשונה
של מנהיגי האומה

פרישתו של מאיר זלמי מתפקיד מזכ"ל „העבודה", משאירה אחריה חלל ריק ומכאיב. שכן פעולתו ומע־שיו בשטח המיפלגתי, מעמידים אותו בדרגה אחת ומעלה מעל כל עסקן מיפלגתי ממוצע.

מר מאיר זנרי נולד כנראה באחת הערים, ואחרי זה עלה קרוב לוודאי לארץ. פה **הצטרף** לקיבוץ. כן, כן, מאיר לרני הוא מוסכניק! ונוסף לכך עסק בעוד המון דברים. האתגר שעמד לפניו עם קבלת התפקיד כלל — הכנת ועידת המיפלגה, בחירות פנימיות, ה־משבר הכספי, התפוררות מבפנים, חיזוק השפעת המיפלגה על השרים, דיונים מדיניים וכו׳. באלה לא־כל־כך הצליח, אבל בדברים אחרים כמו למשל... רק רגע... אה... וגם בשטחים קרובים. בעיקר בלטה פעולתו ב...גו... הזהו, כן, והיה הרוח החיה גם בההוא. חוץ מזה פעל רבות, שלא לדבר על תרומתו הגדולה של מר רזמי בנוש־אים אחרים, שבהם טיפל קרוב לוודאי בהתמדה ובכישרון.

כאמור, תיצור פרישתו חלל ריק בדיוק כמו עבודתו.

חקירה מיוחדת — המשך

פרוטי" שנקברה בפירמידה ה־קטנה, ולערוך בה ניתוח שלאחר המוות, שמא קיימים סימני זרע על תכריכיה. אם כך הדבר, אין ספק כי רוצחה של המומיה הוא „האנס מעפולה" האחראי, מלבד המקרים שצויינו לעיל, גם להרצ־חם של יורש העצר פרדיננד מ־סראייבו, סיסרא שר־צבא יבין, דודו ענתבי, הנאצי פון־ראט, מו־חמד בן־ברקה, ופרדיננד מגלן.

לפרשה זו יש אספקטים מר־חיקי לכת ואם אמנם ייתפס „ה־מניאק מפרדס־חנה", ייתכן ש־יהיה בכך כדי לזרוע אור גם על מותו של הבל, שנעלם בנסיבות טראגיות וגופתו לא נמצאה עד עצם היום הזה.

מה חדש בפלילים

אלימות נשים

קבוצת חובטות בדגים תמימים
מסיימות את הכנותיהן לשבת

תופעת האלימות אצל נשים, אינה חדשה. יחד עם זאת אנו עדים בשנים האחרונות להחרפתה.

מספר אחד מקורבנותיה: „הגעתי לק־ראת שבת לבית בשכונה מהודרת, וכאן זכיתי לקבלת־פנים שלא תישכח מזיכ־רוני. בעלת־הבית הסתערה עלי וללא סיבה הלמה על ראשי במכשיר קהה. מובן שאיבדתי את הכרתי, אלא שאותה אשה לא הסתפקה בכך וניסתה להט־ביעני באמבטיה לאחר שהות של כמה שעות במים, שוב הלמו בראשי ובעלת־הבית המופרעת הסתערה עלי בסכין־מיטבח ושיספה את בטני תוך פגיעה בשלפוחית השחייה.

ד.ק ניצל בנס, ומאושפז כיום בבית־החולים „גיפילטע־פיש". אך מי יגן על אחיו הקרפיונים מפני נשים מופרעות? למשטרה פתרונים.

מפ"ם לאן?

לנוכח ההתפתחויות האחרו־נות בצמרת „העבודה", סחטנות רפ"י, ההתנחלות בשטחים, הכניעה לגוש־אמונים, חיזוק מעמד פרס, המדיניות הכל־כלית, הפגיעה בשכירים, פסי־לתם הטוטאלית של הפלסטי־נים, ובעיקר חוסר מדיניות מוסמכת לגבי השלום — עולה כמובן השאלה, האם תמשיך מפ"ם בשותפותה עם מיפלגת העבודה.

כן.

תשקיף

עדויות קולבי
בהשראת קיסינג'ר

יותר ויותר מסתבר כי עדויותיו של מי שהיה ראש שירותי־הביון האמריקאיים וראש הסי־איי־אי, בפני ועדת הסינאט האמריקאי, בקשר ליחסי־הכוחות בין ישראל ומדינות־ערב נעשו בהשראתו של הנרי קיסינג'ר.

טענותיו של קולבי, כי עוצמתה הצבאית של ישראל כיום עולה על זו של כל מדינות־ערב, כבר גרמו נזקים כבדים לישראל ויהיה צורך בפעולת־הסברה מקיפה כדי לתקן את הרושם.

מסתבר, כי המידע שמסר קולבי לחברי־הוועדה היה מבוסס על ההנחה כאילו מדינות כמו עיראק, סעודיה ומרוקו, ששלחו חילות־מישלוח לחזית הצפונית במילחמת יום־הכיפורים, אינן מדינות־עימות עם ישראל. כן פסל קולבי את האפשרות שארסנל הנשק העצום, שצובר שליט לוב, מועמר קאזאפי, ינוצל נגד ישראל.

בעיקר עוררה תמיהה הערכתו של קולבי, כי צבאה של ירדן אינו מהווה סיכון לישראל. התעצמותו של הצבא הירדני וכושרו, על־פי המידע של מומחים, הפכו אותו הצבא המעולה ביותר בין צבאות־ערב כיום.

פעולה לגיוס
קצינים דתיים

צה"ל עומד לערוך פעולה הסברתית רחבה בקרב קצינים דתיים, כדי לשכנעם לחתום קבע. שילטונות־הצבא מאמינים שבקרב הקצינים הדתיים טמון פוטנציאל גדול של פיקוד, וכי יש להשקיע מאמצים הסברתיים גדולים כדי לשכנעם לחתום.

הפעולה הראשונה בכיוון זה היתה פגישה של הרמטכ"ל עם עורכי ביטאון המפד"ל, „הצופה", כדי שעיתון זה ירבה בכתבות ובידיעות בנושאים צה"ליים.

יורמן לא ימונה
כיועץ עיתונות

הידיעות המופצות, כאילו עומד העיתונאי פינחס יורמן להתמנות כיועץ ראש־הממשלה לעניני־עיתונות, במקומו של דן פתיר העומד לפרוש מתפקידו, אין להם ככל הנראה על מה לסמוך. יורמן, העובד במרכז־ההסברה, נלווה אל רבין בסיוריו האחרונים, בתוקף תפקידו זה. בשל היעדרו של דן פתיר מהארץ, נולדו השמועות כאילו עומד יורמן לרשת אותו.

ככל הנראה תבוטל מישרת יועץ־העיתונות עם סיום תפקידו של דן פתיר. מישרד ראש־הממשלה יחזור למתכונת הישנה, ובמקום יועץ־עיתונות יהיה לו רק דובר.

לא תהיה רוטציה
ברשימה הבדואית

הח"כ הבדואי, שייך חמאד אבו־רביע, נציג הרשימה הערבית לבדואים ולכפריים בכנסת השמינית, ימשיך, ככל הנראה, לכהן כחבר־כנסת, למרות ההסכם כי יתחלף בתפקידו אחרי שתי שנות־כהונה, עם השני ברשימה.

הרשימה הבדואית התייצבה לבחירות לכנסת השמינית בפעם הראשונה בתולדות המדינה. בראשה עמדו שני שייכים בדואים: האחד נציג בדואי הנגב, שייך אבו־רביע, והשני נציג בדואי הגליל. הוסכם ביניהם כי אם יזכו רק בנציג אחד, הם יכהנו בכנסת ברוטציה. אולם עתה, משהגיע תורו של השייך הגלילי לתפוס את מקומו בכנסת, נראה כי הוא נוטה לוותר על הכבוד.

כנס של זרזירים
באל־חמה

אנשי רשות שמורות־הטבע עוסקים לאחרונה בחקר תופעה חסרת־תקדים: פלישה של מיליוני זרזירים לאזור מרחצאות אל־חמה, שבגבול ירדן־סוריה־ישראל.

מסתבר כי מדי־ערב מתרכזות להקות בנות מיליוני זרזירים באזור, חונות בו למשך הלילה, ונוטשות אותו עם שחר. מדי־ערב מגיעות להקות הזרזירים למקום מכל רחבי רמת־הגולן, הגליל, ויש המעריכים כי גם משיטחי סוריה וירדן. על־פי הערכה גסה מגיע מיספר הזרזירים באל־חמה מדי ערב ל־7 מיליון ציפורים. עד כה טרם נמצא הסבר לתופעה.

לאחרונה נוצר עימות בין הבדואים בנגב לבין השילטונות על רקע של הפקעת אדמות, שאותן עיבדו הבדואים בנגב עד כה. השייך הגלילי חושש כי אם ייכנס לכנסת בתקופה זו, כשהעימות הולך ומחריף, יאשימו אותו באחריות להתנכלות לבדואים.

פרשת כושי:
בריחה או טעות?

לפרשת „בריחתו" של שימעון („כושי") רימון, שנעלם מבית־הסוהר בפראנקפורט ונמצא לאחר־מכן בתא אחר של אותו בית־סוהר, יש השלכה מישפטית מעניינת.

אם תחליט השופטת כי כושי ניסה לברוח, אין צורך לשנות את מהלך המישפט. אולם אם תחליט שכושי נפל קורבן לטעות של סוהרים, יהיה צורך להשמיע מחדש את כל העדויות שנגבו בבית־המישפט בהעדרו. מכיוון שהעדים באותו יום היו זרים והובאו מהולנד, לא יהיה זה מיבצע קל.

שינוי בנוהגי דיווח
על עריקים

המטכ"ל הוציא הוראות חדשות לגבי דיווח על עריקים ונפקדים משרות סדיר ומשרות מילואים.

הדבר בא בעיקבות מיספר מיקרים, שבהם הוכרזו חיילים כנפקדים וכעריקים, והם נעצרו על־ידי שוטרים צבאים שנשלחו לבתיהם. לאחר־מכן נתגלה כי היו טעויות בדיווח. המטה הכללי הוציא הנחיות שבהן נדרשו המפקדים ליתר זהירות ולפעולות מקדימות, לפני שהם מכריזים על חייל כעל נפקד או עריק.

אלון הכשיל
צירוף אבן

אי־נכונותו של שר־החוץ יגאל אלון לוותר על תואר סגן־ראש־הממשלה, שהוא תואר ריק ללא כל תוכן ממשי, הכשילה את כוונתו של יצחק רבין לצרף את אבא אבן לממשלה.

למרות שלא שוחח עם אבן בנושא, היה ברור ליצחק רבין, כי לא יוכל לצרף את אבן לממשלה כשר בלי־תיק, אם לא יעניק לו מעמד של שר־בכיר בצורת תואר סגן־ראש־הממשלה. סקרים הוכיחו שאבן פופולארי עתה וצירופו לממשלה עשוי לחזק את תדמיתה. מקורביו של רבין זועמים עתה על מה שהם מכנים רדיפת־הכבוד של אלון, שהכשילה את רבין.

ציירים
מקרב הבדואים

מישרד־החינוך־והתרבות מעודד לאחרונה לימודי ציור ואמנות בקרב צעירים בידואים.

יוזמת הרעיון היא הצריית התל־אביבית אדריאנה צוונג, השוהה עתה בחצור הגלילית כמורה לציור. צוונג מצאה שבט בידואי, ליד הכפר מרר שבגליל, החלה ללמד את ילדי השבט ציור וגילתה לתדהמתה כי הם נחונים בכישרון עצום. היא העלתה את הרעיון ללמד את שיבטי הבידואים ציור, והרעיון נתקבל על־ידי מישרד החינוך, המחפש עתה מורי אמנות וציור לצורך זה.

לעיתונאים אסור
לבקר בקדום

שר־הביטחון שימעון פרס הורה שלא לאפשר עוד לעיתונאים לבקר במחנה קדום.

על־פי הוראות השר יוצאו אישורים לעיתונאים רק על־ידו אישית. בקשות של כמה עיתונאים בשבוע האחרון, לבקר במחנה ולראיין את מתיישביו, נתקלו בסירוב מוחלט.

השר הדתי
חילל שבת

חוגים במפד"ל מאשימים את שר־הסעד זבולון המר, כי לצורכי פירסומת נתן יד לחילול־שבת. המדובר הוא בהשתתפותו של המר בתוכנית רדיו על בעיית המנהיגות בישראל, ששודרה בשידורי־ישראל בשבת האחרונה, במיסגרת התוכנית „יומן השבוע".

הראיון עם המר אומנם הוקלט ביום־חול, אבל שודר בשבת. עד כה נמנעו מנהיגי המפד"ל להעניק ראיונות־רדיו לשידור בשבת, אפילו אם הוקלטו בימי־חול.

מחיר השידורים
מהאולימפיאדה

הנהלת רשות־השידור עושה מאמצים לצבור סכום של מיליון ורבע לירות, שיועמד לרשות הטלוויזיה, כדי להעביר שידורי ספורט באמצעות הלוויין, מן האולימפיאדה שתיערך באביב במונטריאול שבקנדה.

המאמצים לצבור סכום זה מסבירים את מחדלה של הטלוויזיה באי־שידור מישחקה של קבוצת הכדורסל של „מכבי תל־אביב" מאיטליה השבוע. למרות שמישחק זה מהווה את גולת־הכותרת של כל מישחקי „מכבי תל־אביב" במיסגרת גביע אירופה לאלופות, והוא זוכה בהתעניינות חסרת־תקדים לא רק בקרב חובבי־הספורט, נמנעה הטלוויזיה ברגע האחרון מלשגר צוות, שיעביר את המישחק בשידור ישיר.

SONY®

HMK-70
מגבר 70 וואט הספק P.P.
פטיפון חצי אוטומטי
עם ראש מגנטי
טיונר FM/AM/LW סטריאו
טייפ קסטות "DOLBY"
זוג רמקולים SS-610, 35 וואט*

HMP-70
מגבר 70 וואט הספק P.P.
פטיפון חצי אוטומטי
עם ראש מגנטי
טיונר FM/AM/LW סטריאו
זוג רמקולים SS-610, 35 וואט*

HP-319 (ראה צילום)
מגבר 40 וואט הספק P.P.
פטיפון אוטומטי
טיונר FM/AM סטריאו
טייפ קסטות סטריאו
זוג רמקולים SS-510, 35 וואט*

HMK-20
מגבר 20 וואט הספק P.P.
פטיפון חצי אוטומטי
טיונר FM/AM סטריאו
טייפ קסטות סטריאו
זוג רמקולים

* קיימת אפשרות שילוב עם רמקולים יותר גדולים, SS-4050 ,7050 ,5050

בואו לראות, לחוש ולשמוע מוסיקה באולמי התצוגה של סוני, ת"א, מגדל שלום, אחד-העם 9, טל. 52431

לכבוד
ישפאר חברה אלקטרונית למסחר בע"מ
ת.ד. 29130 ת"א

הנני מבקש פרטים נוספים
על מערכת סטריאו: ______

שם: ______
כתובת: ______
______ טלפון: ______

פרסום מלניק/רפאל טיראן

„העולם הזה", שבועון החדשות הישראלי • המערכת והמינהלה: תל־אביב, רחוב גורדון 3, טלפון 243386־03. תא־דואר 136 • מען מברקי: „עולמפרס" • מודפס ב„הדפוס החדש" בע"מ, תל־אביב, רחוב בן־אביגדור • הפצה: „נד" בע"מ • גלופות: „צינקוגרפיה כספי" בע"מ • העורך הראשי: אורי אבנרי • המוציא לאור: העולם הזה בע"מ.

קורא יקר,

המאבק על חופש־העיתונות הוא מאבק יומיומי. אפשר לומר: לא ינום ולא יישן המתנכל לחופש זה. לעיתים הוא תוקף מימין, לעיתים משמאל. יש שהוא מבקש להנחית בעיטה קלה בשעת־כושר, כשאיש אינו מסתכל. פעם הוא מדבר בשם המוסר והמוראל הלאומי, ופעם בשם אתיקה מיקצועית.

הפגיעות הקטנות אינן פחות מסוכנות מאשר הגדולות — כי הרבה פגיעות קטנות יכולות להצטרף לפגיעה גדולה אחת, ליצור אווירה, לשמש תקדים.

על רקע זה הייתי מציע לשפוט את המיכתב של לישכת עורכי־הדין, המובא כאן במקורו.

■ ■ ■

לפני חודשיים פירסם העולם הזה (1999) כתבה בשם „יפות באופן חוקי". לא היתה זו כתבה חשובה במיוחד, והיא לא באה לשנות סידרי־עולם. היא היתה אחת מאותן כתבות „קלות" בשבועון זה, ביותר: שהמיקצוע המישפטני, שהיה פעם מיבצר כימעט־בילעדי של עולם הגברים, הולך ונפתח בפני צעירות כישרוניות, שאפתניות ונאות.

והנה מצאה לישכת עורכי־הדין לנכון לצאת למאבק־איתנים דווקא בעניין זה. שומו שמיים! כתבה על מישפטנים! גרוע יותר: כתבה על מישפטניות!

וכמו באגודה בולשביקית, נקראות ה־חוטאות להופיע, להתוודות, להכות על חטא.

איזה חטא? שדיברו, אולי, עם כתב־עיתון? שלא הטמינו את פניהן בידיהן, כדרכם של פושעים ביישניים, כאשר נוכחו לדעת שמצלמים אותן?

לאילו שיאים של גיחוך אפשר להגיע?

יש חשיבות לאתיקה מיקצועית של מישפטנים. ידשנו אותה מידי תבריטים, שהקפידו מאד לרומם את כבודו של בית־המישפט וכל הקשור בו, עוד מן הימים שבהם שופט־שלום משועמם היה גוזר בסיטונות פיסקי־דין של מוות בתלייה לילדים שגנבו כיכרות־לחם.

איננו מזלזלים בחשיבות הצניעות המיק־צועית. לא היינו רוצים לקרוא בהעולם הזה מודעות בנוסח „אל תוותר על הטוב

לישכת עורכי־הדין בישראל — הועד המחוזי
THE ISRAEL BAR - CENTRAL COMMITTEE
TEL-AVIV—YAFFO • תל־אביב יפו

הנדון: כתבה בשבועון העולם הזה מיום־ .24.12.75

בכתבה הנ"ל, שהופיעה תחת הכותרת "יפות באופן חוקי" פורסמה תמונתך. לצורך ברור, באם יש בעובדה זו משום עבירה על כללי האתיקה המקצועית, הנך מתבקשת להסביר ולפרט את הנסבות בהן צולמה תמונתך ומה מידת השתתפותך או יוזמתך בעניין.

נא תשובתך בכתב וב־3 עותקים, תוך 14 יום מתאריך מכתבנו זה.

בכבוד רב,
י. אלדבי
מזכיר

פניית לישכת עורכי־הדין למתמחות
אתיקה מוזרה

הבאות להאיר את ההווי המתפתח של הארץ, למסור מידע מעניין אם כי לא חשוב ביותר, לשמש אתנחתה בין עניינים חשובים, ו„לעשות טוב על הנשמה" אחרי קריאת מידע קודר, מדאיג ומקומם.

כתבה מסויימת זו סיפרה על המישפטניות הצעירות, המשמשות כמתמחות בבית־המישפט בתל־אביב. היא מסרה עליהן פרטים אישיים, בליוויית צילומים שצולמו מחוץ לאולם בית־המישפט, במיסדרונות ובמיזנון, במהלך יום־העבודה.

במי יכלה כתבה זו לפגוע? לא בשום אדם, וגם לא בשום עיקרון. במידה שהיתה בה „בשורה" כלשהי, הרי זו בשורה חיובית ביותר — עורך־הדין המהולל דוקטור מנדל ינקלביץ יוציא אותך זכאי גם אם אנסת קטינות — שירות מעולה, מחירים מוזלים, הנחה לעבירות חוזרות."

אבל מכאן ועד לפורמאליזם הקיצוני של איום על צעירות שהצטלמו עבור עיתון, בנסיבות מכובדות בהחלט, ועל רקע עבודתן המסורה — המרחק רב מאד.

■ ■ ■

אם יש לך זיכרון ארוך (ואם אינך צעיר מדי) יתכן ששער הגיליון האחרון של העולם הזה (2007) עורר בלבך זיכרונות נוסטאלגיים.

כי שייקה ירקוני אינו פנים חדשות במראה של העולם הזה. הוא כבר הופיע על השער שלנו — בשנה שבה נולדו רבים מן הקוראים המשרתים עתה בצה"ל ב־שירות־חובה.

זה היה בעיצומו של מאבק העולם הזה לטיהור צמרת המישטרה — אחד המאבקים הגדולים והמסוכנים ביותר של השבועון המסויים, שנסתיים בניצחון מושלם כאשר הודחה כל צמרת המישטרה, והמפכ"ל דאז נידון למאסר בעוון שבועת־שקר.

שמו של שייקה ירקוני השתרבב אז בכמה פרשות, על רקע ידידותו האישית עם עמוס בן־גוריון, אז מפקד מחוז תל־אביב של המישטרה. העולם הזה חשף פרשות אלה, בלי רחמים, הגדיר והוקיע אותן במילים חריפות ביותר.

בשבוע שעבר ישבו כמה כתבים בכירים של העולם הזה בביתו של שייקה ירקוני,

שייקה על חשער: 1954
פרשות של אתמול

שייקה על השער: 1976
פרשות של היום

חקרו אותו על הפרשה החדשה, בדקו, שאלו, ביקשו הוכחות. ירקוני שיתף עימם פעולה בלי היסוס, הגיש להם עשרות מיסמכים, השיב לשאלות נוקבות.

זר בעל־זיכרון יכול היה לתמוה: מדוע לא טרק ירקוני את דלת ביתו לפני כתבי העולם הזה, שתקפוהו בשעתו בחומרה? כיצד זה התייחס אליהם באמון מלא ובטח בהגינותם וברמת שיקוליהם?

זוהי תופעה שנתקלתי בה לא פעם ב־25 השנים האחרונות: אנשים שהותקפו על־ידי השבועון המסויים מתייחסים אליו, לרוב, באמון רב יותר מאשר כל קורא אחר. כי דווקא הם יודעים ששבועון זה משתדל לקיים את שני החלקים של סיסמתו — „בלי מורא, בלי משוא־פנים". הם ראו כיצד פועל העיתון.

אורי אבנרי

מכתבים

שחיתות ישראלית בבריטניה

הנני שוהה בלונדון מזה כשלוש שנים. כפי שידוע לכם, מיפלגת־העבודה הישר־אלית מקיימת בלונדון סניף, הפועל כסניף המרכזי לכל אירופה. בצמוד למישרד זה נמצא גם המישרד של התאחדות הסטודנ־טים הישראליים בבריטניה הגדולה, הפועל ישירות תחת השגחתה של מחלקת־ההסברה בשגרירות ישראל בבריטניה.

עד כמה שלי ברור הדבר, קיים קשר סמוי בין מיפלגת־העבודה הישראלית ב־בריטניה, מחלקת־ההסברה בשגרירות ו־מחלקה מסויימת בסוכנות היהודית בברי־טניה — המופעלת על־ידי ישראלים. על־פני הרשת הפרושה בין הגופים הללו מת־קיימים כמה שליחים מישראל על מישפחו־תיהם.

לדוגמה: חבר־קיבוץ שהגיע לפני למע־לה משנה בשליחות ההסתדרות, עם מיש־פחתו הכוללת אשה וארבע בנים בגיל בית־ספר. יש להניח שהבנים לומדים ב־בית־ספר יהודי פרטי (עסק די יקר ב־אנגליה). מובן שאף אחד מהשליחים ה־ישראליים אינו גר באוהל, ואינו נוסע ל־עבודה על אופניים...

רצוני לדעת, האם יש באפשרותכם לברר את הנושאים הבאים: מהם התקציבים ה־עומדים לרשות סניף מיפלגת־העבודה ב־בריטניה, מחלקת־ההסברה בשגרירות יש־ראל, מחלקת־הנוער־והחלוץ בסוכנות ה־יהודית; מה מיספר השליחים המופעלים, כולל בני־מישפחותיהם, ומהם הישגיהם של אותם שליחים; מהם מקורות המימון ל־החזקת כמות כזו של שליחים ומחלקות.

הנני משוכנע כי ממשלת ישראל היא המקור העיקרי להזרמת הכספים למטרות אלה, וכדאי לזכור כי מדובר כאן במטבע־זר שהמדינה צריכה לקנות, ולא בלירות ישראליות.

כדי לתת רקע מסויים: הייתי מעורה במשך השנתיים האחרונות בכל מה ש־הזכרתי לעיל, ולא הייתי מעוניין להזדהות — כי אין דבר קל יותר מאשר להאשימני בהוצאת דיבה.

ברור לי כשמש שלא הכל מתנהל כ־שורה, והסמוי מרובה מן הגלוי. אומנם מדובר כאן בפעילות מחוץ לתחומי ישר־אל, אבל מדובר כאן בכספי המדינה. לכן מצאתי לנחוץ לדווח לכם על כך. ואני סמוך ובטוח שהעניין דורש לימוד מעמיק יותר של הבעייה.

קורא, לונדון, בריטניה

שלבי האנארכיה

קראתי בעניין רב את כתבתו של אורי אבנרי „שילטון האספסוף" (העולם הזה 2005), ואני מסכים עימו.

רק חבל שמר אבנרי לא הוסיף, שהיום בישראל שילטון האספסוף הוא ביטוי ל־אי־הסכמה במובן השולטים, ועוד יותר מכך לאכזבה מצורת התיפקוד של השיל־טונות.

אנארכיה־לשמה עדיין אינה שוררת ב־ישראל, אך אין ספק שהיא נמצאת כבר בשלביה הראשונים.

בני אנקורי, כפר־סבא

הליגה לזכויות

ועד הליגה לזכויות האדם והאזרח ב־ישראל, בישיבתו הראשונה ב־3.2.76 בתל־אביב, קיים דיון על פעולותיה הקרובות של הליגה — למען שיחרורם של העצי־רים המינהליים; למען ביטול התוכניות להפקעת קרקעות בגליל, במשולש ובנגב; למען שמירת זכויותיהם של עצורים בשעת חקירתם ומעצרם; למען הפסקת השימוש בגז בבתי־כלא נגד אסירים, כפי שאירע לאחרונה בכלא כפר־יונה.

הוועד בחר מקירבו את החברים הבאים לתפקידים הבאים: נשיא הליגה: הסופר מרדכי אבי־שאול; סגן־נשיא הליגה: עור־רך־הדין חנא נקארה; יו"ר הליגה: פרופ׳ סור ישראל שחק; מזכיר הליגה: יוסף אלגזי; גזברית הליגה: יפה גביש.

הליגה לזכויות האדם והאזרח, תל־אביב

יעקובי חנציח את שמו

מי שחשב (ובצדק) שלשר־התחבורה, מר גד יעקובי, אין שכל בקודקודו, טעות ב־ידו.

השר יעקובי עולה בפיקחותו על גדור־

(המשך בעמוד 8)

הפיתוי

4 גלגלים מניעים את אוסטין: איכות, עיצוב, חסכון ושרות.
אוסטין הפיתוי שאי־אפשר לעמוד בפניו,
אוסטין הפיתוי שלא כדאי לעמוד בפניו.
מחירים ותנאי אשראי מיוחדים.

בוא ונסה אותה ללא התחייבות.

Austin Allegro **אוסטין אלגרו**

BRITISH LEYLAND

חברה ישראלית למובילים בע"מ

תל־אביב: רחוב המסגר 62, טל. 35882, 03-36537. חיפה: רח' הנאמנים 7-5, טל. 04-510246. סוכנויות משנה: ת"א, רכב הצבי, אבן גבירול 54, טל. 03-261915. חיפה, ש. קרביץ, רח' הרצל 29, טל. 04-664885. ירושלים: רח' ינאי 4, טל. 02-231328. באר־שבע: רח' החלוץ 124, טל. 052-74533. נתניה: רח' הרצל 47, טל. 053-30815.

(המשך מעמוד 6)
לים וחכמים. הוא דאג להנצחת שמו עוד בחייו.

מאז הנהגת חובת חגירת חגורת־הבטיחות, בכל פעם שאני נאלץ לחגור את חגורת־הבטיחות, אני מזכיר במישפט אחד לא רק את שר־התחבורה, אלא גם כמה דורות במישפחתו לפניו.

בני דותן, רמת־השרון

העירום של התיאטרון

ברצוני להציג לפני הקוראים בישראל את החידוש האחרון בעולם התיאטרון הדני: שחקניות ורקדניות ידועות־שם חושפות את גופן על הבמה, ואיש אינו רואה בכך טעם־לפגם.

כמו לכל רקדניות־הבלט, גם לוויווי פלינט, הפרימה־בלרינה של הבלט הדני המלכותי, חזה בלתי־מפותח, אך לעומת הפגם בחזית העניק לה הבורא עכוז מושלם.

אין פלא, איפוא, שכאשר הוחלט להציג את ויווי באחד משגי תפקידי־המפתח בהצגת התיאטרון החדש בקופנהאגן, העדיפה להציג לעיני הקהל את החלק המחניף ביותר בגופה.

גם לונה הרץ, מן הידועות בשחקניות הבמה הדנית, המופיעה במחזה הפינוק המופלא בעירום מלא — היתה שותפת לתלונתה של ויווי: „מה חבל שלא יכולנו להציג את עצמנו בעירום לפני עשר שנים." (השתיים הן כיום בנות 35—33.)

כאשר שתיים מן הנודעות והמפורסמות בעולם התיאטרון הדני מופיעות על הבמה בעירום מלא, יש בכך כדי לשמש אבן־דרך וציון לא רק לעולם האמנות הדני, אלא גם להתפתחות מושגי המוסר בעשור השנים האחרון.

קורא, דנמרק

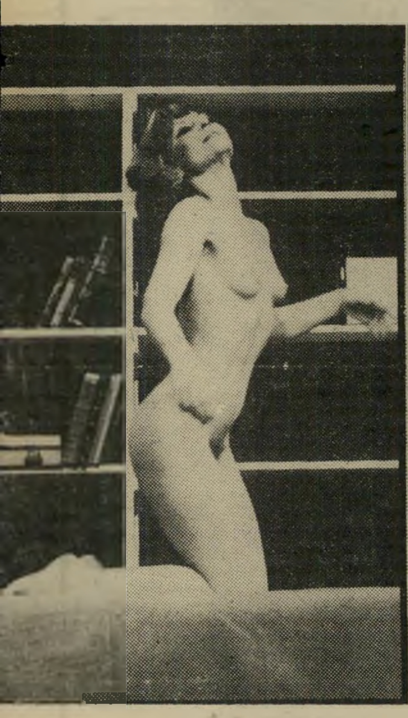

שחקניות פלינט (מימין) והרץ
עירום על רמה

מידע בילעדי

ברצוני לדבר בשיבחו של העולם הזה, שהיה העיתון הבילעדי שהודיע על התרגום בעברית לסירטי־המתח בטלוויזיה הירדנית, וכן על עיתונו של משה דיין שיהיה עיתון־בוקר של הצהרון מעריב (מדור „תשקיף", העולם הזה 2006), מה שלא קראתי בשום עיתון אחר.

אני קורא ותיק של העולם הזה זה יותר מעשרים שנה, ולא מחסיר אף גיליון אחד. זאת, במיוחד בגלל רמתו העיתונאית והמידע המהימן והאכסקלוסיבי המופיע בו.

מי יתן והיה העולם הזה מופיע יום־יום.

מרדכי פרקש, ירושלים

● אינשאללה.

במה יסתפקו הפלסטינים?

במאמרו של מר אורי אבנרי על פרופסור יובל נאמן („הנדון", העולם הזה 2006), הוא קובע שהפרופסור הוא כסיל גמור ובעל נאיביות קולוסאלית בשטח יחסי ישראל — אמריקה — ערבים.

אם אכן מר אבנרי כה חכם בתחומים הללו, אולי יואיל, אחת ולתמיד, להסביר לקוראים רק דבר אחד: מגיין ינק את הרעיון האפוקאליפטי־מיסטי, שהפלסטינים ישלימו עם גזילת מרבית שיטחה של פלסטין על־ידי הגזענים הציוניים? איזה פלסטיני אמר לו אי־פעם שהגליל, העמק, שפלת־החוף והנגב הם מחוץ לפלסטין, ושהוא מוכן לוותר עליהם למען עם ישראל? האומנם הוא מאמין שיאסר עראפת וכל שאר אירגוני־החבלה המסונפים לו, יסתפקו בשליש מפלסטין ועוד יקיימו שכנות טובה עם מדינת הציונים?

האומנם הוא מאמין שמצרים, סוריה וכל שאר מדינות ערב, כולל רוסיה וכל ארצות הגוש הקומוניסטי, לא יתנו את מלוא הגיבוי והתמיכה לשיחרור כל פלסטין, לאחר שתקום מדינת פלסטין המצומצמת ביהודה ושומרון ועזה?

והרי עצה טובה וחומר למחשבה: מותר לרמות את כל העולם, בתנאי שלא תרמה את עצמך. הציבור איננו כל־כך מטומטם.

יוסף נאור, תל־אביב

● הקורא נאור ימצא את התשובות לשאלותיו במאות כתבות ומאמרים שפורסמו על נושא זה בהעולם הזה, וכן בסיפרו של אורי אבנרי מילחמת היום השביעי.

אנדרלמוסיה באתר החרמון

כקורא קבוע של העולם הזה, ברצוני לכתוב כמה שורות בקשר לאתר החרמון. אולי זה יביא לתיקון המצב, ולשיפור הסבל שנופל בחלקם של אלפי מטיילים בשבתות בהרמון.

למי שייך אתר־ההחלקה בחרמון? המטיילים הרבים שבאים מדי־שבת בעשרות אוטובוסים ובמאות כלי־רכב פרטיים, מגיעים לשלב א' וממנו עולים ברכב אחר לשלב ב', הוא איזור־ההחלקה.

כל השנים הגיעו באוטובוסים של אגד, ועלו ישר למעלה. השנה החליטו אנשי נווה־אטיב, האחראיים להפעלת האתר, למסור עבודה זו לחברה אחרת, טיולי הגליל מטבריה. לחברה זו אין די כלי־רכב, והם שוכרים כל מיני טיוליות מפוקפקות ומעלים את האנשים למעלה. טיולית כזו מורשית לקחת רק את מיספר הנוסעים לפי מקומות הישיבה. אבל הם דוחסים פנימה פי־שניים אנשים מן המותר להם ברישיון, וגובים 25 לירות לאדם.

דמי־הכניסה לאתר הם בסך 300 לירות, כולל כל השירותים חוץ מעלייה ברכבל, שלה יש להוסיף 15 ל"י לאיש. להגיע לרכבל זוהי משימה בלתי־אפשרית. דוחפים, הורסים ורומסים, ואחרי שעתיים של עמידה בתור לרכבל חוזרים המטיילים במפח־נפש למטה, אחרי שלא הצליחו להגיע לאתר־ההחלקה. השירותים הם מתחת לכל ביקורת, מלוכלכים ובלתי־מספיקים לאלפי אנשים. נוסף לכך, גובים עוד כסף עבור השירותים. מדוע? הרי שילמו כבר 300 לירות, כולל הכל!

מכתבים

הגיע הזמן שהממשלה, מישרד־התיירות ומישרד־הבריאות יפקחו עין על האנדרלמוסיה המתחוללת במקום נהדר זה מדי שבת בשבת.

שמואל שרמן, חיפה

עובדת — לא עובדת

ברצוני להתייחס לכתבה „המאהבת של כולם" (העולם הזה 2006).

אינני בא להתייחס לאמור בכתבה בכלל, אולם בין השאר צויין בה שהגברת אילנה פרידלנדר, גיבורת הסיפור, עובדת בבית־הלוחם ומעמלת נכי־צה"ל.

מאחר שפירסום זה אינו תואם את ה־

אילנה פרידלנדר
מי צודק?

מציאות, אודה מאד אם תפרסמו כי הגברת פרידלנדר אינה עובדת, ולא עבדה מעולם, בבית הלוחם, וכי פירסום זה בטעות יסודו.

יוסף לוטנברג,
מנהל „בית־הלוחם", אפקה

● מה לעשות, והגברת פרידלנדר עומדת על כך שהיא אכן עובדת במקום, בהדרכה ספורטיבית.

לעשות למען חשכונות!

אינני נמנית עם חובבי הטלוויזיה, והסיבה לכך: ריבוי סירטי־האלימות, שהשפעתם על הצופים היא עצומה, הרס הקומוניקציה הבין־מישפחתית וכו'.

אולם קיים בטלוויזיה גורם חיובי רב ו־הוא, שהציבור יכול לצפות מעל המסך את הנעשה במדינה — לחיוב או לשלילה. כגון: אולמי־הכנסת הריקים בעת דיונים חשובים (חבל שלא ניתן לנו לראות את מיזנון הכנסת), התככים בין נבחרי העם, המעילות למיניהן והעיקר, הצילומים העגומים של שכונות־העוני, שקיימות עדיין מאז קום המדינה ולא קם להן מושיע.

לדעתי, שוגה הציבור הישראלי אם הוא סבור שתחרב המתהפכת על שכונות אלה נתונה אך־ורק בידי המישטרה.

אין המישטרה מסוגלת לצמצם (לפי דיברי המפכ"ל רוזוליו) את הנגע הגואה במדינה, מאחר שיש לטפל בדחיפות מכסימלית בשורש הבעייה, להשקיע מיליארדים המתבזבזים לשווא ולחסל את השכונות ה־אלה בזו אחר זו.

על ממשלת רבין לעשות למען יושביהן מה שלא עשה איש משך 27 שנים. רק אז נוכל לנשום לרווחה, ורק אז אולי יתחילו העניינים לזוז אצלנו.

מאשה פורמן, פתח־תקווה

ידיעה ללא בסיס

ברצוני להתייחס לידיעה כאילו מתנהל מו"מ בין מלון שלום בירושלים לקופת־חולים, בדבר רכישת המלון (העולם הזה 2005).

לידיעה האמורה אין אחיזה במציאות. הנהלת המלון קשורה עם חברות ומישרדי־נסיעות בחוזים לטווח של שנה־שנתיים, וקיימות גם תוכניות־פיתוח במקום.

היינו מתייחסים לידיעה זו כאל רכילות

(המשך בעמוד 12)

לא כל מה שעולה יותר הוא גם טוב יותר

איך לשמור על התקציב
וגם על היופי

סוג המוצר	מוצרי תיא בל"י		מוצרים אחרים בל"י	
מי קולון 30 גר'	שירה	20.10	26.80	86.50
דיאודורנט ספריי 140 גר'	דלילה	20.90	29.45	36.–
מי אחר גילוח 120 גר'	מס' 1	21.70	55.90	41.85
קרם לחות 50 גר'		15.50	27.40	89.40
קצף גילוח 160 גר'	מס' 1	15.90	22.85	29.50
קצף אמבטיה 200 גר'	בת־אורן	7.90	29.80	41.20
משחת שיניים 110 גר'	"תיא" ענק	4.70	6.90	8.90
מי־פה 70 גר'	תיארום	6.80	28.80	38.25
שמפו 500 גר'	ביצאפון (חסכוני)	14.90	21.00	31.40
שמפו 200 גר'	פייר ליידי	14.50	28.65	36.85
שפתון	דורה־גלוס	9.90	20.40	24.55
לכה לצפרניים	דורה־גלוס	8.50	15.35	17.40
קרם ידיים	מיקסה	9.90	12.90	11.75
שמפו 130 גר'	בלום	5.50	7.40	9.00
דיאודורנט ספריי 125 גר'	באק	29.90	39.95	45.00
מי־פנים 115 גר'	(מלפפונים קמפור)	9.50	37.90	14.40
חלב פנים 115 גר'		9.80	17.90	49.80
מי קולון 50 גר'	דלילה	16.50	22.50	55.90
קצף אמבט 115 גר'	בלו־סי	8.90	40.85	61.30
דרמפון	אין דומה לו - לא ניתן להשוואה - יחיד במינו.			

מוגש ע"י Taya הראשונה והגדולה בחברות הקוסמטיקה בארץ
ברשיון משרד הבריאות

באור-ורשבסקי

טילאק
להסרת כתמי ניקוטין ואבן שן

Teelak

להשיג בכל בתי המרקחת
דיסקין בע"מ

החורף עדיין לא תם!

◆ עם פלש אלקטרוני תוכל לצלם גם בערבי החורף הארוכים. פלשים מגדול יצרני הפלשים ביפן "SUN-PAK"

◆ מחשבי כיס לכל תפקיד REALTON — KING'S-POINT

◆ צלומי־זהוי בן־רגע!

◆ מבחר גדול בחנות המקצועית!

פוטו-ברנר
חיפה, רחוב החלוץ 31

גיטרות ✶ אקורדיונים
כלי־נשיפה ✶ אורגנים
מיתרים ✶ תופים

השאלה ◆ מכירה ◆ תיקונים

ג'ינזבורג מוסיקה

אלנבי 48 (ליד רח' גאולה) ת"א.
טל: 03־57773

מיהו הטייס שהטיס את
יצחק רבין חזרה לארץ בניגוד לרצונו?

■ תצוגת־אופנה מייוחדת אורגנה לכבוד ראש־הממשלה **יצחק רבין** בעת סיורו באחד המיפעלים באור־עקיבא. הדוג־מנית **מירי אורן** הדגימה לפניו פרוות סינתטיות שמייצר המיפעל. צלם־העיתונות **מיכ־אל פריידין**, שנילווה לסיור, פלט לעבר הפרווה: „דבר כזה הייתי לוקח הביתה!” ראש־הממשלה נעץ מבט רב־משמעי בדוגמנית, ושאל את פריידין: „רק את הפרווה?”

■ מאוחר יותר ביקר רבין במיפעלי־הנייר בחדרה. אחד המנהלים הסביר לו את שיטת המיחזור של עיתונים ישנים, שבשלב מסויים נמחקות מהם האותיות והדיו יורד. אמר רבין: „זה טוב לגבי הרבה עיתונים במדינה הזאת.” כש־הבחין בעיתונאים שנכחו ב־מקום, מיהר להתלוצץ: „אוי ואבוי, יש פה עיתונאים! אני הסתכסכתי לאחרונה מספיק עם העיתונות.”

■ באור־עקיבא אמר ראש־הממשלה: „קיימות המון בע־יות, ואנחנו נמצאים במצב קשה, אך בעזרת השם...” וכאן נשא את ידו לשמיים, אך מש־הבחין ברב המקומי, הצביע עליו והמשיך מייד: „ובעזרת הרב, אני מקווה שנתגבר על כל הקשיים.”

■ קברניט אל־על **אורי יופה** מספר, כי החברה פתחה בבירור נגד טייס הבואינג ש־החזיר את יצחק רבין לישראל, בניגוד לרצונו.

■ אורי יופה הציע גם לחלק את בית־המעצר באבו־כביר לאגפים, לפי מיקצועות העצורים.

■ למתיחות שנוצרה ביח־סים בין הפרופסור **יובל נא־מן** לבין ראש־הממשלה, על רקע פרשת רשימות־הרכש, יש משמעות מייוחדת שכן, בשעתו שררו בין השניים יחסי־קירבה מייוחדים. רק מעטים יודעים כי למעשה נלקח שם בנו של ראש־הממשלה, **יובל רבין**, (כיום קצין בצה״ל), משמו של יובל נאמן, ומעשה שהיה כך היה: לפני כעשרים שנה עדיין שירתו רבין ונאמן כאלופי־מישנה בצה״ל. רבין היה ראש אגף־ההדרכה, ואילו נאמן כיהן כסגן ראש אגף־המודיעין. כא־שר נולד בנו של רבין חיפשו הוא ורעייתו, **לאה רבין**, שם מקורי לבן. רבין ידע כי נאמן הוא מומחה לשמות מקו־ריים. לבנו, למשל, הוא קרא בשם יוצא־הדופן: **תדעל**. הלך רבין אצל נאמן, ביקש ממנו שורה של שמות מקו־ריים, ומיהר עם הרשימה אל לאה, לבית־החולים. כאשר קרא באוזניה את הרשימה, שאלה אותו לאה: „מי נתן לך את השמות האלה?” הסביר יצחק: „פגשתי את יובל נא־מן...” ואז קפצה לאה רבין בשימחה: „זהו! מצאתי! שם הבן יהיה יובל!”

■ כאילו כדי להצדיק את גל הבדיחות שהילך במשך שנים על ידענותו המופלגת של **יוסף אלמוגי**, חיבר היו״ר החדש של הסוכנות היהודית פאראפרזה חדשנית למימרה „רצונו של אדם — כבודו!” אלמוגי רואיין ברדיו על פר־שת פרישתו של מזכ״ל מיפ־לגת העבודה, **מאיר זרמי**. הוא סיים את דבריו בחידוש המבריק: „כבודו של אדם — כבודו.”

■ עובדי הדפוס של ה־צהרון מעריב טוענים, כי ב־רגע שיתחילו להדפיס את גיל־יונות עיתונו של **משה דיין** היום הזה, לא תהיה כל בעייה: **אסי דיין** יכתוב על סרטים, **רות דיין** על אופנה, **רחל כורם־דיין** על בישול ודיאטה, **אהרונה** על טלוויזיה, **אודי** על חקלאות, **יעל** על סיפרות ונשים, ו**מרדכי** („מנטש”) **צרפתי** יעשה את המישלו־חים.

■ אחד שהתפלא למיקרא הידיעות על הצטרפותו האפש־רית של ח״כ **אהרון יריב** לרשימת המנהיגים העל־המיפ־לגתית, שאולי תרוץ בבחירות לכנסת הבאה, היה שר־השיכון **אברהם עופר**. אמר עופר: „נניח שיריב יצליח בבחירות, והרשימה שלו תזכה בקולות מספיקים כדי שיהיה שר ב־ממשלה, אבל הוא הרי היה כבר שר בממשלה.”

■ כששאלו את שר־הברי־אות **ויקטור שם־טוב**, מה דעתו על חברת־הכנסת **שול־מית אלוני**, ומהם סיכוייה ל־הגיע לכנסת בבחירות הבאות, השיב: „אני בספק אם הר״צ שלא רץ יקבל בבחירות ה־באות את מה שהוא קיבל בבחירות הקודמות.”

■ ח״כ **יוסי שריד** נכנס למיזנון הח״כים בכנסת כשהוא מעיין בעיתון. קראה לעברו חברת־הכנסת **חייקה גרוס־מן**, שישבה אצל שולחן סמוך: „נו, מה חדש בעיתון?” יוסי הסיט את עיניו מן העיתון ו־השיב: „רק התאריך.”

■ תא־הסטודנטים של ה־מערך באוניברסיטה העברית שלח מיברק לרשות־השידור, בו הציע כי ח״כ **חיים לנדאו** יצורף לצוות כותבי ניקוי ראש, אחרי שאמר כי בחירתו של פרופסור **שלמה אבינרי** כמנכ״ל מישרד־החוץ היא תקיעת סכין בלב האומה.

■ פרופסור **ישעיהו לייבוביץ** על עמיתו פרופסור שלמה אבינרי, „הוא לבטח ישתלב במימסד. בעיני איבד פרופסור אבינרי את עולמו. אם הוא מעלה על דעתו שיוכל להשפיע על מהלך העניינים ולמנוע את קו האיוולת המרו־שעת והרשעות האיוולית ה־מציין את מדיניות הממשלה — היינו, לצפות שכשכירי חרב של האינטרסים האמריקאיים נוכל להחזיק מעמד — הדבר מעו־רר ספקות באשר לאינטליגנציה של פרופסור אבינרי.”

■ הדיון על חוק ההפלות בכנסת הפך קומדיה. ח״כ הרב **אהרון אבן־חצירה** טען, שצריך להיות כתוב כי על האשה לא רק להיוועץ ברופאה, לפני שהיא מחליטה על הפלה, כי אם גם בבעלה. ח״כ חיים לנדאו צעק לעבר ח״כ **מתיל־דה גז**: „אתן, הנשים, יותר מדי מרימות את האף, ואנחנו הגברים יותר מדי מוותרים לכן!”

■ בעיריית תל־אביב החלו מכנים את ממלא־מקום ראש־העירייה, **יצחק ארצי**, אביו של הזמר **שלמה ארצי**, בשם ארצ׳י, על שם גיבור סידרת־הטלוויזיה הכל נשאר במיש־פחה.

■ סגן־מפקד הבולשת ה־בריטית בתקופת המנדט, ה־לורד בטרלי או, בשמו הקודם, גנרל **צ׳ארלס פרקסון**, פגש בביקורו הנוכחי בארץ בסגן־ראש־עיריית תל־אביב **יגאל גריפל**, מי שהיה איש־המו־דיעין של האצ״ל. מה עשו השניים מייד כשנפגשו? הם ערכו חיפוש זה על גופו של זה.

■ יגאל גריפל הזכיר ל־לורד, כי לפני שלושים שנה נעצר על־ידו, והושם במעצר. אמר הלורד: „כעת אתה יכול לעצור אותי בתל־אביב!”

■ הלורד גם ביקש מגריפל שלא ירשה להרוס את איזור שיך־מוניס שליד אוניברסיטת תל־אביב. הוא סיפר כי הכיר את השייך באופן אישי, ואמר כי חבל לו שאיזור הנושא את שמו של אדם מייוחד כמו השייך מוניס ייפגע.

■ יו״ר התאחדות בתי־המלון באילת, רס״ן (מיל.) **גדי בן־זאב** ואשתו **יונה**, טוענים כי הם יודעים בדיוק מתי מגיע המלך **חוסיין** לב־לות בסקי־מים בעקבה. מספר בן־זאב: „הוא תמיד בא ב־יאכטה לבנה, מלווה משני צי־דיה בשתי ספינות־מילחמה מ־סוג ברטראם.”

■ מסתבר כי הידיעות שפשטו בשעתו, ואף זכו ב־פירסום בעיתונות, על עזיבתו בכיכול של סופר־השואה יחי־אל („ק.צטניק”) דיי־נור, את הארץ, היו מוגזמות, בלשון המעטה. לא רק שדי־נור לא התכוון לבקר בחו״ל תקופה ממושכת, אלא שהוא חזר לארץ ימים ספורים בילבד אחרי ש־פורסמו הידיעות. בשל מצב מייוחד נמנע ממנו להפריך את השמועות. הוא הסתגר ב־משך שבועות רבים כדי להש־לים מיספר כיתבי־יד שהחל בכתיבתם, ואפילו ידידיו ה־קרובים לא ידעו את מקום הימצאו. כאבה לו במייוחד לא הפגיעה האישית בו, אלא עצם הרמז על האפשרות כי הוא עלול לרדת מהארץ. עוד יותר מכך הציקה לו האפשרות של עירעור האמון בקרב קוראי יצי־רותיו הספרותיות. כדי למנוע ספיקות בקרב מי שהשמועות חסרות־השחר עוד תגענה ל־אוזניו: אין, ולא היה מעולם, כל בסיס מציאותי לכוונות ש־יוחסו לו ולרעייתו, **ניתה די־נור**, לעזוב את הארץ.

■ התחשבות הוכיח ראש־עיריית עפולה, **שמשון שחורי**, שנשא נאום בפני אורחים רמי־מעלה, שביקרו ב־עירו: „אני מברך אתכם בשמי ובשם תושבי עפולה, ואת כל השאר תקראו מחר בעיתון.”

■ **באנו יושימיצו** הוא צלם בעל שם עולמי בתחום הצילום התת־מימי. לאחרונה הגיעו יושימיצו היפאני והצוות הקבוע שלו לאילת כדי לצלם את שמורת־האלמוגים. אל יו־שימיצו אמורה היתה להצטרף הפרופסור **ג׳ני בלוקר** מ־ארצות־הברית שהיא מומחית בינלאומית לחקר כרישים. ה־פרופסור איחרה, ויושימיצו ירד עם צוותו לצלם בשארם־אל־שייך. אולם הציפייה לפרו־פסור עלתה לו בכסף רב. הוא נאלץ לעזוב את מלונו, התגו־

שירלי מקלין החוגגת עתה את ניצחונה במסע־הופעות עתיר־הצלחות באירופה, מנצלת את פירסומה כדי להפיץ תורות סוציאליסטיות, כנראה בהשפעת הגבר שהיא חית עימו, המנהיג הסוציאליסטי פיט האמיל (40). נישואיה עם המפיק סטיב פארקר, שהפך יפאני, והמבוגר ממנה בשלוש־עשרה שנה, נכשלו אחרי 23 שנים משותפות.

אנשים

רר באוהל על שפת־הים יחד עם ציוותו. הצוות וירושימיצו גיזונו מצדפות, והמציאו מיתקן מייוחד להמתקת מי־ים.

■ עיתונאי תל־אביב ייאל־צו להיפרד בקרוב משתי דמו־יות־מפתח בעולם־העיתונות ה־ישראלי, שמעולם לא הגיעו לכותרות, אך שמילאו תפקיד חשוב בבישול הכותרות. הכ־וונה היא **לורה** ו**לאצי שר־לוש**, שבמשך שבע השנים ה־אחרונות ניהלו את מיזנון בית־סוקולוב בתל־אביב, שהפך בתקופה זו בורסת הידיעות ו־הסקופים החשובה ביותר בעיר.

לאחד המקומות המופלאים ב־עולם, יונגפראויוך, מושמעים הסברים באנגלית, גרמנית, צרפתית ויפאנית. בדיקה שערך יורם ברנע העלתה כי באיזור גרינדלואלד, שבו פועלת ה־רכבת, ביקרו בקיץ האחרון יותר ישראלים מיפאנים. עוב־דה זו סייעה לו לשכנע את הממונים על הרכבת להשמיע הסברים מוקלטים גם בעיברית — אחרי שישלח מהארץ את הסרט, שאותו מקליט עתה הקריין **משה טימור.**

■ בערב קריאת שירים, שהתקיים בבית־התה בית הזבן,

האיילונים

חברי „להקת איילון" המופיעה עתה במועדון־הלילה הישראלי „סברה איסט" בניו־יורק, סידרו לעצמם פירסום מקורי ביותר. הם מופיעים כ„קאובויס ישראליים", בהגדרה: „הרביעייה מס' 1 של ישראל."

לפני שניהלו את מיזנון העי־תונאים גיהל הצמד, שעלה מ־בודאפשט, את בית־הקפה ורה בשדרות חן בתל־אביב. עתה הם עומדים לפרוש מעיסקי האירוח.

■ מלא וגדוש־חוויות חזר השבוע, עורך הביטאון הכלב, **יורם ברנע,** מאתרי־החורף של שווייץ. כשטייל ברחוב ה־ראשי של ציריך, שמע מאחריו זוג ישראלים מתפעל ממעיל־הפרווה שלו, ומחמיא ליצרני שווייץ, היודעים להתגבר על הקור החורפי העז. כשהסתובב אליהם ואמר, בעיברית, שזהו בסך־הכל מעיל מפתח־תיקווה, פרצה האשה בצחוק היסטרי שגרם להתקהלות.

■ בפגישה שקיים ברנע עם סגן מנהל לישכת־התיירות האיזורית, שוחחו השניים באנ־גלית על נושאי תיירות. כאשר התקשה ברנע בביטוי מסויים באנגלית, נענה לו המארח ב־עברית צחה. רק אז — אחרי דיון של שעתיים באנגלית — הסתבר כי סגן־המנהל הוא **מאיר וגנר,** בעל דרכון יש־ראלי, המנהל מלון מישפחתי בגרינדלואלד, נוסף על עיסוקו ככתב בשיבעה עיתונים יהודיים ברחבי העולם. שליטתו בעיב־רית מלאה.

■ ברכבת־ההרים הנוסעת

אמר המנחה, **משה רז**: „ועכ־שיו אלגוריית־אהבה מאת אור־בידאס..." מישהו בקהל תיקן אותו, והוא המשיך: סליחה, מאת **אובידיוס.** מאחר שה־משורר לא יכול היה להגיע, תקרא השחקנית **אביבה אפל** כמה משיריו והמשורר **אריה סתיו** יספר עליו." ה־דבר יכול היה להישמע כבדיחה אך המנחה, שסבר כי אובידיוס אינו אלא משורר ישראלי חדש, המשיך: „אני מצטער שאינני מכיר את המשורר באופן אישי. חבל מאד שמשוררים בארצנו אינם שומרים על קשר עם קהל־הקוראים שלהם."

■ באחד מימי השבוע שעבר עמד רב"ט **רוני,** חובש קרבי בחיל־הרפואה, בטרמפיא־דה שבכביש גהה. רוני, ש־מעילו לא היה רכוס, הרים את ידו, ולידו נעצרה מכונית צבאית, נהוגה בידי מפקד חיל־האוויר, האלוף **בני פלד.** כשעמד להיכנס אל המכונית, פנה אליו האלוף ואמר: „אותך אני לא לוקח. כשתיראה כמו חייל, ולא כמו זונה נוסעת, אני אקח אותך." רוני זז ממקומו, איפשר לחייל אחר להיכנס למכונית. לפתע קרא לו האלוף, ואמר לו: „או־קיי, בוא תיכנס!" אולם רוני הביט במפקד והשיב: „אני לא מעוניין לנסוע איתך."

הורוסקופ

צרתך הגדולה שאתה רוצה המון, מוכן אפילו לסבול לשם כך, אך אינך יודע ללכת עד הסוף, מתי שצריך. השבוע תיפול בידך הזדמנות להתגבר על חולשתך זו; אם תחמיץ אותה הפעם, מי יודע מתי שוב יעלה בידך לעלות על דרך המלך. במישור חיי־האהבה, אתה נכנס החודש להילוך גבוה.

תקופה עדינה, רגישה ורבת־התפתחויות, מוטב לשקוע לגמרי בתוך המאורעות, מאשר לעמוד מן הצד. עם זאת, תיכנון קצר־טווח ובהיר־עיניים ביום ד' יאפשר לך לקצור פירות זמן ממושך. בת שור: את מסוגלת להשפיע עליהם, השבוע, כמה שרק תרצי, בתנאי שתהיי אדיבה.

כל מה שסמוי ומעורפל עשוי למשוך אתכם השבוע לחקור אותו. אם הנטייה תגרור אתכם לקריאת שירים ולביקורת ספרותית, ניחא. אך אם תיסחפו לעירפול־חושים שבא כתוצאה משתיית משקה אלכוהולי, מוטב שתנקטו באמצעי זהירות. כוכב־הלילה הפעיל בימים אלה הוא תגורם האחראי להצלחה הברוכה של פעילויותיכם היצרניות המבוצעות על ידכם לאחר שקיעת החמה. לבוש דרמטי־ציורי ישקף הרגשתך.

אתה יודע לצחוק גם על חשבון עצמך? השבוע תהיה לך ההזדמנות לכך: תיתקל למצב מביך שיש בו הרבה מן ההומור. מלבד זאת, שבוע מצויין: הכסף, ההצלחה, האהבה וסתם אהבהבים — כל אלה מחזרים אחריך, בן סרטן, ובייחוד אחרייך, בת סרטן, הזהרי רק שזה לא יסובב ראשך, ושלא תנצל את הכל בצורה מוגזמת. אתה מוכשר, יש גם אחרים.

לבן אריה זה שבוע של שיחרור מלחצים מעיקים, בעיקר פיזיים. הלבטים אם להיענות או לסרב ייפתרו אם תפגשי בן מזל דגים בסוף השבוע. אל תסרבי. בן אריה שזכה להצלחה בשבוע שעבר עלול למצוא עצמו מבודד. גלי יותר עורמה בעסקים ותצליחי להתגבר על כמה מיכשולים.

צורת הדיבור הברורה והמרשימה שלך בימים אלה, תזכה אותך בית־רון ובכושר לשכנע אחרים לרעיונותיך הבאים עכשיו לידי ביטוי מעשי. בתנאי שאתה מאמין בהם בלב שלם. ידידה ממזל עקרב שתפגוש עשוייה להיות לך אשת שיחה מעניינת. אתה עלול להיסחף בשיחו־תיך על דת ומוסר וליצור בה את הרושם של מטיף דתי המנסה לחנך.

השבוע תנחל תבוסה, כתוצאה מעודף הביטחון העצמי המופרז שגילית. אך אין דבר, הירגע, מפני שבסופו של דבר אתה עשוי להפיק תועלת מכל העניין. כדאי שתפסיק להתרוצץ ותשב קצת לחשוב על הבעיות אשר מטרידות אותך באמת, ולא על אלה שנדמה לך, הקדש את מלוא המרץ להתקדמות בעבודה ותיווכח שזה משתלם. בת מאזניים — אל תבזבזי כספך.

ועכשיו — השבוע הגורלי. עד כה התכוונת להכין את הקרקע. השבוע תצטרכי להלום — כל עוד הברזל הוא חם. מגע חברתי הולם את תוכ־ניותייך. בייחוד ביום ו' בסוף השבוע, שהוא גם סוף הירח. אבל טוב תעשי אם לא תסמכי יתר־על־המידה על אחרים ובייחוד לא על חברו־תייך הטובות. על בחורים אינך סומכת בין כה וכה, למרות שהם אמינים.

אם ניחנת בסבלנות, חוש הומור ועצבים חזקים, תהיה זקוק להם מאוד בימים הקרובים. מישהו המקנא בך מסיבות הידועות רק לשני־כם, יעשה כמיטב יכולתו וגם יצליח במידת־מה להפיץ עליך שמועות ולהבאיש את ריחך במקומות חשובים. סיכויים טובים במישור הרומנטי.

אל תניח לבעיותיך האישיות להפריע לך בעבודה פן תגדיש את הסאה. במקום לחשוב היום על הבעיות שלך, צא לבלות, היפגש עם ידידים וחזור אחרי נערות. ידיד ותיק שלא פגשת שנים יביא עימו הפתעה נעימה מאוד. היזהר מאשתו של אדם קרוב אליך, תנסה להכשיל אותך. בת גדי — מצפה לך שבוע נפלא. תצליחי בכל אשר תעשי. איש־עסקים: זהו השבוע להחלטות הרות־גורל. לכן אל תהסס הרבה.

אוף! חשבת שלא תעבור את זה, נכון? אבל עדיין לא הגיע הזמן להירגע. רק עכשיו אתה זקוק לכל כוח־הריכוז שלך ולכל העצבים שלך. בת דלי: קחי עצמך בידיים. רומנים הם דבר חשוב, אך בריאותך עדיפה. קשר מישפחתי יגרום לך לעונג בלתי־צפוי. היזהרי משפעת. לבשי תכלת.

תקרית בלתי־חשובה עשוייה לגרום אצלך למשבר. אל תבזבזי כסף: את עשוייה להיכנס לתקופה של חוסר־יעילות, אם לא תזהרי או אם תבואי בקשר עם האדם הלא־נכון. משום כך, מוטב לא להתחייב לטווח ארוך. אם תחליטי לנסוע בימים אלה היזהרי ששום דבר חשוב לא יהיה תלוי במסע. הישמרי מפני גניבה, בייחוד אם את עלולה לנסוע למרחקים ארוכים. אין זה שבוע ליחסים רומנטיים.

מכתבים

(המשך מעמוד 9)

חולפת, אך לצערנו קשורים עם המלון גור־מים רבים אשר התקשרו איתנו לאמת את הכתוב. מאליו ברור, כי אין פירסומים כאלה מהווים אסמכתה או נתמכים באמת בדרך כלשהי, אך אנשים מטיבעם נתפסים לשמועות.

הנני מבקש, על־כן, להודיע מעל דפי העולם הזה כי הידיעה בדבר מכירתו ה־צפוייה לקופת־חולים הינה חסרת־שחר ו־נטולת כל בסיס במציאות.

נראה גם הגיוני כי בנושא רגיש כמוזכר בידיעה, יתקשרו בנדון עם הנהלת המלון על־מנת לקבל תגובה כלשהי. אגב, מביני־דבר ממילא לא יתייחסו לנושא ברצינות, מאחר ששווי המלון לפחות כפליים מהמחי־רים הנזכרים בידיעה.

שמעון לוי, מנהל כללי, ירושלים

על חגורות־ביטחון והומוסכסואליזם

מי שצפה בתוכנית־הטלוויזיה השעה ה־שלישית האחרונה, לא יכול היה שלא להתפוצץ מצחוק לשמע בורותו המוחלטת של ח"כ ידידיה בארי, שהשתתף בה. הבנתו של מר בארי בענייני הומוסכסואליזם מעור־

ח"כ ידידיה בארי
מי יודע מה?

רת את השאלה: האם אלה הם נבחרי העם שקובעים את חוקתנו, מה מותר ומה אסור?

היום משווה ח"כ בארי את חוק ההומו־סכסואליזם לחוק חיוב חגירת חגורות־בטי־חות — מחר עלול אותו אדם לקבוע את עתידנו בשאלות לאומיות.

טוב היתה עושה הטלוויזיה אילו הביאה לפנינו אדם בר־דעת השוקל את דבריו (בעד או נגד) בצורה אנושית ומודעת יותר לבעייה הספציפית.

תמיר סגל, חולון

טעות לעולם צודקת

(ע). נאשם בהטחת עלבונות כלפי פקחית עירונית שביקשה לרשום לו דו"ח תנועה — נידון אתמול לקנס של 1500 לירות בבית־משפט השלום בחיפה.

מתוך דאגה לאיזון משקי, ה־חיוני לקיומו של העתון במיוחד בימים אלה של אקלים כלכלי מתכדר והולך, תצטרך הנהלת העתון גם להבא לא להיענות ל־תביעות שאינן מתיישבות עם ה־מציאות הכלכלית ולא להשלים עם הפרות במשמעת העבודה.

הארץ, 19.2.76

חיים דרורי, חיפה

קרם ידיים "מווה"
נוסחה שוויצרית מיוחדת
מכיל:
גליצרין, סיליקון ולנולין.
אינו משאיר שומנים על היד.
לבחירתך שלושה סוגי ריחות וגוונים
ממולא ע"י:
'ענבר' תעשיות תמרוקים ת.ד. 4 גני הרצליה
שיווק: **ברלוי חזי-סוכנויות**, טלפון 259550 תל־אביב

ליולדת

אנחנו אומרים גם מה

לא לקנות

אצלנו:

- **זול יותר**
- **שרות טוב יותר**
- **יעוץ טוב יותר**

מבחר ענק של כל הנחוץ לתינוק, ממוצץ ועד מיטה

Baby

"ביבי" "BABY"
המלך ג'ורג' 45, ת"א

להשכרה

בצפון תל־אביב

מחסן גדול

★

טלפון 03-227738
לבקש את אריה

סקופ: ריגול מין — סוכני ה-ק.ג.ב. גנבו טיל סיידווינדר מנאט"ו.
המאהבים — מה מוצאות נשים מבוגרות בגברים צעירים.

הפצה בלעדית
סטימצקי

רבינוביץ כרת ברית עם זנבר

שר־האוצר המט־ליפול **יהושע רבי־נוביץ** כרת מחדש ברית עם נגיד „בנק ישראל" **משה זנבר.** לפני חודשים אח־דים הסיר רבינוביץ את תמיכתו מזנבר, ובעיקבות זאת הפיץ זנבר ידיעות כי לא יחדש את מועמדותו לכהונת נגיד „בנק ישראל". תקופת כהונתו מסתיימת ב־אוקטובר 1976.

לאחרונה מחפש לעצמו רבינוביץ בני־ברית בכל מקום אפשרי, ונזקק אף ל־תמיכת נגיד „בנק ישראל". כדי לזכות בתמיכת זנבר פיטר, למעשה, רבינוביץ את נציב מס־ההכנסה **יצחק מן.** זנבר מתנגד בכל תוקף לפעולות נגד ספסרים ובעלי הון שחור, רואה בהם מקור עיקרי להצלחת פעולתו בשוק ההון. מן, לעומת זאת, החל במילחמה בספסרים הפועלים בעיקר בשוק החון.

על־מנת להציל את יוקרת רבינוביץ, איפשר לו זנבר להגיע להישגים בהפצת איגרות־חוב, ו„בנק ישראל" השקיע ל־מעלה מ־300 מיליון לירות ברכישת איג־רות ובתמיכה במחיריהן. זנבר האשים את מן כי גרם להתמוטטות שוק החון, בהתקפותיו על בעלי ההון השחור.

בימים האחרונים מפיץ רבינוביץ בין מקורביו, כי יתמוך בזנבר בהמשך כהונתו כנגיד „בנק ישראל".

הגורם היחידי היכול עתה להעביר את זנבר מכהונתו הוא חשיפה מלאה של עיסקת המדליות והמטבעות של „בנק ישראל", והמאבק בו בפרשת הדירה ש־קיבל בתנאי־מתנה מ„הבנק־לפיתוח־התע־שייה". בשבועות הקרובים צפויה החלטת בית־המישפט־העליון בעניין תביעה כי יח־זיר את הדירה שקיבל ל„בנק־לפיתוח־התעשייה".

זנבר, שדאג לעצמו בעניין הדירה וה־מדליות, הצהיר חשבוע כי הוא מתנגד לחלוקת ארוחות חמות בבתי־הספר, כיוון שזה מגביר את האינפלציה.

מפלים את תמנע

לא רק מיכרות־הנחושת בתימנע צוב־רים הפסדים. הטענה בתימנע היא כי החפסד השנה יהיה 48 מיליון לירות על כלל הוצאות בסך 130 מיליון לירות. מחיר טונה נחושת כיום הוא 550 לירות סטר־לינג, וכאשר המחיר נמוך מ־750 לירות, הם מפסידים. משום כך רוצה הממשלה לסגור את תימנע.

אולם גם בים־המלח מפסידים, אבל בשקט. מיפעלי ים־המלח מייצרים כיום 1.2 מיליון טון — ומוכרים רק 800 אלף טון. את השאר צוברים בערימות, העולות כסף. מיפעלי־הפוספטים שרויים באותו מצב: מייצרים 1.2 מיליון טון, מוכרים רק 700 אלף — ואת חשאר מאחסנים אך את מיפעלי ים־המלח או הפוספטים אין איש מציע לסגור.

החצעה לסגור את תימנע היא טיפ־שית. במחצבים עולים המחירים ויורדים בתנודות קבועות. יש להמשיך לייצר נחו־שת, לשמור את התוצרת ולחכות לעליית המחירים הבאה, ולא לחדול מכך. אם יסגרו את המיפעלים עכשיו, יעברו שנ־תיים עד להתחלת הייצור מחדש — כש־יעלו המחירים.

בשאילתה שהגיש לשר־המיסחר־והתע־שייה חבר־הכנסת **ז'אק אמיר,** הוא מגלה כי מאז פיטרו מיפעלי תימנע 200 עובדים, החלה הנהלת המיפעל מגייסת מחדש כוח־אדם בכמות ניכרת. אם היה הצורך לפטר, מדוע מקבלים עתה עוב־דים חדשים?

בנוסף, משום־מה משלמת תימנע ל־כמה בכירים את השכר והוצאות שלא באמצעות מערכת־השכר של מיפעלי תימ־נע, אלא באמצעות מישרד־חשבונות פרטי. בצורה כזו מעלימים מן העובדים כמה משלמת תימנע למנהליה.

העובדים המקבלים משכורות באופן סמוי כזה הם הכלכלן **יוסף שליט;** מנהל „כבלי־ציון" **הנריק אנגל; אלי־עזר סיוון** שהוא מנהל בתימנע; **עדי צוקר,** מנהל־מוסך בתימנע; **צבי ברס־קי,** מנהל פרוייקטים בתימנע, **יעקב ברטורא,** גיאולוג; **נחום לווינבוך,** מנהל מיכרה; **יעקב לווינשטיין,** מהנדס; **ברוך ארבסמן,** מנהל־מחס־נים; **דויד שיקמוני,** יועץ למנהל כוח־אדם; **מיכאל לב,** אחראי על הייצור; **משה חבושי,** מנהל־חשבונות; **אורי וירצבורגר,** מנהל־כללי; **משה איתן,** מבקר־פנים; **אברהם שכטר,** מנהל כוח־אדם; **אליעזר רוז,** נציג בתל־אביב; **יעקב ורד,** האחראי לעבודות־חוץ; **אי־לן לבנון,** כלכלן **ואריאל ארבל,** מנהל המיפעל.

מן פיטר את פדן

מנכ"ל בנק „טפחות", **משה מן,** הו־דיע כי מנהל „החברה הממשלתית לשי־קום המלאכה" בתל־אביב, **יהודה פדן,** יסיים את עבודתו ב־1 באפריל חשנה. מן הודיעו על כך כבר לפני שבועות אח־דים, עת נמסרו לו מימצאי החקירה המי־יוחדת („העולם הזה" 2007), שגילתה כי פדן שותף ומנהל בחברה פרטית הבונה מיבני־מלאכה לבעלי־מלאכה בתל־אביב, ומתחרה בחברה הממשלתית שהוא מנהל.

משה מן עשה את המוטל עליו. עתה מוטלת על היועץ־המישפטי־לממשלה ה־חובה להטיל על המישטרה לבדוק, אם לא ניצל פדן את תפקידו הממלכתי לרעה.

משה מן
עם מיליון

אודנץ מנהל „רמדה־קונטיננטל"

דב אודנץ התמנה מנהל־כללי של מלון „רמדה־קונטיננטל". לפני־כן ניהל את מלון „גראנד־ביץ'" של המשקיע הגר־מני **אריה פאלוך.** כאשר קנה פאלוך את מלון „שרתון" והפכו מלון „פאל", נקרא אודנץ להציל את המלון, שתפוסתו ירדה פלאים. אולם בניו של פאלוך החלו מתערבים בניהול המלון, בעיקר בתחום הכשרות, ואודנץ פרש מניהולו.

עתה נבחר לתפקידו על־ידי המשקיעים האמריקאיים במלון „רמדה", השייך ל־רשת של יותר מ־400 מלונות באמריקה, שלה גם מלונות על־פני אירופה כולה.

„ביזנס־וויק": קול יחדש נסיון
ההשתלטות על „החברה הימית"

אם המנכ"ל החדש של „החברה הימית להובלת פרי", **סטרוב הנסל,** ייכשל בנסיונו לפתור את בעיות המימון של החברה יחזור **אדוארד קול,** מנהלה־הכללי לשעבר של „ג'נראל מוטורס", ל־ניהול החברה ותצלתה תוך הדחת **מילא ברנר ויעקב מרידור** מכל שליטה בה — כותב „ביזנס־וויק" בגליונו האחרון (23 בפברואר), בכתבה המאשרת את כל מה שנכתב בעבר במדור זה על מצב ה־חברה. השבועון נחשב כראש־וראשון ב־עולם בתחום הכלכלה והעסקים.

קול ניהל לאחרונה חברה בשם „אינ־טרנשיונאל האסקי", שפיתחה מטוס־תו־בלה חדש. הוא קיבל הצעה מברנר ומרי־דור שיממנו את פיתוח המטוס תמורת מתן מישרת מנהל ב„חברה הימית להו־בלת פרי", וכן ימכרו לו 300 אלף מניות של החברה וילוו לו, לשם קנייתן, מיליון דולר בריבית של 5% לשנה. קול החל בודק את מצב החברה, ונוכח כי יש לה קשיי נזילות. הוא הקים קבוצה של חמי־שה בנקאים, רכש את המניות שהוצעו לו, התמנה מנהל־כללי, והציע להזרים לחברה 18 מיליון דולר תמורת רכישת חלקם של מרידור־ברנר בחברה; הם הח־זיקו 38% מן המניות, ושלטו בה.

החל מאבק על החברה, וקבוצת מרי־דור־ברנר הביאה קבוצה אחרת, בראשות סטרוב הנסל **ואיירה גילדן,** שהוא גם יושב־ראש המגבית בניו־יורק. הקבוצה הביאה איתה 9 מיליון דולר, ומנסה עתה להגיע להסדרי־תשלומים עם הנושים, תוך דחיית פרעון חובות מ־8 שנים ל־14 שנים. כן מתכונן הנסל למכור חלק משש המיכליות של החברה, ולחימנע ממכירת אף אוניית־קירור אחת. לדבריו, עלתה לחברה בניית טון אוניית־קירור 21 אלף דולר, וכיום המחיר הוא 50 אלף. שווי צי החברה כיום הוא 470 מיליון דולר.

מרידור וברנר נשארו חברי מועצת־המנהלים, אך מסרו את הניהול לקבוצת הנסל. הקבוצה מצאה כי חובותיה המי־יידיים של החברה הם 23.5 מיליון דולר,

מנכ"ל הנסל
9 מיליון

ועוד 15 מיליון דולר לספקים. הנסל טען פי המישגה היסודי של ברנר־מרידור היה האופטימיזם המופרז שלהם. הם לקחו הלוואות לספנות לפרעון בשמונה שנים במקום ב־20, כמקובל.

גולדמן יצא מ„יהלומי שלום"

היהלומן **יחזקאל גולדמן** עזב את רשת חנויות התכשיטים והיהלומים ש־היה שותף בה. הרשת מורכבת משלוש חנויות הקרויות „יהלומי שלום" ו„רוי־אל". לגולדמן היה שליש ברשת. את חלקו מכר לשני השותפים האחרים, האחים **ישראל ומשה טופל,** מפיצי עיתון־הערב „מעריב".

יהלומן גולדמן
בלי מיליון

מדוע הוגש תקציב נוסף

רבים תמהו: מדוע לא כלל האוצר את התמיכה ליצואנים בתקציב הרגיל שהכין לפני כמה חודשים, ונזקק עתה לתקציב נוסף של מיליארד לירות? התשובה: כדי לרמות את קרן־המטבע הבינלאומית.

האוצר ניהל משא־ומתן עם קרן־המטבע על אשראי נוסף לישראל. הקרן מתנגדת בחריפות לכל עידוד ליצואנים המהווה אפלייה בין מדינות. כאשר הגיש האוצר את התקציב החדש לקרן, השמיט ממנו בכוונה־תחילה את הסיוע ליצואנים, ו־אמר לקרן כי בתקציב אין כל סיוע כזה.

לפני שבוע אישרה הקרן את האשראי הנוסף שביקשה ישראל, ועתה מגיש ה־אוצר את התקציב הנוסף, לאחר שרימה את הקרן בהצלחה.

מדוע עולים שערי „טפחות"

הסיבה לעליות בשערי מניות בנק „טפ־חות", היא הידיעות ש„בנק ישראל" מא־לץ את „טפחות" להכניס את ריווחי ההצמדה שלו לדין־וחשבון השנתי, במ־קום לדחות את הצגתם במאזן לשנים מאוחרות יותר. הבנק הרוויח סכומים ניכרים מעליות המדד, ואם יצטרך להכ־ניס את הרווחים למאזן הרווח וההפסד השוטף, יהא עליו לחלק רווחים אלה לבעלי־המניות בצורת מניות־הטבה.

„טפחות" ידוע בדיווידנד הנדיב שהוא מחלק מדי־שנה, למעלה מ־20%, ואם יצטרך לחלק גם את ריווחי־ההצמדה, תהא קניית מניות „טפחות" עתה עסק כדאי.

כך או כך, הדיון במועצת־המנהלים של „טפחות" על חלוקת מניות־הטבה, לא יתקיים לפני חודש יוני השנה.

תמרורים

נולדה • בת בכורה, **נטע־עדי**, לשחקן התיאטרון הקאמרי, **יוסף ידין** (56) ולאשתו הצעירה **היידי**. בעבר היה ידין בעלן של השחקנית **חנה מרון** ו־**שושנה קסלמן**. לאחרונה זכה בשבחים

יוסי והיידי ידין
נטע־לי

על תפקידו בסרט שקרים שסיפר לי אבי, ובחידוש המחזה כולם היו בני. התינוקת נולדה ארבעה ימים לפני הטרגדיה שפקדה את מישפחת ידין (ראה להלן).

נבחר • לתפקיד יושב־ראש המועצה האיזורית עמק־הירדן, **יונה רוזן**, ממייסדי קיבוץ מעגן. עלה ארצה מטרנסילווניה בשנת 1939. עם התגייסו לפלמ״ח, בשנת 1942, קיבל את תפקיד מארגן יחידות הצנחנים דוברי־הונגרית, שצנחו מאחרי הקווים הגרמניים באירופה. במיסגרת תפקידו צנח ביוגוסלביה יחד עם **חנה סנש**. בתום מילחמת־העולם השנייה שירת שנים אחדות באירופה, במיסגרת המוסד לעלייה בלתי־ליגאלית. משך שנה שירת בשגרירות ישראל ברומניה, בתפקיד המזכיר הראשון. לפני תפקידו הנוכחי, שימש כמזכיר המועצה האיזורית עמק־הירדן.

נבחרה • כתוכנית־הטלוויזיה הפופולארית ביותר, הסידרה הבריטית מישפחת פאליסר, המוקרנת מדי יום רביעי על המסך הקטן וזוכה, מסתבר, למיספר שיא של צופים.

נפטר • בעל פרס־נובל לשלום, דוקטור **רנה קאסן** (88), שזכה בפרס ובשם בינלאומי על היותו אחד ממנסחי אמנת זכויות האדם. נולד בצרפת. אחרי שקיבל תואר דוקטור במישפטים, כלכלה ובמדעי המדינה, נתמנה כמרצה למישפטים בשתי אוניברסיטאות. היה נציגה של צרפת בחבר־הלאומים עד לפרוץ מילחמת־העולם־השנייה. בשנת 1940, כאשר כבשו הגרמנים את צרפת, היה קאסן ראשון המצטרפים לגנרל דה־גול. היה מעורב בפעילות יהודית בעיקר בשנים האחרונות לחייו. היה בין מייסדי אירגון אונסק״ו ומן הראשונים להוקיעו כאשר יצא נגד ישראל בנובמבר 1974.

נפטרה • ממחלה נדירה בשסתום־הלב, **כרמלה ידין** (55), רעייתו של הפרופסור הארכיאולוג **יגאל ידין**. נולדה בירושליים. אביה היה ד״ר **ארתור רופין**, מחלוצי מתכנני ההתיישבות היהודית בארץ־ישראל, וסבה הסופר **מרדכי בן־הלל הכהן**. למדה בגימנסיה העיברית ברחביה, ולאחר־מכן ארכיאולוגיה באוניברסיטה העיברית בירושליים. היתה פעילה בהגנה ובמילחמת־העולם השנייה שירתה בחיל־הנשים א־ט־ס. מאז נישאה לפרופסור ידין, בגיל 20, היתה שותפה פעילה לבעלה בכל דרכו וסייעו לו בעבודתו המדעית. כן היתה פעילה בוועד־למען־החייל ועבדה בהתנדבות באירגון מיפעלים ציבוריים של מוסד זה. ציוותה את גופתה למדע.

נמצאה • גופתו של הנער בן ה־16, **דויד קרדו־שטהל**, אשר נעלם מביתו ערב פסח אשתקד, על גיבעה בשכונת נווה־שאנן בחיפה. על סמך בדיקה בשטח ובדיקה פאתולוגית נקבע, כי הנער התאבד בתלייה. חוט־חשמל שנטל עימו כאשר הסתלק מהבית, נמצא קשור על עץ ליד המקום שבו נתגלתה הגופה. הנער הסתכסך עם אמו, תושבת מושב אמירים, לאחר שזו סירבה להתיר לו לבלות את ליל־הסדר עם מישפחת ידידתו, המתגוררת בחיפה.

אם אתה גבר

המקפיד על הופעתו ובריאות שיער ראשו -
אתה חייב להשתמש בסדרת

WELLA FOR MEN

1. וולה־מד שמפו (לחפיפה ונגד קשקשים)
2. וולה־מד מי שיער (לטיפוח השיער)
3. וולה קרויטר בלזם (לטיפוח השיער ועור הראש)

הסרט העומד בראש 10 הסרטים הטובים ביותר של השנה.

הקשוח שבגברים — הסקסית שבנשים

מיצ'ם פוגש את **רמפלינג**

שלום לך יקירתי

עפ"י רב המכר והמתח מאת: **ריימונד צ'נדלר**

"FAREWELL, MY LOVELY"

"אחת היצירות המעולות מאז המפרי בוגרט" — *Playboy Magazine*
"רוברט מיצ'ם מרשים בתפקידו כבלש פרטי" — *Cue Magazine*
הסרט הטוב ביותר מאז "צ'יינטאון" ו"הסנדק" — *Los Angeles Times*
סרט בלשי מעולה ומבדר — *Women's weak daily*

שבעה כוכבים
בצבעים

„אופיר" ת"א 4.30—7.15—9.30
בכורה ארצית

„דרייב אין" 7.15—9.30
2 בתי קולנוע בתל־אביב

האם זה אפשרי?

מילחמה 1976

זה קרה ביום־כיפור, 1973 - האם זה יכול לקרות השנה שוב?

הבשורה שהביא עימו יצחק רבין מארצות־הברית היתה: שקט לשנת 1976.

בשנה זו לא תוכל ארצות־הברית להפעיל לחצים רציניים על ישראל, ולפתח יוזמות מדיניות חשובות, ביגלל התחלת מערכת־הבחירות לנשיאות. עמדתו של הנרי קיסינג׳ר נחלשה ביותר, ונראה כי חייו הפוליטיים מתקרבים לסיומם. מצריים מבודדת בעולם הערבי, ועמוסה צרות כלכליות.

כך השיג רבין את מבוקשו: קיפאון מדיני מוחלט במשך השנה. ה„התקדמות" היחידה תהיה בצורת יוזמות־סרק ומליצות ריקות, כדי לאפשר לאמריקאים להעמיד פנים כאילו קיימת תנועה פוליטית כלשהי במרחב.

אולם סימן־שאלה גדול אחד מרחף מעל לתחזית זו:

האם יישבו הסורים בשקט במשך שנת 1976?

או, בצורה ממשית עוד יותר:

האם תיתכן מילחמה במשך השנה?

אין סיכוי צבאי

למראית־עין, אין כל היגיון בניסיון סורי להגיע לידי התמודדות צבאית עם ישראל במצב הנוכחי.

כל השיקולים, שביגללם היתה צריכה מצריים להימנע מהתקפה ב־1973, קיימים עתה לגבי סוריה.

בין השאר:

- **סוריה צריכה לקחת בחשבון שהפעם תילחם לבדה.**

אין כל ביטחון שמצריים, שעימה נמצאת סוריה במצב של מילחמה פוליטית, תחוש לעזרתה. בטוח לגמרי שמצריים לא תתאם עימה התקפה כפולה מראש, כפי שעשתה ב־1973.

ירדן אמנם מקיימת ידידות חדשה עם סוריה, אך קשה להאמין כי תצטרף למילחמה חד־חזיתית, בלי מצריים.

- **יחסי־הכוחות סוריה־ישראל מראים על עליונות ישראלית מוחלטת, למרות החימוש הסורי הנמרץ בשנתיים האחרונות.**

אפילו תשיג סוריה הישג של אפתעה, אין כל ספק שצה״ל יגבר עליה ויאיים תוך זמן קצר ביותר על דמשק.

אולם היגיון זה הוא למראית־עין בילבד. למעשה קיימים גורמים אחרים, המאזנים גורמים אלה והמהווים פיתוי חזק מאד לסוריה.

יש סיכוי מדיני

יתכן מאד, כי ביכלל לא איכפת לסוריה לנחול מפלה בשדה־הקרב, וזאת מכמה טעמים:

- **ייתכן כי תשיג מראש הבטחה סובייטית שאם יתקדם צה״ל לעבר דמשק, תגיב ברית־המועצות באמצעות התערבות צבאית מאסיבית להגנת דמשק, וכן תכפה הפסקת־אש.**

- **אם במצב כזה תיווצר אזעקה גרעינית עולמית, כפי שקרה באוקטובר 73', יאלץ הדבר את ארצות־הברית לשתף פעולה עם ברית־המועצות לכפיית הסדר במרחב.**

במיקרה כזה תתחדש ועידת ז׳נבה בתנאים הנוחים ביותר לסוריה ולברית־המועצות.

- **התקפה סורית תעמיד את מצריים לפני ברירה קשה ביותר: או להיגרר אחרי היוזמה הסורית ולהיכנס למילחמה בעל־כורחה, או לעמוד מנגד ולהוכיח לעולם הערבי כולו שהיא בגדה בעניין הערבי.**

במיקרה כזה תעבור ההגמוניה הפסיכולוגית בעולם הערבי לידי סוריה, ומצריים תהפוך כינור שני בתיזמורת הערבית.

על־כל־פנים, השיקול הצבאי הטהור עשוי להוות גורם מישני במחשבה הסורית, כאשר השיקול המדיני יתפוס את המקום הראשון. אותו דבר קרה במצריים ב־1973, כאשר אלופי ישראל (וגם מצריים) היו משוכנעים כי אין למצריים סיכויים לנצח בשדה־הקרב, ובכל־זאת החליט אנוואר אל־סאדאת לפתוח בהתקפה. האסטראטגיה המדינית היתה עדיפה בעיניו על האסטראטגיה הצבאית.

האם כדאי לסובייטים?

הגורם המכריע בחשבון זה הוא הצד הסובייטי.

אין סוריה יכולה לחשוב על יוזמה צבאית בלי הבטחות סובייטיות מרחיקות־לכת, בשטח הצבאי והמדיני כאחד.

השאלה הקובעת היא, על־כן, אם מוכנים הסובייטים לתת יד להרפתקה כזאת ב־1976.

יש כמה שיקולים, העשויים לחזק את ההשערה שאכן תיתכן אפשרות כזו. בין השאר:

- **פרשת אנגולה מוכיחה כי ברית־המועצות מרגישה את עצמה כעת די חזקה כדי להשתתף במיבצעים צבאיים מעבר לים, בניגוד חותך לאינטרסים של ארצות־הברית.**

- הופעת חיילים קובאיים במיספר גדול באנגולה עשוייה לחזור גם במיקרה של מילחמה בחזית הסורית, כך שההתערבות הסובייטית לא תצטרך להיות פיסית ממש.

- הניסיונות הגלויים של הנרי קיסינג׳ר לגרש את ברית־המועצות מן העולם הערבי, עשויים לשכנע את ברית־המועצות שעליה לשבור את המערך האמריקאי בעוד מועד, לפני שהסורים (וגם אש״ף) יחזרו על התרגיל המצרי ויעברו מן המחנה הסובייטי אל המחנה האמריקאי.

- **שיתוק המדיניות האמריקאית בשנת־הבחירות הנוכחית עלול לקסום למוסקבה לא פחות מכפי שהוא קוסם לירושלים. אך בעוד ממשלת ישראל מבקשת לנצלו כדי לשמור על קיפאון מדיני, עשוייה ברית־המועצות לנסות לנצלו כדי ליצור משבר אשר יחזיר אותה לזירה הערבית.**

ביגלל כל הסיבות האלה, ייתכן כי הצלחתו של רבין בוושינגטון תביא בדיוק לתוצאה ההפוכה מכפי שנראה לו.

תחת להבטיח ששנת 1976 תהיה שנת קיפאון, היא עלולה להביא לכך ששנת 1976 תהיה שנת הסיבוב החמישי במילחמת ישראל־ערב, ושבעיקבותיו יופעל לחץ אמריקאי־סובייטי מאסיבי על ישראל למען הסדר כולל.

National

היוצאים מן הכלל של נשיונל.

כלל ידוע הוא כי בכל כלל יש יוצאים מן הכלל, ולכן מציגה חברת נשיונל 3 מערכות סטריאו יוצאות מן הכלל.

כלל נוסף הוא, כי מערכת הסטריאו אינה רק נשמעת, היא גם נראית ולכן הושם הדגש במערכות אלה על עיצוב מרשים היוצר גם אוירה יוצאת מן הכלל.

כל אחת משלוש מערכות הסטריאו, משלבת בתוכה את כל הפריטים המוסיקליים האפשריים: רדיו, פטיפון ורשם קול קסטות.

המסקנה: לו היית רוכש כל אחד מהם בנפרד היה מחירם יקר הרבה יותר.

התוצאה: חוויה שטרם התנסית בה.

1 SG – 2070 מרכז מוסיקלי רב־גוני לבית. מגבר רב־עוצמה 108W(PMPO). מכוון AM/SW/FM/FM STEREO בעל רגישות קליטה גבוהה ביותר. פטיפון משובח בעל דיסקית תקליטים גדולה (30 ס"מ). רשם קול קסטות סטריאופוני מעולה ושני רמקולים גדולים (2 WAY).

2 SG – 1070 מרכז מוסיקלי ביתי המעוצב להפליא. מגבר רב־עוצמה 72W(PMPO). צליל של 4 ערוצים בשיטת "מטריקס". מכוון AM/SW/FM/FM STEREO. רשם קול סטריאופוני משובח, פטיפון ושני רמקולים גדולים (2 WAY).

3 SG – 1020 מרכז מוסיקלי מושלם לבית. מגבר 30W(PMPO). מכוון בעל רגישות קליטה גבוהה ביותר AM/SW/FM/FM STEREO פטיפון משובח, רשם קול קסטות סטריאופוני ושני רמקולים גדולים.

להשיג בחנויות החשמל המובחרות.
מרכז התצוגה אבן גבירול 18, תל־אביב.

National
צעד קדימה אל המחר

National, Panasonic and Technics are brandnames of Matsushita Electric.

פרסום קרמון

הנדון:

המיפלגות מתפוררות - המישטר מתפרק

מות הדינוזאורים

אין ספק: העסק מתפרק.

מיפלגת־העבודה נמצאת במצב מת־קדם של התפוררות. בריחתו של מאיר זרמי היא רק הסימן האחרון לכך. הספינה טובעת, העכברים נמלטים. תפקידו של מזכ"ל המיפלגה החשובה ביותר במדינה היה צריך להיות משאת־נפש לכל עסקן. אך עתה אין עליו התחרות. כל שומר נפשו ירחק ממנו. הכל מתפללים שזרמי יחזור בו — פן יישאר התפקיד ללא בעלים.

תנועת־החרות שוקעת בביצה של חובות. ממיפלגת־האופוזיציה העיקרית נודף ריח של ריקבון, כמו מאבר הנגוע בגנגרנה. איל־ההון של המיפלגה מסובך בשערורייה כלכלית בינלאומית, וחתנו, שהיה אחראי על כספי המיפלגה, לוחם על מקומו.

הזירה המדינית הפכה חרושת של שמועות. כששמועה רודפת שמועה, והאחת מוזרה מן השניה. אין רעיון חריג מדי, אין תוכנית מטורפת מדי, מכדי שתכה גלים ותגיע לכותרת הראשית.

אישים בעלי אמביציות פוליטיות מסתובבים בזירה, כשהם מתוסכלים ומרי נפש, וחורשים מזימות ממזימות שונות. מישהו מציע מיפלגת־אישים מקיר אל קיר, שתסתער על כל המיפלגות. מדברים על התארגנות חדשה ללא דיעה, מעין חברא־קדישא לקבורת הפגרים המיפלגתיים המפוזרים בשטח. מפה לאוזן מלחשים שקם סובייט של גנרלים ופרופסורים, להדחת העסקנים המיקצועיים. וכן הלאה.

הכל חשים: משהו מוכרח להשתנות. אין מנהיגות. הממשלה חדלה מלתפקד. הכנסת הפכה קירקס ריק. המיפלגות הן דינוזאורים חולים, הגוססים לאיטם.

התיסכול, אובדן־האימון, החרדה לבאות, הדאגה האמיתית לעתיד המדינה — כל אלה יחד מולידים מציאות קודרת, מסוכנת והרת חומר־נפץ. הכל יכול לקרות: התפרקות כללית ואנארכיה, או דמגוגיה ובונאפארטיזם. הידרדרות סופית, או הבראה. אווירה של תוהו־ובוהו, קריאה נרגשת לדיקטטור, ואולי גם חבלי־הלידה של מישטר בריא וחדש.

■ ■ ■

מי אשם? במצב של תיסכול וייאוש, שאלה זו עולה כימעט מאליה. ברע לה, זקוק העם לקורבן, או לשעיר־לעזאזל. כבר מהדהדת הקריאה: יצחק רבין אשם. הוא לא מנהיג. הוא חלש. הוא לא יכול להחליט. הוא חי מן היד אל הפה. הוא מוקף אפסים. הוא נשבר במצבי־לחץ.

אבל יצחק רבין לא ירש מדינה בריאה, בעלת מישטר תקין. הוא גוייס כבית־ברירה, בלילה של דימדומי־האלים. הוא קיבל לידיו מדינה חולה ומישטר מתפרק.

התפרקות המיפלגות כבר היתה עובדה קיימת כאשר בא יצחק רבין אל השילטון. לולא התפרקות זו, לא יכול היה כלל להיבחר בצורה שבה נבחר, כימעט באקראי, ללא ניסיון קודם כלשהו, מבלי שגיבש לעצמו תחילה בסיס מיפלגתי מוצק.

אפשר להאשים את רבין בדברים רבים. אפשר לטעון, בצדק, כי לא ידע לעצור את ההתפוררות, שלא שינה את פני המימסד, שלא הציג אתגרים מלהיבים ולא סיפק פיתרונות לבעיות. אבל אי־אפשר להאשים אותו בהתפוררות עצמה.

זו התחילה זמן רב לפניו. האסונות של יום־הכיפורים לא היו אפשריים, לולא קדמו להם ארבע שנות שילטונם של גולדה מאיר, משה דיין וישראל גלילי, שנים של שחצנות חיצונית והסתאבות פנימית, כאשר המיפלגות הפכו סופר־מארקטים, האידיאלים החברתיים הפכו בדיחות עממיות, והכלכלה השחורה כיסתה את פני המדינה כמורסת־מוגלה ענקית.

אך לא יהיה זה צודק להעמים את כל האשמה על שיכמם של אשה פרימיטיבית, אליל־בעל־כרעי־תרנגול ויצרן של מליצות נבובות. גם שלישיית־אסונות זו קיבלה לידיה מישטר רקוב ומסתאב.

שרשי המחלה מצויים בתקופת לוי אשכול — ואם נמשיך לחפור נמצא כי הם מגיעים עמוק יותר, אל ימי־הראשית של המדינה, כאשר עמד בראש המדינה דווקא מנהיג כאריזמטי ומהיר־החלטה.

הבעייה אינה תלוייה באישיותו של אדם זה או אחר, בחולשותיו ובמיגרעותיו. היא חמורה יותר.

■ ■ ■

המישטר הדמוקרטי מבוסס על מיפלגות. תיפקודן התקין של המיפלגות חיוני לבריאות המישטר כולו.

בדמוקרטיה ההמונית המודרנית, אין מיליוני אזרחים יכולים להשפיע על השילטון אלא באמצעות מיפלגות.

ההתמודדות בין דיעות ובין קבוצות־אישים יכולה להיערך רק באמצעות מיפלגות. פיתרונות חדשים לאתגרים חדשים

יכולים להתגבש ולרכוש לבבות רק באמצעות מיפלגות. חילופי־שילטון, שהם צורך טבעי, לא ייתכנו אלה במיסגרת מילחמת המיפלגות.

המיפלגה האידיאלית היא התארגנות של אזרחים בעלי השקפות משותפות, המחליטים להיאבק בצוותא למען תשובות מסויימות לאתגרי המציאות.

מיפלגה אידיאלית כזאת אינה קיימת, כמובן, בשום מקום בעולם. בכל מיפלגה יש חילוקי דיעות, התרוצצות של אישים, התנגשות של אמביציות, מאבק של קבוצות־לחץ. כל מיפלגה שונה מרעותה.

אולם עם כל הסטיות והפשרות, ועם כל הפער בין האידיאל והמציאות, ממלאות מרבית המיפלגות בעולם הדמוקרטי את התפקיד הבסיסי הזה: לאחד אנשים בעלי השקפות דומות, כדי לגבש פיתרונות מסויימים לבעיות פנים־וחוץ.

מיפלגה שאינה מסוגלת לכך, אינה מיפלגה כלל. היא פגר פוליטי, או עסק כלכלי, או אגודה מיקצועית של עסקנים.

■ ■ ■

המיפלגות הישראליות אינן מיפלגות, ואינן מסוגלות למלא תפקיד של מיפלגות.

זהו שורש הרע.

כל המיפלגות האלה נולדו לפני שניים־שלושה דורות, בנכר. הן התפלגו והתאחדו, החליפו שמות וסמלים. אבל כולן כאחת הן מיפלגות „היסטוריות", או רסיסים של מיפלגות כאלה, או רסיסים של רסיסים. הצעירה ביותר ביניהן היא תנועת־החרות, שנולדה לפני 50 שנה בילבד, ונקראה אז המיפלגה הרביזיוניסטית.

לפני 50 שנה היו אלה מיפלגות בריאות, פעילות ופוריות. הן הציעו פיתרונות מוחשיים, ולרוב מהפכניים, לבעיות המוחשיות של הדור ההוא. ברל כצנלסון וזאב ז'בוטינסקי, חיים וייצמן ודויד בן־גוריון, יצחק גרינבוים ומאיר יערי לא היו רק אישים כאריזמטיים, איש־איש על פי סיגנונו. הם ייצגו מחנות בעלי השקפות ברורות, וכל אחד מהם הציע מדיניות ברורה לענייני פנים וחוץ. הם חיו במציאות, והם השפיעו על המציאות.

אולם מציאות זו, על אתגריה ובעיותיה, מתה במהלך שנת 1948. עם קום המדינה נולדה מציאות חדשה, בעלת אתגרים ובעיות חדשים. אלה דרשו תשובות חדשות. ואילו המיפלגות הזקנות הוסיפו למלמל מליצות ישנות, שהפער בינן ובין המציאות הגיע לממדים גרוטסקיים.

בלשון ציורית: סנטוריונים רומאיים נדרשים עתה לפתור את בעיות שדה־הקרב האלקטרוני של סוף המאה ה־20. אסקימוסים הפכו אחראיים להשקיית מידבר סהרה. חבורה של רופאי־אליל מופקדת על בית־חולים מודרני.

בימי דויד בן־גוריון לא בלט הדבר, כי הוא החליט בעצמו על הכל, ולא שאל לדעת איש. המיפלגה שלו הלכה אחריו, עד שהתקוממה וסילקה אותו. כבר אז היה ברור לכל בר־דעת שהמיפלגה לא תוכל להמשיך ולתפקד ללא מהפכה פנימית.

לוי אשכול כיסה את הגג וטייח את הבקיעים. אך מילחמת ששת־הימים, אשר יצרה מצב חדש לחלוטין, פוצצה את הבניין.

■ ■ ■

מזה עשר שנים אין מיפלגת־העבודה מסוגלת להחליט על שום דבר.

כמה מראשיה מאמינים כי החזרת השטחים תביא לחורבן בית שלישי, ואחרים מאמינים באותו להט כי אי־החזרתם תגרום לשואה. כמה מראשיה הקימו במו ידיהם את הכלכלה השחורה והעבירו מיליארדים מכספי הציבור לכיסיו של מעמד רכושני חדש, ואילו עמיתיהם דוגלים בחברה שיוויונית.

אין זה עניין של רוב ומיעוט, שאפשר להכריע בו בתהליך דמוקרטי פנימי. קודם כל, מפני שבמיפלגה זו כלל לא ייתכן תהליך דמוקרטי, וההתגוונות הגיעה לשלב ששוב אינו מאפשר גיבוש החלטות.

אך חשוב עוד יותר: חלוקת הדיעות היא כזאת שכל נסיון להכרעה יביא לתוהו־ובוהו. המחלוקות יוצרות דגם מטורף של בקיעים, ללא סדר ושיטה, וכל החלטה אך תגביר את ההתפוררות.

המיפלגה יכולה להסכים רק על דבר אחד: לעמוד במקום ללא תנועה, לא להציע שום פיתרון לשום בעייה.

בליכוד שורר אותו מצב בדיוק. הטיח הוא יותר חזק, ובאופוזיציה קל יותר להסתיר את הבקיעים. אולם אין עניין ואין בעייה שלגביו יכולים מרכיבי הליכוד וחבריו להסכים על פיתרון כלשהו.

אילי־הון ועסקני־הסתדרות, ליברלים מתונים ולאומנים קנאיים בליכוד מנטרלים זה את זה. אילו נקראו לשילטון, היה הבניין כולו מתמוטט.

הוא הדין לגבי כל שאר מיפלגות המימסד. מבחינה זו אין הבדל בין ל"ע והמפד"ל, אגו"י ופא"י. יעד התפרק על רקע זה. ואפילו תנועה חדשה כמו שינוי מתחמקת מכל בעייה יסודית כהתרחק יהודי כשר מבשר־חזיר.

הממשלה אינה אלא בבואה נאמנה של המערכת כולה. הממשלה משותקת, המישטר משותק, המיפלגות משותקות כולן. אין אפשרות לגבש מחנה פוליטי סביב פיתרון כלשהו לבעייה כלשהי.

אופן בחירתו של יצחק רבין סימל את המצב כולו. שני מועמדים התחרו על כס ראש־הממשלה. איש מהם לא נדרש להצהיר על מדיניותו כלפי הבעיות המרכזיות של חיינו. איש מהם לא דיבר על כך. ההכרעה היתה מיקרית לגמרי, בין המצח של רבין והאף של פרס.

■ ■ ■

מצב זה הוא אסון, המעמיד בספק את יכולת המדינה לתפקד ולהתקיים.

מה הפיתרון?

בתיאוריה, הוא ברור. דרוש מערך מיפלגתי חדש. צריכות להיווצר מיפלגות חדשות, הערוכות פחות או יותר על פי קווים מדיניים וחברתיים ברורים, שיתמודדו ביניהן, ויביאו להכרעה.

אולם זהו תהליך ארוך מאוד. והניסיונות שנעשו עד כה, נסתיימו בכישלונות מכאיבים. מה בינתיים?

ממשלת חירום? סופר־מארקט גדול במקום סופר־מארקט קטן יותר.

בחירות חדשות? בהעדר מיפלגות אמיתיות, אין ערך לבחירות. אין בין מי להכריע. המצב יישאר בדיוק כמו שהיה.

גופים חוץ־מיפלגתיים אד־הוק, כהתארגנות של אישים? הרעיון מפתה, בלי ספק. אך במציאות עלולה כל התארגנות כזאת להוות סופר־מארקט חדש, שלא יפתור דבר, אלא אם כן תתבסס ההתארגנות מראש על הצעות ברורות.

נראה לי כי הפיתרון היחידי, בטווח הקצר, הוא בהתארגנות אזרחים סביב פיתרונות מוחשיים — דוגמת גוש־אמונים מחד והמועצה למען שלום ישראלי־פלסטיני מאידך.

רק מי שמוכן לומר דברים ברורים, יש לו קיום מחוץ לביצה. כל האחרים יוסיפו לדשדש בבוץ, עד שהבוץ יכסה את ראשיהם.

מאת אורי אבנרי

העם

במדינה אלמונית

„בלה־בלה־בלה!" אמר המנהיג, והמדינה הזדעזעה

זה יכול היה להיות מערכון של יונסקו: ראש־ממשלה אלמוני של מדינה אלמונית מופיע בישיבת הממשלה האלמונית ואומר: „בלה־בלה־בלה!"

הממשלה האלמונית מזדעזעת. „זוהי החלטה חדשה!" זועקים השרים האלמוניים, „זוהי תפנית מדינית!"

הממשלה האלמונית אינה יכולה לקבל החלטה מרחיקת־לכת כזאת. לכן מסתפק ראש־הממשלה האלמוני בהודעה, ואינו מבקש את אישור הממשלה.

למחרת היום מזדעזעת המדינה כולה. מיפלגת־האופוזיציה האלמונית מכריזה שהודעת ראש־הממשלה מקרבת את המילחמה. הפרשנים דנים ברדיו ובטלוויזיה האלמונית. העיתונים האלמוניים דשים. שר־החוץ האלמוני מכנס את היועצים הבכירים כדי לקבוע את המשמעות המדינית.

התוכן: אפס. זה קרה השבוע בישראל. ראש־הממשלה הודיע שהוא נתן רשות לארצות־הברית לבדוק אם ירדן מוכנה להיכנס למשא־ומתן על הפסקת מצב־המילחמה עם ישראל.

תוכן ההודעה: אפס. המשמעות: ארצות־הברית וישראל הסכימו ביניהם להקפיא את המצב במשך שנת 1976, אך להעמיד פנים כאילו יש פעילות דיפלומטית כלשהי, בעיקר כלפי ירדן, כדי להרגיע את הערבים ולאפשר לנשיא ג'ראלד פורד להוכיח לבוחריו שהוא עושה משהו.

גם על כך לא היתה הממשלה מסוגלת להחליט, והאופוזייה הרעישה עולמות.

מיפלגות

זרמי הפסיק לזרום

כאשר קלט מאיר זרמי שיחה אודותיו בין רבין למזכירתו, החליט לפרוש

„תגידי לראש־הממשלה תודה. אני שמעתי מה שהוא אמר לך," אמר מאיר זרמי, מזכ"ל מיפלגת העבודה, באחד מימי השבוע שעבר למזכירתו של יצחק רבין. היה זה לאחר שזרמי ביקש, בפעם השלישית באותו יום, לשוחח עם רבין טלפונית, ובכל אחת מהפעמים נענה כי רבין עסוק.

בשיחה האחרונה שמע זרמי את קולו העמוק של רבין אומר למזכירתו: „תגידי לנודניק הזה שיפסיק לבלבל את המוח." המזכירה אומנם התכוונה לומר שוב לזרמי כי רבין עדיין עסוק אך זרמי, ששמע את הערתו של רבין, חסך לה את התירוץ.

למחרת היום הטיל זרמי את הפצצה שלו: ההתפטרות, הנראית הפעם, אפילו למלגלגים המושבעים על מישחקי־ההתפטרות של זרמי, כרצינית ביותר.

באותו רגע החל מחול מטורף של אנשים, החפצים במישרתו של זרמי אך אינם מקובלים על מושכי החוטים, לבין אנשים שאינם רוצים במישרה, אך נדחפים אליה מתוך שיקולים משיקולים שונים של הדוחפים.

לחץ לסילוק רבינוביץ. השם הראשון שהועלה היה זה של שר־האוצר, יהושע רבינוביץ. יצחק רבין אכן מעוניין להיפטר ממנו כשר־אוצר ולהפגין לעיני הציבור שינוי והתחדשות. אולם רבינוביץ יודע כי פרישתו ממישרד־האוצר ומינויו כמזכ"ל המיפלגה יהיו בגדר הודאה מפורשת בכישלונו כשר. רבינוביץ אף חושש כי את מקומו באוצר יירש אברהם לוינסון, מנכ"ל בנק הפועלים, יריבו־בנפש של רבינוביץ. אין ספק כי הלחץ על רבינוביץ „לקבל את דין התנועה" יגבר בימים הקרובים. מינויו של רבינוביץ יפתור לרבין שתי בעיות: את זו של המזכ"ל, ואת זו של שר־האוצר.

שמות של שני שרים אחרים הועלו אף הם. האחד הוא אברהם עופר, שר־השיכון. אם יקבל עופר את ההצעה, יהיה זה רק משום שידאגו לשכנע אותו כי בתפקידו כמזכ"ל־המיפלגה הוא יוכל לבנות לו עמדת־כוח, בשיטות האופייניות לו, אשר תקרב אותו יותר לצמרת. אם אכן יהיה עופר למזכ"ל, הוא ימשיך לכהן בממשלה כשר בלי־תיק.

שר אחר, ששמו הוזכר כמועמד, הוא

(המשך בעמוד 20)

בוגרי תיכון
נמשכת ההרשמה לבתי המדרש
לציור ואמנות
לשנת הלימודים תשל"ז

אם ניחנת בכשרון לציור ואמנות הענק ממנו גם לאחרים. הכשר עצמך להוראה במקצוע מעניין זה.

רשימת בתי המדרש

תל־אביב והמרכז
ביהמ"ד המ"מ למורים לציור ולאומנות, הרצליה ב' נורדאו 50 — 03-937254
„תלפיות" — בימ"ד מ"ד מאוחד, תל־אביב, מלצ'ט 29 — 03-281461

חיפה והצפון
המכון המ"מ להכשרת עובדי הוראה ולהשתלמות, צפת, רח' ירושלים 11 — 067-30489
ביה"ס לחינוך של התנועה הקיבוצית — אונ' חיפה, „אורנים", דואר קרית טבעון (*) — 04-932143

בדרום
ביהמ"ד המ"מ למו"ג באר־שבע, רחוב וינגייט (*) — 057-77573

(*) עם פנימייה.

משרד החינוך והתרבות/המחלקה להכשרת עובדי הוראה. ירושלים, קרן היסוד 15

...מה?! עוד לא קראת?!

- כל האמת על פרשת הכספת
- כך נלכדה כנופיית סוחרי הנשק מרמת־אביב
- ישראל — על מפת הפשע הבינלאומי!

חדשות המשטרה
ירחון המשטרה בארץ ובעולם

בלעדי!

- ח"כ לבנבראון ושוטרי המדור המרכזי...
- פרסום בכורה: משטרות ערב
- לעשות כסף באירופה
- תקציב המשטרה:

ראיונות בלעדיים על מנכ"ל משרד המשטרה וסגן המפכ"ל.

- מוסף מיוחד לענייני נשק. 84 עמודים

יש! „חדשות המשטרה" חדש!

הפצה: „גד", טל. 823701

תת־אלוף ×
לשרת את הקצינים —

אלוף רפאל איתן
— או את המולדת?

משרתי הגנרל

מאת יוסי ינאי

השיירה הקטנה של מכוניות צבא־יות מצאה לה חנייה בכביש צדדי, ליד אל־חמה שברמת־הגולן. מתוך מכונית ה־וואליאנט המפוארת והכרמל הצבאית ירדו מיספר קצינים, שהבכיר ביניהם בעל דרגת תת־אלוף. עימם יצאו מהמכוניות נשים וילדים, בני־מישפחותיהם של הקצינים.

מן הקומנדקר הצבאי שנילווה אל ה־שיירה קפצו במהירות ארבעה חיילים. „אנחנו יורדים לטייל למעיין," אמר אחד הקצינים לחיילים שירדו מהקומנדקר. „כשנחזור, נאכל ארוחת־צהריים."

כשהתרחקו הקצינים עם מישפחותיהם משיירת־המכוניות החונה, החלו ארבעה החיילים לעבוד. הם פרקו מהקומנדקר צידניות ובהן דיברי־מאכל, פתחו קופסות־שימורים, פרסו לחם, שלפו סכינים, מזלגות וכפות, העלו מקרקעית הקומנדקר שולחן מתקפל והציבו אותו על הקרקע. מאי־שם נשלפה מפה שנפרסה על השולחן, ועליה הוצבו המעדנים שהכינו החיילים.

המבטים המבויישים ששלחו החיילים לעבר הקהל הרב שהתבונן במלאכתם, ביום השבת לפני שבוע, לא הצליחו להס־תיר את תחושת ההשפלה. לאלפי המטיי־לים בגולן באותה שבת היתה הזדמנות של פז לחזות כיצד משמשים חיילי צה"ל כמשרתים אישיים של תת־אלוף, בני־מישפחתו ופמלייתו.

חיילי־מילואים אחדים, שעברו ליד ה־חיילים שהכינו את ארוחת־הצהריים של הגנרל, לא יכלו להתאפק עוד, וניגשו אל החיילים עורכי השולחן: „מה אתם עושים כאן?" שאל רס"ר־מילואים ותיק. „המפקד אמר לנו להכין ארוחת־צהריים," היתה התשובה.

הרס"ר החליט להמתין לתת־האלוף, כדי לקבל מפיו הסברים. סיפר אחר־כך אחד מחיילי־המילואים מיחידתו של אותו רס"ר: „בחיי, התביישנו בשביל המדים שאנחנו לובשים. לא האמנו שדברים כאלה יכולים לקרות בצה"ל. היינו מוכרחים לש־מוע הסבר מהמפקד. חשבנו, אולי ההסבר שלו יהיה משכנע, או שלפחות הוא יגיד לנו שמה שאנחנו רואים זה חלום, ולא מציאות. גם אם הוא היה מכחיש שהוא שם בכלל, היינו מקבלים את זה."

כשסיימו מישפחות פמליית הפיקוד את הביקור במעיין, חזרו לארוחת־הצהריים, שמחים על חוויות הטיול. החיי־לים שהכינו את הארוחה ניצבו בצד, לא הצטרפו לשולחן.

אולם חיילי־המילואים ניגשו אל תת־האלוף, ביקשו ממנו הסבר. „החיילים כאן לא משרתים," הסביר תת־האלוף.   צריך להיות צמוד אם יקרה משהו."

רס"ר־המילואים לא התעצל. „ניגשתי אל הנון נון*," אמר, „בדקתי אותו טוב וראיתי שאין בו   זכר

תת־האלוף סירב להזדהות בפני חיילי־המילואים. לאחר חילופי־דברים חריפים הסתלקה השיירה של תת־האלוף, אך לא לפני שהמילואימניקים רשמו את מיספרה של הוואליאנט הצבאית.

כשחזרו חיילי־המילואים לבסיס, מיהר הרס"ר אל מפקדו, סגן־אלוף במילואים, בן קיבוץ גן־שמואל. הלה שמע את הסיפור, התרתח, ונסע היישר למיפקדת אלוף פיקוד־הצפון, האלוף רפאל („רפול") איתן.

אלוף־הפיקוד התלונן על התת־אלוף שלקח חיילים כדי שישרתו אותו ואת מישפחתו

רפול לא האמין למישמע־אזניו. הוא הורה לברר מייד את זהותו של בעל הוואליאנט. התשובה שהגיעה הדהימה אותו:

חומרת המעשה היתה ברורה לרפול. הוא ביקש להשיג לו בטלפון את הרמטכ"ל, רב־אלוף מרדכי („מוטה") גור, סיפר לו על הפרשה.

מקורביו של   מסרו תשובה מגומגמת להאשמות שהועלו נגד   הם חזרו על גירסתו המקורית   כאילו החיילים היו מופקדים על

לדיבריהם גם לא ערכו החיילים סעודת־מלכים עבור   ופמלייתו, אלא פרשו תכולת צידנית אחת בלבד.

כדי להבין את החומרה שבה רואה רפול את מעשהו של   יש להכיר את הרקע השונה של שני קצינים בכירים אלה.

הרי ההיס־טוריה של רפול היא כהיסטוריה של מילחמות ישראל.

התחנך וגדל רפול, בן ה־47 יליד תל־עדשים, על בירכי הפלמ"ח. הוא היה פועל במיפעלי רימונים ויציקה, לוחם בפריצת הדרך ל־ירושלים שם נפצע, מפקד־פלוגה בצנחנים שעימם השתתף בפעולת חאן־יונס ובפעולת כינרת, בה נפצע בשנית.

רפול נושא צל"ש על לחימתו בפעולת כונתילה, והיה הצונח הראשון במיתלה, ב־1956. בין תפקיד של סגן־מפקד חטיבת הצנחנים ומפקד־חטיבה סיים את קורס פו"ם והיה מבוגרי המחזור הראשון של המיכללה־לביטחון־לאומי.

הבדלי־הרקע הם ההבדל

במילחמת ששת־הימים זכה בהיי־לת־גבורה ולחם באוגדת טל, ולמרות שנפצע בקנטרה, הגיע ראשון בראש צנחניו לתעלת סואץ. אחרי שכיהן כקצין חיל רגלים וצנחנים ראשי, לחם במילחמת יום־הכיפורים כמפקד־אוגדה ברמת הגולן.

נראה כי הבדלי־הרקע בין שני קצינים בכירים אלה, הם שגרמו לכך   יראה את פרשת החיילים־המשרתים כבלתי־חשובה ולא מהותית, ואילו רפול הבין כי תקרית זו, שהיא נדירה וכימעט בודדת בצבא, עלולה לערער את אושיות־היסוד שעליהן בנוי צה"ל.

חילוקי־הדעות בין שני קצינים בכירים אלה אינם אישיים או פרטיים. החלטת ה־רמטכ"ל

תשמש, ללא־ספק ציון־דרך בדרכו של צה"ל ובייחודיות שלו כצבא העם.

---

* נון־נון: נושא־נשק, שם צה"לי ל־קומנדקר.

במדינה

(המשך מעמוד 18)

חיים בר־לב, שר־המיסחר־והתעשייה. שמו של בר־לב כמועמד הועלה כבר לפני מיספר שבועות, זמן רב קודם שהודיע זרמי על התפטרותו. אולם הדלפה מכוונת זו היתה של עוזרו של בר־לב, בועז אפלבאום, כגימיק, להעלאת שמו של בר־לב לכותרות־העיתונים, מבלי שעמד מאחריה כל ממש. עתה, לאחר התפטרותו של זרמי, הפך הגימיק מכשלה עצומה לבר־לב, ה־יודע כי מינויו כמזכ״ל פירושו סילוק מ־הממשלה. והרי זהו אחד ממאווייו הנושנים של ראש־הממשלה, אשר היחסים בינו לבין בר־לב צוננים ביותר.

הראשון שהצהיר על כוונתו להתחרות על התפקיד היה מזכיר מחוז ירושלים של מיפלגת־העבודה, עוזי ברעם, בנו של שר־העבודה. ברעם נהג לומר בשנה ה־אחרונה: „אני אהיה המזכ״ל הבא של מיפלגת־העבודה.״ אולם הכיסא התפנה הרבה לפני המועד הנוח לברעם, שעדיין לא הצליח לארגן את כוחותיו לכיבוש תפקיד זה.

אחר, הלוטש גם הוא את עיניו לתפקיד, הוא יושב־ראש סיעת המערך בכנסת, ח״כ משה ורטמן. ורטמן טוען, ובצדק מסויים, כי מועמדותו עדיפה על זו של ברעם משום הניסיון הרב שיש לו. ורטמן עדיין לא הודיע על כוונתו לרוץ לתפקיד, אולם

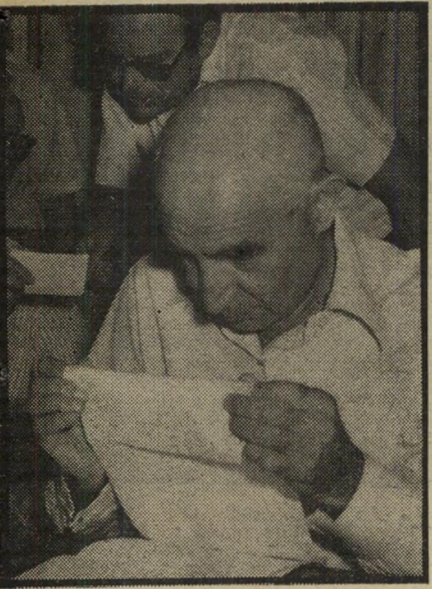

שר־האוצר רבינוביץ
הזדמנות לסלק

עיתונאי חיפה כבר קיבלו ממנו שיחות־רקע ותדריכים בנושא זה.

מסמר בארון־מתים. בתחילת ה־שבוע הועלה שמו של יושב־ראש ועדת־החוץ־והביטחון של הכנסת, יצחק נבון. אין ספק שמועמדותו של נבון, אשר לו דימוי של איש ישר ותרבותי, היתה מתקבלת על המוני חברי המיפלגה, אולם חברי מפא״י לשעבר אינם יכולים לשכוח לנבון את חטאו הקדום, חברותו ברפ״י. זאת, למרות שנבון אינו חדל בשנה האחרונה לתקוע סכינים בידידיו־לשעבר מרפ״י, כדי להוכיח את נאמנותו למימסד של מפא״י.

נבון גם יהסס מלרוץ לתפקיד, משום שהוא שבע מכימעט־הצלחות שלו בכל פעם שהוא התמודד על תפקיד חשוב. במירוץ לתפקיד יושב־ראש הכנסת הוא נוצח על חודו של קול, ובמירוץ על כהונת נשיא המדינה הוא נוצח — בהפרש זעיר אומנם, אך נוצח.

יודעי־דבר במיפלגה יודעים, כי שני שמות נוספים שהועלו, אינם באים כלל בחשבון. אבא אבן כבר עומד עם רגל אחת בתוך הממשלה ולא יחיה מוכן להמיר תיק־שר במזכ״לות. ואילו ח״כ יוסי שריד העלה את שמו, כתרגיל מוצלח בפירסומת־עצמית.

בד־בבד עם הניסיון לפתור בעיות על־ידי מציאת מזכ״ל חדש, עדיין יש המאמינים כי בקשת סליחה מראש־הממשלה טומנת בחובה סיכוי, קטן אומנם, אך בכל־זאת סיכוי, לביטול התפטרותו של זרמי. אולם, אין ספק שהסערה החדשה במיפלגת־העבודה מהווה מסמר נוסף ב־ארון־המתים של רבין כראש־הממשלה ו־כראש מיפלגת השילטון.

ספורט־טוטו

טוטו

השבוע עלה
מינימום הפרס הראשון
ל־800.000 ל״י

★ ★ ★

מינימום כלל הפרסים
2,000.000 ל״י

★ ★ ★

יום ה׳ — המועד האחרון
למסירת הטפסים

עשה לך מנהג קבוע־
מלא טוטו בכל שבוע!

המועצה להסדר ההימורים בספורט

42 דירות „שיכון ופיתוח״ ברמת אביב — לזוגות צעירים

42 דירות „שיכון ופיתוח״ בבתים רבי קומות ברמת אביב ג׳, תימכרנה לזוגות צעירים תושבי ת״א, במסגרת מפעל משותף של עירית ת״א וחברת „שיכון ופיתוח״.

כל דירה היא בת 3 חדרים ושטחה כ־75 מ״ר.

עדיפות ברכישת דירה תינתן לזוגות צעירים תושבי ת״א שנרשמו במשרד השיכון ולזוגות צעירים תושבי ת״א זכאי משרד השיכון.

ההרשמה לרכישת דירות אלו מתבצעת, במשרדי חברת „שיכון ופיתוח״ בתל־אביב.

דרוש/ה
לסטודיו בתל־אביב
גרפיקאי/ת
בוגר/ת בי״ס
„בצלאל״,
או בי״ס
מקביל בחו״ל

לפנות אל מר שוורץ,
טל. 03־269507

״אין ספק שברכה רבה בלכסיקון זה״ אמר ראש הממשלה על לקסיקון לבטחון ישראל

הספר שחיכית לו 28 שנים.

לראשונה מאז קום המדינה יוצא לאור הריכוז העצום והשלם ביותר של מידע המקיף כל נושא ופרט הקשורים בבטחון המדינה, ונותן למעיין בו תמונה כוללת של המאבק היהודי־ערבי, של מלחמותיה הגלויות והחשאיות של מדינת ישראל: מלוחמי המחתרות ועד הדור החדש של מפקדי צה־ל;

מהסתננותו של יאסר ערפאת עצמו אל תוך גבולות מדינת ישראל ועד לטייסים הסוביטיים שנלחמו נגד חיל האויר הישראלי... מן הקילומטר ה־87 בדרך לאילת ועד לקילומטר ה־101 בשנת 1973.

לראשונה מאז 28 שנים תוכל לעיין בסיפורן של שמועות ופרשיות ריגול שעד היום הוזכרו (אם בכלל) רק בלחישה, ושל פרשיות פומביות שהעסיקו את המדינה והעם ימים רבים - אוצר בלתי נדלה של אינפורמציה המסודר ב־2000 ערכים על פני חמש מאות וחמישים עמודים, וערוך בסדר אלפאביתי נוח לעיון ולהתמצאות.

הספר גדוש בתצלומים ובמפות, מעודכן ומהימן. הוא עוסק במלחמות, בקרבות בודדים ובמבצעים, בפעולות־גמול, אישים, כלי־נשק, כלי־טיס וכלי־שיט, נקודות ישוב ואזורים ששמם קשור באירועים צבאיים, דמויות מרכזיות במזרח התיכון, מחבלים וארגוניהם, ארגונים צבאיים ומדיניים, תפיסות בטחוניות, הסכמים, ועידות, הצהרות, מושגים ומונחים, חילות ופיקודים, ערכי דת ורפואה, ערכי חוק ומשפט.

לקסיקון לבטחון ישראל הוא ספר שבכתיבתו השתתפו שלושה רמטכ־לים, שבעה אלופים, ראשי שירותים ומוסדות בטחוניים ואישים רבים שעמדו במרכז המאורעות שעליהם כתבו.

פתח את הלקסיקון לבטחון ישראל ומצא היכן היית אתה בין כל האירועים הגדולים והקטנים הללו.

שלח עוד היום את התלוש המצ־ב..

הריכוז השלם ביותר של מידע המקיף כל נושא ופרט הקשור בבטחון ישראל ובצה״ל!

לכבוד ספרית ״דבר״ ת.ד. 199 ת״א
הואילו נא לשלוח אלי את הלקסיקון לבטחון ישראל
מצ־ב שיק ע״ס ־.82 ל״י.

שם ____________
כתובת מלאה ____________
חתימה ____________

גזור ושלח

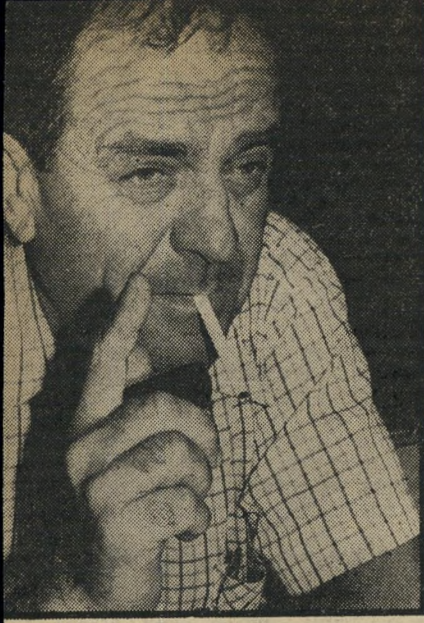

המקורבים יעקב חלפון, המוגדר כיועץ־הסתרים הפרטי של ראש־הממ־שלה, עם אלי מזרחי, ראש־לישכתו של יצחק רבין. השניים נחשבים כאנשי־סודו של רבין. חלפון הוא שהציע לשלוח את פרס למישרד התיקשורת.

חלפון איננו המצאה. הוא חי ומייעץ לראש־הממשלה...

מאת אלי תבור

ס וף סוף יצא יעקב חלפון מהמחתרת ועלה לכותרות.

בשבוע שעבר רגשו אמות הסיפים של המימסד הפוליטי במדינה, כאשר הוכרז בכותרות שיעקב חלפון הציע לראש־הממשלה, יצחק רבין, לשלול משמעון פרס את תיק הביטחון, כתגמול על חתירתו תחת ראש־הממשלה, ולמנותו כשר־התיקשורת. והעם ההולכים בחושך ראו אור גדול.

הסתבר כי חלפון איננו רק כינוי לצילו של יצחק רבין. אין זו מילת־צופן לרוח־רפאים מיסתורית המרחפת בין כיסאות שרי הממשלה ומנחה אותם בדרך ה־תחתתים. יעקב חלפון חי וקיים — בשר ודם והמון עצות טובות למי שמוכן לקבל. ויצחק רבין, למרות מה שמטיחים נגדו כי הוא סבור שהוא יודע יותר טוב מכולם, מוכן גם להקשיב ולקבל עצות.

„כן,״ מודה יעקב חלפון במיבטא בולגרי שכל הל״מדים בו מתגלגלות, „אני זה שהצעתי לרבין בשבוע שעבר לקחת מפרס את תיק־הביטחון ולשלוח אותו למשרד־התיקשורת. קטונתי מלתת לרבין עצה על כושרו המקצועי של שמעון פרס כשר־הביטחון. לזה יש מומחים אחרים. אני רק זוכר עכשיו כמה גדולים וטובים ביקשו בשעתו מיצחק רבין, וגם דרשו ממנו ואיימו עליו, שלא ימנה את שמעון פרס כשר־הביטחון. כי על שמעון פרס אי אפשר לסמוך.

„זה לא אני אומר,״ מתוודה חלפון ב־גילוי־לב ובפתיחות שהיא די נדירה בין עסקני מיפלגות, השוקלים ובוחנים כל מילה היוצאת מפיהם. „את זה אומרים מכרים וחברים טובים של שמעון פרס. מומחים גדולים לשמעון פרס אומרים שאי אפשר לסמוך עליו. אבל בכל זאת, בניגוד לדע־תם, מינה רבין את פרס לשר־הביטחון. הוא הסביר אז לכולם: ,ההתמודדות בינ־נו נגמרה. אם נתמודד בפעם נוספת, יצא לי להתמודד נגד שר־ביטחון טוב.׳ קיבלתי את דעתו של יצחק.

„אבל כאשר נוכחתי ששמעון פרס מנסה לקעקע את סמכותו של רבין כראש־ממשלה, מנסה לחתור תחתיו ולהציע אל־טרנטיבה בראשותו לראשות־הממשלה, הגעתי למסקנה שהוא חייב לקבל גמול על פעילות עויינת זו. זה לא יכול לעבור בשקט. אני חושב שלהחזיר אותו למשרד־התיקשורת זה עונש מתאים בשבילו.״

כאשר מנסים לומר לחלפון כי שמעון פרס מכחיש את כל הידיעות על התייצ־בותו בראש התארגנות להדחת רבין מכס ראש־הממשלה, זוקף יעקב חלפון גבה אחת גבוה גבוה. חיוך של חמלה על חוסר ההבנה וההתמצאות של השואל נשקף מ־עיניו.

„שמעון מכחיש ?! מה מצפים ממנו, ש־הוא יודה ?! אני מציע לכל מי שמפקפק בכך לקרוא את הראיון עם לוסי לבון שהתפרסם לפני שבועיים בשבועון לאשה. היא מכריזה שם: ,שמעון פרס מסוגל לכל.׳ ותאמינו לי, היא אמרה את זה מניסיון אישי.״

יועץ־סתרים ✶ ערמומי

ע ד שלא פוגשים את יעקב חלפון פנים אל פנים, מצטיירת תדמיתו, על פי המידע המצטבר עליו, כיועץ־סתרים ערמומי וממולח, הבוחש ימים כלילות בקדירה הפוליטית, רוקם מזימות ורוקח תככים במחשכים. הוא מצטייר כמעין צי־רוף של ארליכמן והולדמן בחצרו של רבין.

עסקני מיפלגתו של ראש־הממשלה, ש־הבחינו רק במאוחר בהשפעתו הסמויה של חלפון על רבין, כבר מתבוננים בו בעיניים זועפות ומדברים על „חלפוניזם״ כאחד מ־

בשדה־בוקר יעקב חלפון עם דויד בן־גוריון בשדה־בוקר בשנת 1955. אחרי פרישתו של בן־גוריון מראשות־הממשלה וירידתו לנגב, ירד גם חלפון בעיקבותיו, הלך לעבוד במיפעל־הפוספטים והתיישב בבאר־שבע, משם הוא מושך עד היום בחוטים, המגיעים עד לירושלים.

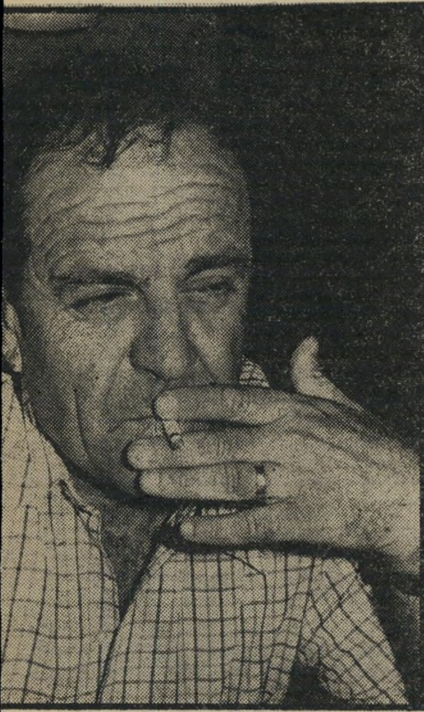

„שרגא נצר היה המורה הרוחני שלי...״

„אני מגדיר את עצמי כידיד פוליטי של יצחק רבין...״

„שרון הוא יהודי שאפשר לגנוב איתו סוסים...״

(המשך מעמוד 21)

פגעי המישטר הנשיאותי שמנסה רבין להנהיג. יש אפילו המרחיקים לכת, ומתוך חסר ידיעה ואי הכרת האיש, רואים בו סוכן־שתול של פרס בחצרו של רבין, שנועד להשיא לו עצות אחיתופל כדי להמעידו. עברו של יעקב חלפון כפעיל מרכזי ברפ״י לשעבר, הוא עדות מסייעת בידם.

אחרים, מתומכיו של יצחק רבין, נוטים אפילו להפריז בכוחו והשפעתו של חלפון. הם משוכנעים שעל פיו יישק כל דבר ושדרכו אפשר לשכנע את רבין או להביא דברים לידיעתו.

אין ספק שבחוג מקורביו של יצחק רבין יש ליעקב חלפון מעמד מיוחד. הוא היחיד שאינו עובד מדינה או פקיד ממשלתי. לפיכך ידיו ולשונו אינן כבולות כשל השאר. הוא לא נושא מישרה ולא תואר ומשום כך אינו חייב דבר לאיש. יש האומרים שהוא גם היחידי בחצרו של רבין העושה את מלאכתו — מלאכת השאת העצות — באמונה שלימה.

אף אחד מיועציו של רבין אינו עושה מה שהוא רוצה לעשות, אומרים יודעי דבר. היועץ אריק שרון רוצה בעצם להיות רמטכ״ל. היועץ רחבעם („גאנדי״) זאבי רוצה בעצם להיות ראש־המוסד. מנכ״ל משרד ראש־הממשלה והיועץ המדיני עמוס עירן, רוצה להיות שגריר בארצות־הברית, ויועץ־העיתונות דן פתיר, רוצה להיות עורך דבר. היחיד שעושה מה שהוא רוצה לעשות ונהנה מכך הוא יעקב חלפון.

ואפשר לשמוע את נימת הליגלוג על הצמרת מפי אלה האומרים: „חלפון הוא עוד האיש הכי רציני בצמרת. הוא היחיד־שעובד. הוא היחיד שאיכפת לו.״

כדי לפתור את התעלומה והמיסתורין האופפים את דמותו, לא נשאר אלא לשאול את יעקב חלפון עצמו: מי אתה יעקב חלפון?

בניגוד להילת הלחשן ויועץ־המיסתורין שמנסים להדביק לו, יעקב חלפון הוא איש פתוח, לבבי, כנה וגלוי־לב. הוא איש שיחה חייכני, שקל להגיע אליו וקל לדובבו.

„זה האופי שלי,״ הוא אומר, „אני בחיים שלי לא הצבעתי הצבעה חשאית. תמיד ידעו כולם מה אני חושב ובעד מי אני. תמיד הייתי פעיל גלוי. אני גם לא יועץ־סתרים. אני בסך הכל ידיד פוליטי של יצחק רבין.

„מה שיש ביני ובין יצחק רבין זו אחוות־לוחמים בחזית הפוליטית. היכרתי אותו בקרב פוליטי וידידות־הקרב שלנו נמשכת עד היום. הדבר היחידי שהוא לא־נורמאלי ביחסים בינינו זה שאני לא עובד אצלו. אילו הייתי מסתובב ליד ג׳ראלד פורד או ניכסון במילחמת הבחירות שלהם, הייתי אחר־כך מקבל איזה מינוי אצלהם. אצל רבין — לא. הוא יודע שאני עצמאי.

„בארץ זה לא מקובל שקיימת ידידות פוליטית בין איש לאיש. משום כך מחפשים כל מיני הסברים ליחסים שלי עם רבין. מדביקים לי כל מיני תוארים. אבל התוארים לא משפיעים עלי. מבלי לעבוד עמו אני ממשיך את יחסי הקירבה שלי איתו כאילו היינו עוד בתקופת הבחירות. אני איתו. וזהו. אנחנו משוחחים בכל מיני בעיות פנים. אני מדבר ונותן עצות רק בנושאים שאני מתמצא בהם. מעולם לא דיברתי על נושא שאינני מבין בו.״

„מי שלא רוצה את אריק שרון כרמטכ״ל – יצטרך לקבל אותו כשר־הביטחון

■ ■ ■

הנושא שיעקב חלפון מתמצא בו יותר מכל היא העסקנות המפלגתית. למרות שאינו נושא כל תפקיד רשמי מוגדר והוא רק חבר מרכז מיפלגת העבודה, נחשב חלפון בן ה־48 לאשף בישול במיטבחים המיפלגתיים. יש לו ותק של שלושים שנה בתחום הזה. בדיוק.

בפברואר 1946, כשהוא נער בן 18, הוא עשה היכרות ראשונה עם מילחמת הבחירות בארץ. כבנו של סוחר בעיר פלבן שבצפון בולגריה, עלה חלפון ב־1941 לארץ, עם עליית־הנוער. הוא נשלח למוסד החינוכי בכפר מכבי שבמיפרץ חיפה. משם גייסו אותו ב־1946 למטה־הבחירות של מפא״י בחיפה, כדי לעזור במילחמת־הבחירות לקונגרס הציוני.

אחר־כך עבר חלפון להיאחזות של גורדוניה ברעננה ומשם נשלח ביום־כיפור של שנת 1946 לאורים, אחת מ־11 הנקודות שהועלו בנגב בבת־אחת. במילחמת־העצמאות הוא נפצע בכפר ויתקין בחילופי יריות עם אנשי אלטלנה. שירת אחר־כך בגדוד הקומנדו 89, בפיקודו של משה דיין. שם הגיע לדרגת סרן.

בעודו במדים כבר נטל חלק במילחמת־הבחירות לכנסת הראשונה, הוצב למחלקה לענייני צבא של מפא״י. ב־1950 השתחרר מהצבא ועבר לגור עם הוריו בחולון. אבל הוא לא חיפש לעצמו מקצוע. היה ברור לו שהוא נועד לפעילות ציבורית. בן־גוריון נשא אז את חזון החלוציות. בפקודתו הקימו את מטה השח״ל — שירות־חלוצי־לאומי. יעקב חלפון היה מזכיר המטה. כעבור זמן קצר נערכו הבחירות לכנסת השניה. חלפון שכח את שח״ל והתחיל לעסוק בבחירות. היה זה לוי אשכול שמינה אותו כמזכיר מינהלת־הבחירות של מפא״י במחוז תל־אביב.

יעקב חלפון הציף אז את תל־אביב באותיות אל״ף ענקיות מוארות במנורות ניאון. „הייתי שם את האל״פים בלילה ובבוקר הייתי הולך עם לוי אשכול לבדוק אם הם עוד שם. יום בהיר אחד מצלצל אלי זיאמה ארן, שהיה אז מזכיר המיפלגה. ,אני לא רואה אל״פים בעיר׳ הוא צעק לי בטלפון. הוא היה ממש משוגע לעניין הזה של האל״פים.

„ראיתי שזה לא עסק. לא רציתי צעקות מהמזכיר. בירךרתי איפה הוא גר ועקבתי אחריו באיזה מסלול הוא הולך כל בוקר לבית־ברנר. למחרת, כל המסלול הזה היה מלא אל״פים. בעיר לא נשארו אל״פים, אבל במסלול בו עבר זיאמה היו המון. הוא צילצל אלי ואמר: ,חלפון, תהיה לי ברוך!׳

„שרגא נצר הוא אבי הרוחני,״ מתוודה חלפון. „ממנו למדתי דבר חשוב אחד. זה היה ביום הראשון שבאתי לעבוד במטה הבחירות בתל־אביב. הלכנו, שרגא נצר, גרשון לוינסון ואני לפגישה בקפה באגם בכיכר דיזנגוף. כשקמנו ללכת אמר לי נצר: ,תלך תחתום.׳ בקפה לא הכירו אותי. אבל ראו מאיזה שולחן אני בא ונתנו לי לחתום.

„שאלתי אחר־כך את שרגא נצר: ,מדוע אמרת לי לחתום? הלוא אותך מכירים שם?׳ והוא ענה לי: ,בני, אני אף פעם לא חותם. תמיד שאחרים יחתמו.׳ מאז למדתי את הלקח. אני אף פעם לא חותם על כלום.״

■ ■ ■

ב־1953 חל המיפנה בחייו של חלפון. דויד בן־גוריון נטש את ראשות־הממשלה וירד לשדה־בוקר.

„בא אלי אז זיאמה ארן,״ מספר חלפון, „ואמר לי: ,לך, סע איתו לשדה־בוקר.׳ אמרתי לזיאמה: ,אני כבר הייתי בקיבוץ, אתה עוד לא היית.׳ לשדה־בוקר לא נסעתי אבל ירדתי לשלמה שמיר במיפעל הפוספטים ואמרתי לו שאני רוצה ג׳וב. הוא נתן לי להיות סמנכ״ל המיפעל. עבדתי שם והייתי בא לבאר־שבע. שם היכרתי את אשתי. עברתי לגור בבאר־שבע והתמקדתי בפעילות פוליטית לוקאלית. הייתי סיטונאי מכולת. היה לי בית־מטבחיים לגמלים — היחידי בארץ שהיה מוכר על־ידי משרד־החקלאות. היה לי בית־קלייה לקפה. אחר־כך היתה לי חברה להשכרת־מכוניות. עכשיו אני קבלן.

„אבל את כל זה עשיתי כדי שאוכל לעסוק בפוליטיקה. אמרתי לעצמי: יענקל׳ה — אתה משכורת לא תקבל מהמיפלגה. אם אתה רוצה לעסוק בפוליטיקה — אל תהיה פקיד. תהיה עצמאי. ככה אני לא תלוי באף אחד בפרנסה שלי ואני יכול להגיד לכל אחד ישר בפנים מה אני חושב עליו. יכולתי להגיד לדיין בפרצוף: ,אתה לא בסדר!׳ ויכולתי גם להגיד לבן־גוריון: ,בוא נפרק את רפ״י ונחזור למפא״י.׳

„אני יכול לאכול באולימפיה בשקט ואף אחד לא יגיד לי שאני אוכל את כספי הציבור. ממס־הכנסה אני תמיד מקבל בסוף השנה עודף, על מה ששילמתי. גם את זה למדתי משרגא נצר.

„עד שנת 1957 התמסרתי רק לעניין אחד: למחקר יסודי של בעיות הבחירות בארץ. כבר אז הגעתי למסקנה שלאדם אחד קשה לסחוב אחריו 50 איש לכנסת, אפילו אם הוא דויד בן־גוריון. בדקתי את כל האפשרויות מה משפיע על הציבור להצביע בעד מיפלגה זו או אחרת. הסקתי לעצמי מסקנות והתמקדתי בפעילות ציבורית באיזור הנגב.״

בתחילת שנות השישים, הלך שמו של יעקב חלפון לפניו כ„שרגא נצר של באר־שבע.״ אותן שנים היו סיכסוכים מתמידים בסניף מפא״י בבאר־שבע ומאבקים אישיים ועדתיים בין נציגי המיפלגה בעיריה. חלפון היה המושך בחוטים מאחרי־הקלעים. יחסיו הקרובים עם דויד בן־גוריון, עמו היה מחליף מיכתבים בקביעות על נושאים שונים, היקנו לו מעמד מיוחד. פעם אפילו רצה להדפיס את כל מכתבי בן־גוריון אליו בספר שייקרא: מיכתבים לידיד מדויד בן־גוריון. אבל כששמע על כך ביג׳י ביקש ממנו שלא לפרסם את הספר.

■ ■ ■

„הסטאטיסטיקה שלי קובעת,״ מצהיר יעקב חלפון ללא היסוס, „שמי שלא שמע לעצות שלי משנת 1963 והלאה, לא הגיע רחוק בפוליטיקה. זה לא מפני שאני גאון או משהו כזה. פשוט יש לי אנטנות פוליטיות מפותחות מאוד.

„ב־1963 יצאתי לשוק הארצי. זה היה לקראת הקמת רפ״י. הרגשתי שבן־גוריון שם את עינו על הצעירים והוותיקים לא מבסוטים מזה ושיהיה משבר גדול. בתחילת 1965, עוד לפני הפילוג, הפילוג כבר היה עובדה בשבילי. שכרתי שני חדרים בבאר־שבע בשביל המיעוט במפא״י חודשיים לפני הוועידה המפורסמת בה קרה הפילוג. אינני איש פילוגים. אבל אז הגעתי למסקנה שצריך לחתוך.

„בבחירות קיבלנו עשרה מנדטים ואז ידעתי שבזה העניין נגמר וצריך עכשיו להתחיל לחזור למפא״י. כתבתי אז מאמר בהארץ מדוע צריכה רפ״י לחזור למפא״י. ביג׳י אמר לי אז שהוא מקווה שאני אחזור לבד. אמרתי לו: ,רבים יחזרו.׳ ניסיתי לדבר על ליבו שיפרק את רפ״י. הוא לא רצה לשמוע. הלכתי לראובן ברקת. הלכתי לשרגא נצר. הלכתי לאשכול. ביקשתי שיעזרו לי. הבנתי שאני לבד לא אשכנע את בן־גוריון לחזור. נסעתי לאלמוגי ואמרתי לו: ,אתה מוכרח לתת יד!׳

„אלמוגי נסע ארבע פעמים לשדה־בוקר כדי לבקש מבן־גוריון לחזור. ומה בן־גוריון אמר לו? — ,אתה מדבר כמו חלפון!׳ הוא אמר.

„אבל בסוף חזרנו למפא״י ואני הייתי בין אלה שיזמו את החזרה. בכל הכנסים של רפ״י אחר־כך הסתכלו עלי בגלל זה עקום. תמיד אני הייתי הבוגד. יום אחד התרגזתי ואמר להם: ,בגלל זה שחזרנו למפא״י כל אחד מכם נוסע עכשיו במכונית עם שתי אנטנות. היחידי שממשיך ללכת ברגל זה אני. בגלל זה אתם כועסים עלי.׳

„אני הייתי זה שאמר לבן־גוריון: ,אתה קורבן של חבריך.׳ הוא אמר לי אז: ,אתה טועה. ההנחה שלך אינה נכונה.׳ אבל מאוחר יותר, באחת ההליכות שהלכנו יחד ברגל בשדה־בוקר הוא אמר לי: ,עליך אי־אפשר לכעוס. האמת שלך תמיד יוצאת בסוף לאור.׳

„זהו. אז מ־1963 אני מטפח את יחסי עם אנשי הצמרת. במשך השנים למדתי שהמושג של ,ידידות־קרב׳ הוא הרבה יותר מוחשי בפוליטיקה, בתקופת מערכות בחירות, מאשר במקום אחר. הידידות שאתה יוצר עם אנשים בתקופות של בחירות זוהי ידידות של אמת.״

■ ■ ■

עלילות חלפון במרוצת השנים שחלפו מאז, יכולות למלא כרכים רבים. אפשר להרכיב מהם גם מורה־דרך לנבכי העסקנות המיפלגתית בישראל. אבל כל מה שעשה בעשרים ושמונה שנים כאילו נועד רק להכשיר אותו לפעילותו בשנתיים האחרונות. אלה היו השנים האמיתיות של חלפון.

„עוד שנה וחצי לפני מילחמת יום־הכיפורים,״ הוא מספר, „ביקרתי אצל אריק שרון בפיקוד־הדרום. עד אז הכרתי אותו רק מתמונות. ראיתי את היהודי. הוא עשה עלי רושם כביר. אמרתי לעצמי: ,זה יהודי שאפשר לגנוב עמו סוסים.׳ התידדנו.

„שמעתי שהיהודי הזה היה על הבנקט עוד בתקופת מילחמת ששת־הימים. רצה כבר אז ללכת לפוליטיקה. אבל אשכול, שגם לו היו אנטנות פוליטיות מפותחות, נתן לו את פיקוד־דרום. לקראת סיום תקופת כהונתו בפיקוד, הרגשתי, התהליך עלול לחזור על עצמו והפעם זה יהיה רציני. כי גולדה מאיר איננה לוי אשכול. לגולדה לא היתה שום תחושה פוליטית. תמיד היא אמרה: ,שלושה עיתונאים ושני אנשי טלוויזיה הם עושים את דעת־הקהל.׳

„התחלתי לשוחח עם כל אנשי ההנהגה שאני מכיר. הסברתי להם שברגע שאריק יצא מהצבא מצבנו המיפלגתי יהיה רע. אבל לא שמעו לי. דחפו את אריק לצאת מהצבא ולהקים את הליכוד. כל מה שניסה

„בדקתי את השוק – ולא מצאתי מועמד מתאים יותר מרבין לתפקיד ראש־הממשלה

לעשות אמרו עליו במערך: ,הוא ייכשל.׳ אני אמרתי: ,תסמכו עליו! תראו שהוא יצליח!׳ וזה מה שהיה.

„גם עכשיו יש כאלה שחושבים שהוא ייכשל. משום כך מונעים ממנו לחזור לצבא ולהיות רמטכ״ל. הם פשוט לא מכירים את היהודי. מי שלא רוצה עכשיו את אריק בתור רמטכ״ל — יצטרך לקבל אותו כשר־הביטחון!״

אחרי אריק התחיל הרומן של חלפון עם יצחק רבין, שגם אותו לא הכיר אישית עד לפני שנתיים.

„יהושע רבינוביץ׳ קרא לי ואמר לי לפני

יעקב חלפון ואלי מיזרחי
החיילים האחרונים בלוח השחמת

הבחירות: ,תקפל את השרוולים ובוא לעבוד איתי.' אמרתי לו: ,אני לא צריך לקפל שרוולים. אני הולך ממילא תמיד עם שרוול קצר.' נתתי לו רק תנאי אחד: ביקשתי לעבוד בבחירות עם מישהו שמבין יותר ממני בעניינים האלה — אם ימצאו — או עם מישהו שלא יודע כלום.

„יום אחד קרא לי רבינוביץ' ואמר לי: ,מצאתי בשבילך אחד שלא יודע כלום!'

„אז פגשתי את יצחק רבין. אני הייתי אחראי על השכונות בתל־אביב. הסכנה הגדולה למפלה היתה בשכונות. התחלתי להסתובב עם יצחק בשכונות. הוא היה האיש עם הקרדיט הגדול ביותר. כולם רצו לשמוע רק אותו. תיכף ראיתי איזה פוטנציאל טמון בו.

„אמרתי לרבינוביץ': ,תשמע, טוב עשית שלא נתת אותו למרכז לבחירות לכנסת. את כל העסקנים שלך מהנפטלין כבר מכירים ולא רוצים לשמוע. את רבין מכבדים.'

מה שיש ביני ובין יצחק רבין זו אחוות־לוחמים בחזית הפוליטית

„ראיתי איזה כושר עבודה פנטאסטי יש לו. היינו באים למקומות־עבודה עוד לפני הפועלים. התרשמתי ממנו מאוד והגעתי למסקנה שיצחק רבין הוא יהודי שיכול לעניין את הציבור. תוך כדי ההופעות כבר התחלתי להעביר לכל אחד את הידיעה שיצחק רבין הוא מאה אחוז.

„אני מאמין שעם הניסיון שיש לי בעניינים האלה, עם ההיכרויות האישיות שלי עם ההנהגה, יכולתי, וניצלתי את יכולתי להצבתו של יצחק רבין כמועמד לתפקיד ראש־הממשלה. אני עשיתי בשבילו דברים שהוא לא יכול היה לעשות, מטעמים מובנים. ואינני חושב שעשיתי את זה פחות טוב משהוא היה עושה, אילו יכול היה לעשות. בעניינים האלה יש לי ניסיון יותר ממנו. חשתי מה הם הדברים שהוא צריך לעשות כדי להגיע להיות מועמד לראש־הממשלה ועשיתי את זה בשבילו.

■ ■ ■

„בדקתי את השוק. לא מצאתי מועמד מתאים יותר מרבין לראש־הממשלה. עוד כשרבין היה שר־העבודה, אני זוכר שחזרנו מיום־הזיכרון למרד גטו ורשה ביד־מרדכי. בדרך אמרתי לו: יש רק שלושה מועמדים לרשת את גולדה — ספיר, אבן וצדוק. מכל אלה יש רק לספיר סיכויים. אם הוא יסכים להיות ראש־ממשלה, היתר יפלו. אם הוא לא יסכים הוא יהיה חייב להצביע על מישהו במקומו. לדעתי הוא יצביע רק עליך.' את זה אמרתי לרבין כבר אז.

„היו לי הרבה שיחות בענין הזה עם ספיר. הוא אמר לי: ,אני ראש־ממשלה לא אהיה.' ידעתי גם מה הוא חושב על אבן וצדוק. ידעתי שהוא יודע שאפילו אם ירצה הוא לא יוכל להעביר במרכז החלטה שאחד מהם יהיה ראש־ממשלה. וכך נפל הפור על יצחק.

„לקראת ישיבת המרכז בה עמד להיבחר המועמד לראשות־הממשלה, עשיתי חישוב: מי צריכים להיות אלה שיציגו את מועמדותו של רבין? סיכמתי עם יצחק שהראשון יהיה ספיר, השני עוזי ברעם ויסגור אהרון אוזן. כי אוזן מכסה שני ציבורים: גם את עדות־המזרח וגם את המושבים. נסעתי הביתה לבאר־שבע ובינתיים בלילה מישהו החליט שבמקום אוזן יציג זרמי אחרון את רבין כמועמד. לפני זה היה לי ברור שהפער בין רבין ופרס יהיה 100 קולות. אבל כשנודע לי שזרמי יציג את רבין ולא אוזן, העברתי פתק לאהרל'ה ירייב: ,אם נגבור ב־30 קולות צריך לעשות נשף!' הוא לא שוכח לי את זה עד היום.

„זאת היתה טעות פאטאלית להטיל על זרמי להציג את רבין. עדות־המזרח רצו שאיש שלהם יציג אותו על הבמה. בגלל הטעות הזאת שמעון פרס חי עד היום עם אשליה שהוא כמעט גבר על יצחק רבין — דבר שאין לו ולא יהיו לו רגליים"

האם הצדיק יצחק רבין את התיקוות שתלה בו יעקב כלפון?

„בהחלט," משיב חלפון ללא היסוס, „אני עוד לא פגשתי ראש־ממשלה כזה. אני לא חושב שראש־ממשלה אחר היה מצליח להעביר בממשלה כזאת את ענין הפרדת הכוחות. או ניקח, למשל, את ענין תקציב־הביטחון. אפילו אשכול וגולדה פחדו לגעת בענין הזה. אבל רבין גילה אומץ־לב נדיר. נכון שבכלכלה יש כמה פאשלות אובייקטיביות שאפשר היה למנוע אותן. גם המצב החברתי הוא עדיין תולדה של מה שקרה במילחמת יום־הכיפורים. אלה מאפילים על ההצלחות המדיניות שלו.

„כשרבין עושה הערכת־מצב ומגיע למסקנה — איש אינו יכול להזיז אותו מדעתו. הצרה היא, שבגלל חישובים קואליציונים, לא תמיד הוא יכול לממש את החלטותיו. אבל בבחירות הבאות, עם קצת מזל, יהיה לו רוב והוא לא יהיה זקוק לשותפים קואליציונים. אז יגלו כולם מי זה רבין. אני לא חושב שהוא זקוק לאיש כמוני על ידו. הוא גם לא שומע תמיד לעצות שאני נותן לו. ואם אני ממשיך לתת עצות זה רק מפני שבשבילי הבחירות עדיין לא נגמרו."

■ ■ ■

מה היא העצה הטובה ביותר שהשיא יעקב חלפון ליצחק רבין?

„בג'ונגל הפוליטי הפנימי הקיים בישראל, אני חושב שעצתי לקרב אליו את יוסף אלמוגי, היתה גולת־הכותרת של עצותי," משיב חלפון. „גם העצה לקרב אליו את אהרון אוזן ובאמצעותו את עדות־המזרח, היתה עצה טובה. עדות־המזרח זה העם הכי נחמד שיש לנו. הם הכי ממושמעים. לא כמו האשכנזים שאי אפשר לדעת מאיפה ומתי יתקעו את הסכין בגב."

ליעקב חלפון יש גם טענות לכלי־התיקשורת: „הם עושים עוול גדול ליצחק רבין. סוף סוף כולנו יודעים איך מבשלים כתבות. בכל כתבה אפשר מיד לגלות מי הוא שעומד מאחוריה."

את סוד כוחו רואה חלפון בניסיון הפוליטי שצבר. „שאלתי פעם את פנחס ספיר," הוא מגלה, „אם הייתי עוסק 24 שנים בכלכלה, האם הייתי יכול להיות כמו זנבר? וספיר אמר לי: ,ודאי. אפילו הרבה יותר טוב ממנו.' אבל אני עוסק בפוליטיקה, לא בכלכלה. הניסיון שלי לימד אותי לחזות אירוע פוליטי פנימי הרבה לפני האחרים. אני כל הזמן משתלם ומשלים את עצמי. אני יודע איך להציג את העצות שלי ואיפה. אני משוכנע שעד היום עוד לא נתתי עצה שלא היתה יעילה."

רבין הצדיק את התיקוות שתליתי בו לא פגשתי עוד ראש־ממשלה כזה.

שאלנו את יעקב חלפון, איזה אירוע פוליטי הוא חוזה באנטנות הפוליטיות המפותחות שלו, והוא השיב: „אני צופה עכשיו שואה פוליטית לארץ. שואה מיפלגתית. בבחירות הבאות לא יהיה לאיש הכוח לסחוב אחריו מועמדים בלתי פופולרים לכנסת. אם מיפלגת העבודה תלך עוד פעם עם רשימה שבראשה יהיו ישראל ישעיהו וקרגמן, הציבור יחשוב שאנחנו עושים ממנו צחוק. אין ספק — צריך לתת כבוד לכל אלה שיש להם זכויות ותק, אבל מיפלגת העבודה צריכה להצהיר מראש מי יהיו מועמדיה לממשלה הבאה. אחרת תהיה שואה."

חלפון עצמו אינו רואה את שמו ברשימת מועמדי העבודה לכנסת הבאה. „להיות חבר־כנסת," הוא אומר, „זאת לא מישרה מכובדת. אחרי שלושים שנות פעילות בעסקנות מיפלגתית, אני רוצה אחרי הבחירות הבאות לפרוש מהבמה הציבורית. אני רוצה להתמסר למשפחתי ולחיות את החיים הפרטיים שלי. אני יכול כבר לקבל פרופסורה בעסקנות מיפלגתית, אבל כל מה שאעשה יותר אני יכול רק לקלקל."

עד שירד המסך על יעקב חלפון, המושך בחוטים ויועץ־הסתרים, הוא ממשיך לשאת בעול. ויש משהו פאתטי בדמות בעלת הפנים־חרושות־הקמטים, שיצאה בעל כורחה מאחורי־הקלעים כדי להתייצב להגנת ראש־הממשלה.

יעקב חלפון הוא אולי החייל הרגלי האחרון שנותר למלך על לוח חשחמת בו מתנהל הקרב על השילטון במדינה.

„כיתן" תייצג בישראל את חברת

האופנה האמריקאית

„בובי ברוקס"

הנהלת „כיתן" מסרה על הסכם שהושג עם חברת האופנה הידועה בארה"ב, למוצרי ספורט אופנתיים — „בובי ברוקס", לייצור ושיווק מוצריה בישראל.

לחברת „בובי ברוקס" הסכמי ידע והדרכה במספר רב של ארצות, ביניהן גרמניה, איטליה, אוסטרליה, דרום־אפריקה, יפן וכו'.

חברת „בובי ברוקס" נחשבת לאחת החברות המתקדמות והמצליחות בעולם, בתחום האופנה הספורטיבית, ומוצריה בישראל, אשר כאמור יחיו מיוצרים ומשווקים ע"י „כיתן" — ישאו את החותם של „בובי ברוקס".

לפי הסכם מיוחד, תייצא גם „כיתן" את מוצרי „בובי ברוקס" לארצות חוץ מסויימות.

מדינת ישראל

משרד החקלאות

להלן לוח המחירים המוסכם

ל־22.2.76 - 27.2.76

במסגרת ההוזלות בחנויות השרשרת של הסופרסל והסופרמרקט וחנויות פרטיות שהצטרפו למבצע.

	לצרכן בל"י הק"ג
ירקות	
עגבניות מעולות	2.30
ג ז ר	1.60
חצילים	3.65
קישואים ירוקים	2.45
כרוב לבן	1.00
צנון	1.30
תפוא"ד מהיבול החדש בתפזורת	2.60
תפוא"ד מהיבול החדש באריזה של 2 ק"ג	3.00
בצל יבש מסוג מעולה	3.05
בצל יבש ארוז בשקיות	3.25
פירות	
תפוחים גרנד אלכסנדר גודל 6	3.80
תפוחים גרנד אלכסנדר גודל 6.5	4.65
תפוחים זהוב	4.45
תפוחים זהוב	4.80
תפוחים יונתן 5.5	3.90
אגסים ספדונה 5	3.95
אגסים ספדונה 5.5	5.00
בננות	4.00
תפוזים	2.15
אשכוליות	1.90
לימונים	3.10
עופות	
פטמים קפואים בשקיות שקופות	
גודל 1 (עד 1.4 ק"ג העוף)	11.00
גודל 2 (עד 1.6 ק"ג העוף)	10.00
גודל 3 (מעל ל־1.6 ק"ג העוף)	9.00
תחתון הודו במגשים	15.00
שוקיים הודיות בשקיות וירכיים	11.50
דגים	
בקלה צעיר ארוז בשקיות	10.50
בקלה פרוס אחיד עשוי מדגים שמשקלם לא פחות מ־250 גרם שקית כחולה	12.00
כסיף	8.50

אריק ולילי שרון אירחו בביתם את תערו

כבוד השר

שר־השיכון אברהם עופר הגיע לתערוכה בשעות הערב, לא זכה כבר במנת טשולנט מעשה־ידיה־להתפאר של המארחת, הסתפק בקפה ועוגה ובהסברים שקיבל מהצייר. לא ברור ביגלל מה פרץ בצחוק.

שיחה ביטחונית

מנהלים האלוף אברהם (אברשה) טמיר, ראש אגף תיכנון במטכ״ל (משמאל), ופינחס („סיקו״) זוסמן, מנכ״ל מישרד־הביטחון. הנושא: מאמרו של יובל נאמן, עוזר שר־הביטחון שהתפטר.

הלכה יונה

ד ירת־הגג של אריק ולילי שרון, ברחובות, הפכה בשבת האחרונה מוקד עלייה־לרגל למאות מוזמנים, כאשר אירחה את תערוכת ציוריו של העיתונאי עמוס קינן, ואת ידידיהם הרבים של בני־הזוג ושל קינן.

החל מן השעה 10 בבוקר החלו לתגיע ראשוני האורחים. למרות שכוונת מארגני התערוכה לא היתה ליצור אירוע חברתי נוצץ, ולהסתפק בהזמנת חברים קרובים בלבד, הרי רשימת החברים הקרובים יצ־רה, בהכרח, הרכב שהפך את התערוכה האירוע בה״א־הידיעה של העונה.

אף שנכחו בסלון הענקי של השרונים אנשים המייצגים מיגוון רחב של דיעות פוליטיות, אנשי המועצה למען שלום ישראל פלסטין מצד אחד ואנשי ארץ־ישראל ה־שלמה מצד שני, היו כולם תמימי־דעים ביחס בנוגע לדבר אחד: ציוריו של קינן.

עמוס ואריק, שעמלו במשך שלושה ימים תמימים לתלות את התמונות, עמלו לא פחות בתערוכה עצמה, כאשר נאלצו לבצע מדי כמה דקות שינויי עמדות, להסיר את התמונות שנרכשו ולתלות במקומן חדשות. לילי שרון, שהוכיחה שוב שהיא מארחת מרתקת, עזרה למתלבטים לבחור להם תמו־נה מתאימה, ודאגה לשפע של כיבוד. אחרי הגל הראשון של אורחים, שמילא את הבית משעות הבוקר ועד הצהריים, הוזמנו ידי־דים קרובים לארוחת־צהריים א־לה שרון, שכללה מנת טשולנט, עוף צלוי ורפרפת תות־שדה, הכל מעשה־ידיה של לילי. בין שיחה עם מנכ״ל והלצה של אלוף, ותוך כדי דיבור, אפתה עוגה, בעוד שהצייר־האורח, שהוא גם טבח מעולה, עזר לה לצלות ירך של כבש. מיהר אריק להודיע: „זה לא די טוב כדי להיות מהחווה שלי!״

„האמת היא שהרעיון לערוך את התע־רוכה דווקא אצל מישפחת שרון צץ ב־מיקרה,״ סיפר קינן. „אריק ואני חברים טובים כבר הרבה שנים, והעובדה שיש

מילחמות היהודים

זהו השם שהעניק קינן לתמונה הנראית בתצ־לום, בה נראים „אחרונים היהודים, הממשיכים להילחם זה בזה אחרי שכבר נזרקו לים.״ את התמונה קנה עורך הצהרון ידיעות אחרונות, דב יודקובסקי, לקישוט מישרדי־המערכת החדשים במקום החדש.

היועצת

של היועץ ליועץ, זהו כינוייה הדוגמנית ורדה דן, שהופיעה ליוויית בעלה העיתונאי אורי דן, ידידו האישי שרון. ורדה נכנסה למיטבח, שהיה בפיקודה של ל

אלמה ומדוע אלמה בן־פורת, רעייתו של העיתונאי ישעיהו בן־פורת, זכתה בנשיקה כפולה מהמארח אריק שרון, גם על חשבון בנה הקטן שהביאה עימה, הנקרא אריאל והמכונה בקיצור אריק.

אשת הנשיא שרה רמון, רעייתו הטרייה של נשיא מכון וייצמן, פרופסור מיכאל סלע, משוחחת עם העיתונאי שייקה בן־פורת, אשר השלים את ההרכב המלא של צמרת **ידיעות אחרונות**, יחד עם עורכי ובעלי העיתון דב יודקובסקי ונוח מוזס, שהיו שושביניו של קינן.

אצל הנץ

בינינו חילוקי־דעות פוליטיים לא צריכה להפריע לחברות שלנו. לא אחת יש בינינו ויכוחים חריפים בשאלות מדיניות, ואריק מקשיב לדברי עד הסוף. לא פעם עקצתי אותו במאמרים שפירסמתי, אפילו למחרת בילוי משותף, אבל הוא, וגם אני, יודעים להפריד בין יחסים אישיים לבין ראיית המצב באיזור. ובלי שום קשר לכך, באחת הפגישות שלנו נולד הרעיון לקיים את התערוכה.

„הוא ממש הרס לו את הבית, תקע מסמרים בכל הקירות, ואפילו לא רצה לקבל ממני תמונה במתנה,״ אמר עמוס. אריק סירב בכל תוקף לקבל תמונה בחינם, ורכש במחיר מלא שתי תמונות. במעמד זה אמר לו קינן: „אני מבטיח לך שאני אמשיך להישאר עם הדיעות שלי במיעוט.״

על ציוריו אומר עמוס שהם אינם פוליטיים. „אני כותב על פוליטיקה, לא מצייר אותה.״ אבל למרות שהוא כותב בשחור־לבן, הרי ציוריו שופעים צבעים חמים ועליזים, ומשמשים לו מנוחה מהכתיבה.

„אפשר לקרוא להם ריפוי בעיסוק, או בריחה מהמציאות,״ הוא אומר, „אבל אני בעצם יוצר לי בכל ציור מציאות יפה. לפחות על הנייר אני יכול לעשות את זה יפה.״

לקראת הערב החל הגל השני של המבקרים. שר־התחבורה גד יעקובי, שהגיע בליוויית אשתו, נכנס מייד לוויכוח חקלאי עם אריק על שיטות זריעה.

כשכל הכיבוד אזל לקראת שעות אחר־הצהריים, מיהרה לילי לאפות סידרה חדשה של עוגות, במהירות שכל קונדיטוריה לא היתה מתביישת בה. הצלחת התערוכה והוויכוחים הערים בין האורחים בעלי הדיעות השונות, הגבירו את הצריכה גם למזון בלתי־רוחני. ולמרות שבאופן רשמי התערוכה היתה צריכה להינעל בשעה שמונה בערב, עזבו אחרוני האורחים את הבית רק בשעה אחת בלילה.

מנהלת השיחות הדוגמנית בתיה דיסנצ׳יק, רעייתו של איש **מעריב** עידו דיסנצ׳יק, הרגישה אצל אריק כמו בבית, טילפנה משם לביתה. עידו המזוקן, שחזר זה עתה משרות ממושך במילואים, מיהר לקנות תמונה.

מנהלת החשבונות נורית גרץ, חברתו־לחיים של עמוס קינן, היתה עסוקה בניהול מחברת עם רשימת הקונים ובהדבקת נקודות אדומות על היצירות.

המישטרה הגרמנית:

„כושי דיבר עם אודי דיין בנהלל ודיבר עימו על עסקים בינלאומיים!"

אודי דיין:

„זוהי הקלטה מפוברקת - או שכושי דיבר עם אדם אחר בשם אודי!"

התובע:

„מדובר בשיחות־חוץ מעניינות ביותר, על כל המשתמע מכך!"

אודי דיין בנהלל
„כושי הוא חבר שלי!"

פרקליטים הפליליים הטובים ביותר בּ־פראנקפורט.

מישרדו של סטילר משתרע על פני קומה שלמה בבית־מישרדים חדיש, נמצא ברחוב שלזינגר 25, במרכז העיר.

סטילר קיבלני לראיון במישרדו, ביום השני בשבוע שעבר. שעה קלה קודם־לכן חזר סטילר מפגישת־תידרוך עם כושי, לקראת המשך המישפט בשעה 9.00, ל־מחרת.

תחילה שוחח עמי סטילר באופן כללי, והיה גלוי־לב באומרו: „קו־ההגנה שלי יהיה מבוסס על העובדה שכושי לא בא לגרמניה לעשות כסף מהרואין. הוא היה מעורב בעסק מזוהם, משום שנהג בטיפ־שות ילדותית והסתבך, שלא־מדעת, בעיסקי סחר־הסמים שניהלה כנופייתו של עמיאל.

„לא־כל־כך חשוב לי אם קיבל והעביר הודעות טלפוניות בעיסקי־סמים. לא חשוב לי אם התביעה תוכיח כמה גרמים הרואין הכין למישלוח. חשוב לי הרושם הכללי שהוא יעשה על השופטת.

„שאר הנאשמים הם חלאת המין ה־אנושי. כושי עצמו שונה מהם בתכלית.

דין פרטי, מפורסם, המקבל בוודאי שכר־טירחה גבוה.

סטילר השיב כי אחד מידידיו של כושי שכרו, ונתן הוראה לאזרח מקומי לשלם מיקדמה על־חשבון שכר הטירחה. סטילר לא היה מוכן לנקוב בשמו של אותו ידיד.

שאלתי הפתיעה אותו.

„האם שמו של מי ששכר אותך הוא אודי?" שאלתי.

סטילר נותר מופתע. „אני רואה שאתה יודע," השיב, „אתה גם יודע מה שם מישפחתו?"

„דיין."

„נכון," השיב סטילר, „מר אודי דיין ביקר כאן במישרדי ושכר את שירותי המישפטיים. הוא הורה ל־אזרח מקומי להעביר לי דמי קדי־מה על־חשבון שכר־הטירחה.

„לכושי נודע הדבר רק לאחר שכבר נעתרתי לבקשתו של אודי, והסכמתי לק־בל על עצמי את ההגנה. כושי דרש ממני לנתק כל קשר עם אודי, כי הוא לא רצה שיקשרו בין השניים."

אך אודי ממשיך להתעניין במישפט. ב־2

קו פרנקפורט-נהלל

מאת **זאב יפת**

בעוד כמה ימים — ואולי כמה שעות — עלול מישפטה של „המאפיה הישראלית" בפראנקפורט ל־הגיע לשיא דרמאתי.

באולם בית־המישפט יישמע אז קול השייך — לדיברי התביעה — לאדם הנושא שם הידוע בעולם כו־לו: אהוד (אודי) דיין, בנו של מי שהיה בשעתו שר־הביטחון של יש־ראל וגם האליל התורני בגרמניה.

אודי דיין לא יופיע באולם בּ־עצמו. הקול יבקע מתוך מכשיר־הקלטה. התביעה הגרמנית מייח־סת להקלטה זו משמעות חמורה ביותר.

אדם בשם אודי

קיומה של פצצה זו בתיקי התביעה הגרמנית היה ידוע רק למעטים.

היא היתה חבוייה בין הקלטות רבות שערכה המישטרה הגרמנית לפני מעצרם של הנאשמים, כאשר האזינה באופן שיטתי לכל השיחות של החשודים. אחרי מאבק מישפטי, נתקבלו הקלטות אלה כחומר מישפטי קביל, על־פי הנוהל המישפטי ה־גרמני, והן מהוות עתה חומר־ראיות מיש־פטי, המותר לפירסום.

תעתיקי ההקלטות, בעיברית ובתרגום גרמני, נמסרו לכל חברי סוללת הפרקליטים המגינים על הנאשמים השונים. אולם ה־עיתונאים הגרמנים והישראליים, העוק־בים אחר המישפט מרחוק ובצורה בלתי־מיקצועית למדי, פסחו על הפצצה ה־גדולה. כי בתעתיק עצמו מופיע רק השם „אודי".

אולם בחוגי בית־המישפט נפוצה הידיעה על זהותו של „אודי" מזמן. היא עברה מפה לאוזן. מודיע גרמני מסר לי על כך. החלטתי לנסוע בעצמי לגרמניה כדי לבדוק את הדבר לאשורו.

במשך כמה ימים חקרתי את פרשת ה־הקלטות המפוצצות. היא גרמה לי תד־המה גמורה. בעוד זמן קצר היא תדהים את העולם כולו.

אודי דיין שכר עורך־דין

עורך־הדין וילהלם סטילר, המגן על שימעון („כושי") רימון, אחד מנאשמי קבוצת „הקשר הישראלי," נחשב אחד ה־

הם פעלו רק בעבור בצע־כסף. „כושי" פעל מתוך טיפשות ופזיזות.

„הצרה היא שאם זמן קצר לפני הינתן פסק־הדין תתחולל היסטריה נוספת בעיר, בדומה לזו שאירעה לפני שלושה שבו־עות, כאשר שתי צעירות מתו כתוצאה מנטילת כמות מופרזת של הרואין, אז המצב יהיה חמור.

„לפני חודשיים שמעה השופטת פורסטר, היושבת בדין גם במישפט זה, את מישפטו של ערבי מירדן, שנאשם בהפצת הרואין בעיר. השופטת גזרה עליו 15 שנות מאסר, וציינה בפסק הדין כי היא רואה במיסחר בהרואין עבירה חמורה לא פחות מרצח.

„דיווחים עיתונאיים נוספים על מות צעירים וצעירות כתוצאה מלקיחת כמות מופרזת של הרואין, יחסלו כל סיכוי של כושי לצאת מהמישפט בעונש מתקבל על הדעת."

שאלתי את עורך־הדין סטילר אם כושי הוא ששכר אותו לצורך הגנתו המישפטית. ציינתי שלכל הנאשמים האחרים העמיד בית־המישפט עורכי־דין המקבלים שכרם מקופת המדינה, ורק כושי נעזר בעורך־

בפברואר טס לפראנקפורט, דרך לונדון, אולם לא נפגש עם סטילר.

שאלתי את הפרקליט: האם יש לשכי־רתך קשר עם השיחות הטלפוניות, שכושי שוחח עם אודי, מפראנקפורט לישראל, ושהוקלטו על־ידי המישטרה?

„גם על ההקלטות בין השניים אתה יודע?" גנח סטילר, „האם שוחחת עם התובע, מר וולפגאנג היינריך?"

השבתי בחיוב.

„הוא העביר לידיך את העתק החומר המוקלט?"

„לא."

שיחה בהשפעת חשיש

סטילר התעניין לדעת מה אמר לי התובע בקשר למישפט. השבתי לו כי היינריך ציין שמזה זמן רב לא היה עליו לנהל מישפט כה קל, כמו מישפט זה. כימעט שאין לו צורך בעדים שאת עדותם ניתן לסתור, או בעדים שיש חשש כי בּ־מהלך המישפט ישנו את גירסתם. לדיברי התובע, כל הראיות וההוכחות, שיביאו ל־הרשעתם־בדין של הנאשמים, מצויים בּ־סלילי־ההקלטה. הנאשמים הביאו במו־פיהם

על עצמם צרה, שאף גדול אויביהם לא יכול היה להביא עליהם.

„כן," השיב סטילר, „עניין ההקלטות הוא צרה־צרורה. התביעה תנסה להוכיח, לפי ההקלטות, שכושי לא רק היה חבר פעיל ברשת, אלא אף התכוון לפתוח שותפות עם ידידים ישראליים, רשת עצמאית לסחר בסמים.

„אנו נטען שהשיחות הטלפוניות של כושי עם אודי דיין בישראל לא היו רציניות. הוא היה נתון בשעת השיחות תחת השפעת חשיש, ולא התכוון לדבריו ברצינות.

„מובן שאני ער לעובדה שטענה זו תעמוד בסתירה מסויימת לכל קו־ההגנה שלי, בו אני טוען שכושי שונה מכל שאר הנאשמים, המכורים לסמים קשים, שפעלו בעבור בצע־כסף. אבל אנסה להסביר שפה מדובר בלקיחת חשיש, שהוא סם קל ודי מקובל בגרמניה, ולא בלקיחת הרואין, שהוא סם קשה.

„בסך־הכל, גם התובע יודע שכל הקלפים בידיו. הרי זה כאילו אני מתמודד עימו במישחק־פוקר, כאשר שנינו יודעים שיש לו ארבעה אסים ביד, ואני לא יכול אפילו לנסות לשחק כאילו היו גם לי קלפים טובים.

„לאמיתו של דבר, ככל שהמישפט מתקדם, מצבו של כושי מידרדר במהירות. עניין ההקלטות עם אודי אינו מעניין אותי, כעורך־דין, ביגלל הנושא הישראלי, אלא ביגלל ההשלכות שיש לו לגבי מצבו המישפטי של כושי.

„לפני שלושה שבועות נפגשתי במישרדי, כמה פעמים, להתייעצויות עם עורך־דין ישראלי ידוע, יצחק סגל, שנשלח על־ידי חבריו של כושי בארץ. אני מבין, (מוציא מיכתב ממגירת שולחנו, ומציג אותו) שהוא יגיע לכאן פעם נוספת, בשבוע הבא. אנו ננסה ביחד לחדש את הדיון על קו־ההגנה."

— יש לי מישהו. אני רוצה דחוף 32 בגדים. הבנת?

— כן.

— תגידי לג'ינג'י שז'קלין צילצלה מ„רומי־בר", מקום־העבודה שלי, והיא רוצה אותו דחוף בשביל 32 בגדים עוד היום בלילה. יש פה בן־אדם שמחכה, אמריקאי, שאני מכירה טוב.

— אמריקאי...

— אמריקאי שאני מכירה טוב, שכבר כמה פעמים מכרתי לו בגדים, והוא קליאנט קבוע.

— כן.

● שיחה בין ז'קלין חוזמי ויוסף („ג'ו הקטן") יעקב, גם הוא בין הנאשמים.

...(אחרי שיחה בענינים פרטיים)

— בדיוק כמו שבאתי הביתה, אמרו לי שהוא נתפס במאה־וארבעים גרם. (מדובר בחבר בשם תום, לא איש הרשת, שנתפס על־ידי המישטרה, כשברשותו 140 גרם הרואין).

— לא נכון, לא לא, אל תזכירי מילה כזו בטלפון, מותק.

— ההא, סליחה.

— אסור, שלא יידעו למה.

— נכון.

— תגידי אחד־ארבע־אפס, זה כן.

— נכון, בסדר.

● שיחה בין יוסף עמיאל (אחיו של ראש־הכנופייה) לבין יוסף חוזמי. שניהם עומדים לדין.

— שלום.

— מה העניינים?

— בסדר. אני רוצה שתכין לי.

— בסדר, מה אתה רוצה שיכינו לך?

— שיכינו לי שתים־חמש וארבע־אפס. זה הכל.

— את הארבע־אפס, אתה רוצה בנפרד או במכה אחת?

— כן, אני אקח את זה איתי. את הארבע־אפס תעשה שיהיה אחד של אחד־חמש בנפרד, ואחד של שתיים־חמש.

— כן.

— רגע, תכין לי עוד אחד של שתיים־אפס.

— בסדר, זאת אומרת שתיקח ביחד חמש־שמונה.

— לא, חמור! ביחד זה שמונה־חמש.

— כן.

פרקליט סטילר

„כל הקלפים בידי התובע!"

„אל תזכירי מילה כזו!"

תוך כמה שעות, אחרי הגיעי לפראנקפורט, השגתי את תעתיקי סלילי־ההקלטה. הם חולקו לפרקליטים השונים, כדי שיוכלו להתגונן מפני העדויות. בהשגתם עזרו לי כתבי העיתונות הגרמנית המקומית, שקיבלו את „העמית הישראלי" בידידות והיו מוכנים לסייע.

את שפת־הדיבור המייוחדת של נאשמי הרשת, ואת צופן הרמזים שלהם, ניתן להבין מתוך שלוש ההקלטות הבאות:

● שיחה של ז'קלין חוזמי (היא ובעלה בין הנאשמים) עם עננה פיינזילבר, אשתו של ה„ג'ינג'י", סגנו של עמיאל, ראש הכנופייה.

— תעשי לי טובה...

— נדמה לי שאני יודעת מי את.

— כן, ז'קלין.

— תגידי לג'ינג'י שטילפנתי.

— בסדר.

— תשמעי...

— כן.

— אני יכולה לדבר איתך פתוח?

— כן.

— אני לא יכולה להגיד לך בטלפון את המילה שאני רוצה להגיד לך, אז אני אגיד לך אותה במילה בגדים. או־קיי?

— כן.

„האדם הוא חם"

השיחה המוקלטת הבאה נוגעת לכושי. זוהי אחת מתוך שורה ארוכה של שיחות מוקלטות, המצביעה — לכאורה — על כך שכושי היה יותר מאשר שותף פסיבי ברשת. (בשיחות נוספות מסביר פיינזילבר לכושי שלא יחמם את החומר יותר מדי, וכיצד יש לארזו).

בעיקבות שיחות אלה נאלץ עורך־הדין סטילר לנטוש את קו־ההגנה הראשון שלו, שגרס כי כושי היה רק מעביר הודעות טלפוניות. כפי שהסביר בראיון עימי, יפתח עתה קו־הגנה על־פי ההנחה שהתביעה תצליח להוכיח את פעילותו של כושי ברשת, והשוב רק שהרושם הכללי שיעשה כושי על השופטת יהיה חיובי.

● שיחה בין יוסף („ג'ו הקטן") יעקב ושמעון („כושי") רימון.

— הלו!

— מי זה?

— מה זה מי זה, זה יוסי.

— אהלאן.

— אני צריך שתרד למטה.

— כן.

— תיקח אחד של שתיים־חמש.

— כן.

— ותוציא ממנה חמש.

— כן. לחוציא חמש?

— ולהשאיר שתיים־אפס.

— כן.

— יהושע אמר שאני אגיד לך.

— בסדר. או־קיי.

— תגיד לי, מתי זה יהיה מוכן?

— עוד עשר דקות.

— מאה אחוז.

— להתראות.

— אני מחכה, כי הבן־אדם פה, והוא חם על הסחורה, והבטחתי לספק לו אותה מהר.

— בסדר.

— להתראות.

— להתראות.

3 שיחות עם „אודי"

אולם הפצצה העיקרית במחסן התביעה הגרמנית מורכבת מכמה שיחות של כושי, אשר מהן ניתן להסיק, לדעת התביעה, כי כושי התכונן לפרוש מן הכנופייה של עמיאל ולפתוח רשת עצמאית של מיסחר בהרואין, בעזרת ידידים ישראליים בארץ ובלונדון.

זהות השותפים בלונדון שמורה עדיין בסוד כמוס, ואין „העולם הזה" חופשי לפרסמה בשעה זו. היא עלולה לשים בצל את כל הגילויים האחרים.

בסך־הכל דיבר כושי עם הידידים הלונדוניים האלה ארבע פעמים. בשיחות אלה אמר שהוא עומד לפתוח עסק עצמאי. „לא

(המשך בעמוד 30)

סטילר עם כושי

נאשמים חוזמי ואשתו ז'קלין

„כושי היה מסומם בחשיש כשהוא דיבר עם ישראל!"

נאשם פיינזילבר

פרשת אלישבע חזרה:

התכשיט והתכשיטים

המתלוננת טינה זייטלבך, אמו של המשורר נתן זך, טילפנה אל בנה ללונדון וביקשה שיבוא מייד ארצה להגיש תלונה במישטרה נגד אלישבע צ'יז'יס ואמה.

שתי הנשים, הלבושות במעילי פרווה ועור, שישבו בעולם־המעצרים של בית־מישפט־השלום בתל־אביב, בין הפרוצות והגנבים, קמו על רגליהן. עיניהן היו מכוסות במישקפי־שמש גדולים. המבוגרת בין השתיים, כבת 70, בעלת שיער בלונדי צבוע ומאופרת היטב, נשכה את שפתיה בעצבנות. הצעירה, כבת 30 פלוס, היתה חיוורת־כסיד. לשאלת השופט אהרון כהן לזהותה, השיבה: „שמי אלישבע צ'יז'יס."

„ואת, הגברת אלפרידה ברשל?" שאל השופט את האשה הבלונדית הקשישה. „כן," אישרה אמה של אלישבע. וכך חזרו השתיים בשבוע שעבר לכותרות, אחרי שחלפו ארבע שנים מאז התפרסמו בעולם כולו.

בפעם הקודמת היה זה כאשר התפוצצה פרשת אהבתם הסודית של שר־הביטחון דאז, משה דיין, ואליזבת־אלישבע צ'יז'יס.

שתי הנשים המפורסמות הללו ישבו השבוע על ספסל־העצורים בבית־המישפט, והקשיבו בעיניים מושפלות לעדותה של החוקרת המישטרתית, סמלת יונה פריילינג, אשר עלתה על הדוכן ונשבעה בפני השופט.

גזילת רכושה של ישישה

החוקרת, ממדור־הרמאויות של המישטרה, טענה כי האם והבת, בעלות סלון לבגדים ברחוב דיזנגוף בתל־אביב, הוציאו במירמה תכשיטים וכסף בסך 8,000 לירות מן הגברת טינה זייטלבך, אמו של המשורר נתן זך. הסמלת ביקשה מן השופט כי יצווה שהחשודות יפקידו את דרכוניהן במישטרה, ויביאו אדם שיחתום עבורן ערבות בטוחה.

כעבור כמה שעות של התרוצצויות ושיחות־טלפון דרמאתיות של האם והבת, מתא־הטלפון הציבורי שבבית־המישפט, הגיע הערב, חיים ברשל, בעלה הרביעי של אלפרידה, אמה של אלישבע. אך בינתיים נפוצה השמועה במהירות־הבזק במיסדרונות היכל המישפט.

כאשר עלו שתי הנשים אל מזכירות המחלקה הפלילית של בית־המישפט, כדי להשתחרר בערבות, החלו מגיעים למקום עשרות סקרנים, ביניהם פקידים ומזכירי השופטים, לראות במו־עיניהם את אהובתו־לשעבר של משה דיין, אשר תואשם במעשי־מירמה.

הכתבים לענייני מישטרה ובתי־המישפט, שנכחו במקום, מיהרו להעביר את הסיפור לעיתוניהם. יש לשער כי חכל ידעו במי המדובר. אך למחרת היום פירסמו העיתונים את הידיעה, מבלי להזכיר אף במילה אחת את עברן המפורסם של שתי הנשים רבות־המעללים, הקשור בשמו של משה דיין.

רק קורבן הפרשה הנוכחית, הגברת טינה זייטלבך, אמרה במרירות: „שתי הנשים האלה הרסו אותי, כפי שהרסו את משה דיין בשעתו."

כאשר גילתה הגברת זייטלבך, המתגוררת ברחוב שפינוזה בתל־אביב, את התרמית, מיהרה להזעיק את בנה, נתן זך, ממקום־מושבו בלונדון. הוא הגיע מייד ארצה, הגיש את התלונה במישטרה.

סיפרה טינה זייטלבך בת ה־68: „הכרתי את שתי הנשים האלה בחנות הסמרטוטים שלהן ברחוב דיזנגוף. הן בילבלו אותי, והציעו לי לטפל בעניינים הכספיים שלי.

„אני חזרתי אז מאיטליה, אחרי ביקור אצל אחותי. אלישבע באה אל דירתי, סיפרה לי על המצב הקשה שלה ושל

בשיא הזוהר המאהבת בשורה הראשונה בכנס **הסינרמה** של תומכי דיין, שנערך בשנת 1969. אלישבע צ'יז'יס ישבה, בחברת אמה. בשורה הראשונה ליד ראשי האומה: דויד בן־גוריון, מרדכי סורקיס, וגד יעקובי.

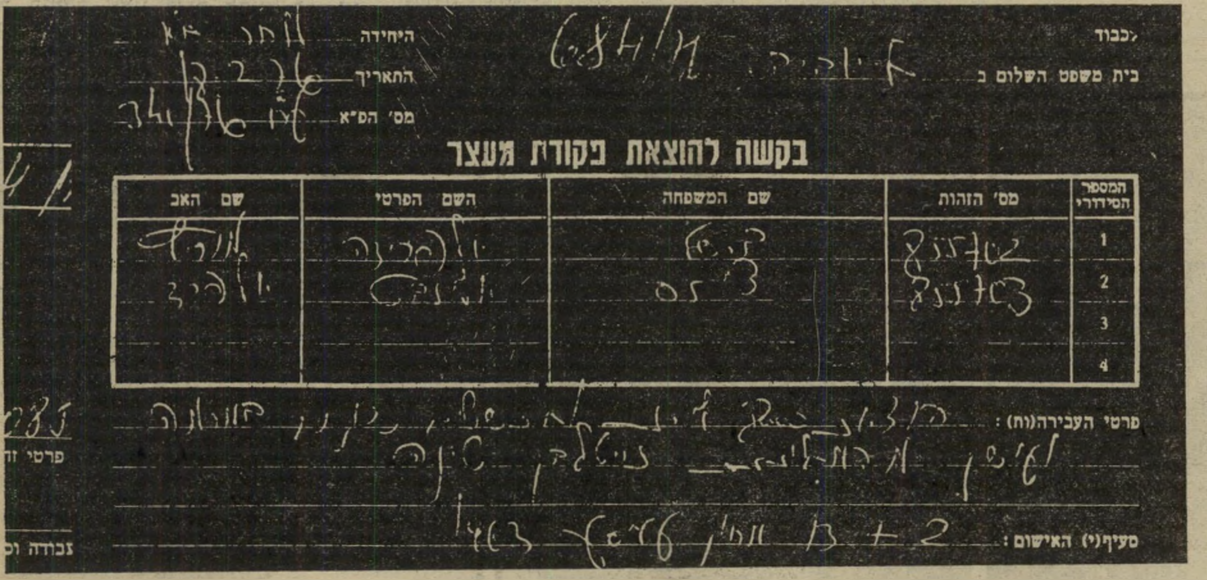

לכבוד
בית משפט השלום ב
היחידה
התאריך
מס' הפ"א

בקשה להוצאת פקודת מעצר

המספר הסידורי	מס' הזהות	שם המשפחה	השם הפרטי	שם האב
1				
2				
3				
4				

פרטי העבירה(ות):
סעיף(י) האישום:

פרטי העבירות „הוצאת 8,000 לירות ותכשיטים שונים במירמה ועושק, מהמתלוננת זייסלבך טינה. חקירת החשודות הסתיימה, ואין התנגדות לשחרורן בערבות בטוחה והפקדת דרכונים." כך צויין בבקשה להוצאת פקודת־מעצר, שהוגשה לבית־המישפט על־ידי מדור־הרמאויות של המישטרה. השתיים שוחררו בערבות כספית.

לא רוצות להצטלם

אלישבע צ׳יז׳יס ואמה, אלפרידה ברשל, השפילו את ראשיהן וכיסו את פניהן כאשר התקרב הצלם אל הספסל עליו ישבו, במיסדרון בית־המישפט בתל־אביב, בהיותן במעצר. שתי הנשים, שאהבו להצטלם ליד האנשים החשובים הצטנעו הפעם. משמאל יושבת סמלת המישטרה פריילינג.

אמה, הסתובבת אצלי ופיתתה אותי. היא ביקשה שאתן לה לכמה ימים את הטבעת היקרה שהיתה על אצבעי. נתתי לה, ועוד כמה דברים. אבל לא קיבלתי שום דבר בחזרה. יותר מזה, הן הוציאו ממנו כס־פים שהיו לי בבנק, ועוד תכשיטים.

„הן ממש רימו אותי, סידרו אותי כמו שסידרו את משה דיין. אני עדיין לא מבי־נה איך הן עשו את זה. הן גנבו ממני את התכשיטים, וניצלו את האמון ש־נתתי בהן. כשפקחתי סוף־סוף את עיני, והבנתי מה קרה לי, התקשרתי אל בני ללונדון, וסיפרתי לו על שתי השודדות האלה.״

סחיטה משר־הביטחון

לא היתה זו הפעם הראשונה ש־בני־מישפחתה של אלישבע הגיעו ל־בית־המישפט. גם לפני כשבע שנים, ב־1968, שררה מבוכה במישפחתה של אלי־שבע הצברית, ילידת תל־אביב. אחיה ה־צעיר, משה, הסתבך באותה תקופה בעניין פלילי (העולם הזה 1794), והוגש נגדו כתב־אישום בחשד שזייף צ׳ק.

המישפחה חיפשה אז דרך להציל את כבודה ואת משה הצעיר, ואז אמר מי־שהו לאלישבע ולאמה, אלפרידה ברשל, כי רק היועץ־המישפטי־לממשלה יכול להמליץ על סגירת תיקים, או על החלפת סעיפי־אישום.

לאלישבע נאמר גם, שרק לשר־הביטחון משה דיין יש השפעה על מאיר שמגר, היועץ־המישפטי דאז, שהגיע אל התפקיד אחרי ששימש כפרקליט הצבאי הראשי. בעיקבות עצה זו טילפנה אלישבע צ׳י־ז׳יס, שהיתה אז בת 22 לערך ובעלת מיטען עצום של חוצפה צברית, אל לישכתו של שר־הביטחון דיין, ביקשה שיתן לה פתק אל היועץ־המישפטי שמגר, כדי שזה ייאות לקבלה לשיחה.

דיין לא טרק את השפופרת בפניה, בניגוד לצפוי. הוא שוחח עימה מעט, ואחר־כך הציע כי יטריח את עצמו ויבקר בביתה, כדי לנתח יחד את הבעייה שבג־ללה התקשרה אליו.

הפגישה הראשונה בין אלישבע לבין שר־הביטחון משה דיין נערכה במיסעדת מלון ירדן בתל־אביב. מייד לאחריה הזמין דיין את אלישבע לבוא למלון דן, חדר 319, למסיבת־קוקטייל.

אלישבע הבינה מייד ששר־הביטחון מחזר אחריה. פגישותיהם נערכו משך תקופה מסויימת כמעט יום־יום, בבתי־מלון מפוארים. דיין הפך במשך הזמן בן־בית אצל מישפחתה. האם לא הסתירה שהיא מחבבת אותו, אך בחשאי הקליטה, תוך מבט לעתיד, את שיחות־הטלפון שניהלה בתה עם שר־הביטחון.

בעזרת סירטי־הקלטה אלה הצליחו ה־בת והאם לסחוט משר־הביטחון סכום עגול בן 10,000 לירות תמורת שתיקתן, כאשר הגיעה פרשת־האהבים בין השניים לסיו־מה. אולם הן לא הסתפקו בכופר שכבר קיבלו. הן פנו אל העולם הזה, בהצעה למכור לו את הסיפור אודות הבטחות־הגישואין שהבטיח שר־הביטחון לאלישבע.

במשך שלושה שבועות רצופים פירסם השבועון את פרשת אהבתו ה־סודית של משה דיין (העולם הזה 1793, 1794, 1795). גדולי העיתונים והשבועונים בעולם מיהרו להעתיק את הסיפור.

שלושה שבועות מאוחר יותר התברר לפתע שאהובתו־לשעבר של שר־הביטחון היא בתו של ערבי־עיראקי. ממיסמכים שהגיעו לידי העולם הזה התברר היבט נוסף לפרשה, הקשור בדמותה של האם. כפי שפורסם אז, היתה אלפרידה ברשל יצאנית, בתקופת המנדט הבריטי.

אכן, הנכס־הלאומי של ישראל, שר־הבי־טחון משה דיין, היה בידיים טובות מאד: הגיס־לעתיד נאשם בזיוף צ׳קים, אמה של המאהבת היתה פרוצה־לשעבר, ואילו ה־תכשיט עצמו, הצעירה אשר לה הבטיח להיות לגברת דיין לאחר גירושיו, היתה בתו של ערבי ועברייני פלילית.

אך בפעם הנוכחית הסתבכו האם והבת עוד יותר מתמיד. החשד שהועלה בחקי־רת המישטרה נגד אלישבע ואמה, בפרשת התכשיטים והכסף שהוצאו ברמאות מטי־נה זייטלבך, עלול להביאן אל מאחרי הסורגים. המישטרה, לדברי דובר מיש־טרת מחוז תל־אביב, פקד אבינועם כהני, עומדת להגיש נגדן כתב־אישום על מיר־מה. בכספת של אלישבע ושל אמה מצ־אה המישטרה את הרכוש שנגנב.

הפעם, כך יש להניח, לא תוכל עוד אלישבע צ׳יז׳יס להרים טלפון, ולהציע את חסדיה תמורת מחיקת ההאשמה.

מלון אלפי

בחצר בית הקפה **כסית**, ברחוב דיזנגוף, נמצאת הכניסה לחנות לדיברי־אופנה של אלישבע ואמה, השוכנת בקומה השנייה. בחנות זו פגשה טינה את אלישבע ואמה, שנעצרו כחשודות במעשה מירמה.

במעצר

שעות ארוכות המתינו האם והבת באולם הגדול של היכל המישפט בתל־אביב, עד שהגיע בעלה הנוכחי של אלפרידה ברשל, כדי לחתום על הערבות. השופט צווה שאם לא ישיגו שתי הנשים ערבות, תעצרנה לשלושה ימים.

בבית־המישפט

אלישבע צ׳יז׳יס ואמה בילו רגעים בלתי־נעימים מאז עצרה אותן המישטרה בחשד שרימו את טינה זייטלבך, ופיתו אותה למסור להן כספים ותכשיטים. עתה הן ממתינות למישפטן.

אודי דיין (עם נעמי אדווה)
„אני רק חקלאי מנהלל —

(המשך מעמוד 27)

צריך את עמיאל. שאף אחד לא יידע, רק בינינו. אני אעשה את זה ישירות.״

החוט השני מוביל לישראל.

המישטרה הקליטה שלוש שיחות עם האיש, המכונה בשיחות בשם „אודי״. השיחה השלישית התקיימה ב־17 במארס 1975. סוכם בה שתוך כמה ימים יגיע כושי לישראל כדי לסכם עיסקה. על סמך הקלטה זו נעצר כושי למחרת היום, על־ידי המישטרה הגרמנית. היא חששה שכושי עומד לעזוב את גרמניה, והחליטה לשים עליו יד בעוד־מועד.

השיחה המכרעת נפתחת בעניינים פרטיים. רק לקראת הסוף היא מקבלת כיוון שונה. וזהו הקטע הקובע:

כושי: תשמע, אודי. אתה שומע אותי?

אודי: כן.

כושי: זה מקום־זהב. עשיתי המון כסף בזמן קצר, אפשר להיות מיליונר. תבוא לפה. נעבוד ביחד, בלי שותפים. יש לי את הקשרים. בוא הנה, נעשה עסק.

אודי: יש לך מספיק כסף?

כושי: כן. יש לי כסף, וגם קילו זהב. אני אמכור אותו תמורת גדולים.

אודי: יותר כדאי לעשות את זה מפה.

כושי: ככה אתה חושב?

אודי: כן.

כושי: או־קיי. איך כדאי להעביר לארץ?

אודי: אל תעביר את זה בגדולים. זה קשה למכור. זה לא טוב בגדולים. תביא בקטנים של עשר ועשרים, יותר קל למכור. אז נוכל לקנות את החומר ולהכין.

כושי: או־קיי.

אודי: עדיף לבוא לארץ, אז גם נקנה כאן וגם נמכור שם ונרוויח פעמיים. יש לך את כל הקשרים שם?

כושי: כן. אנחנו יכולים לעבוד שנינו. לא רוצה לעבוד בשביל מישהו אחר. הכל מסודר פיקס.

אודי: תגיד לי מתי אתה בדיוק בא לארץ, כדי שנוכל לעבוד על זה.

כושי: תוך כמה ימים אודיע לך. מאד בקרוב.

אודי: בסדר. אני כבר מתחיל להתעניין במחירים.

כושי: מאה אחוז.

אודי: להתראות.

כושי: להתראות.

מי ענה לטלפון

שיחה זו מונחת עתה בתיק בית־המישפט. היא עלולה להישמע באולם בית־המישפט בכל רגע, כולה או חלקה. כעת מופעלים לחצים כבירים כדי למנוע את השמעת השיחה במלואה — אף שכולה כבר נמצאת בתיק המישפט ומהווה חומר ראיות קביל.

מובן ששיחה זו מעוררת מייד כמה שאלות:

ראשית: מי הוא „אודי״, המופיע בהקלטה?

שנית: האם נובע מן ההקלטה באורח חד־משמעי שמדובר בסמים משכרים, כפי שטוענת התביעה הגרמנית, או שהנושא יכול להיות סחורה אחרת ועסק אחר?

על השאלה הראשונה השיב לי אדם שהכרתיו באולם בית־המישפט כבר למחרת היום.

חצי־שעה לפני היפתח הדיון המישפטי, פגשתי באולם את שני המתורגמנים הישראליים, המתגוררים בגרמניה, ואשר תפקידם לעבור על התרגום לגרמנית, שנעשה בידי שוטר יהודי־גרמני, ולאשר כי התרגום נאמן למקור. השניים יושבים גם בבית־המישפט ומתרגמים, קטע אחר קטע, את דיברי העדים, ודיברי עורכי־הדין והשופטת, מגרמנית לעברית, כדי שהנאשמים יוכלו להבין במה המדובר.

השניים הבהירו לי מייד כי לא ימסרו לי כל אינפורמציה, כדי שלא להסתבך עם בית־המישפט. עודנו מדברים ובחור משופם, מעשן מיקטרת, קרב למקום ובירך את שני המתורגמנים לשלום, בשפה העיברית.

„נחש מי זה!״ אמר אחד המתורגמנים.

„אם הוא מדבר עברית, הוא כנראה השוטר שתירגם את השיחות המוקלטות.״

„נכון,״ השיבו השניים.

השוטר, שהציג עצמו כמר וולף, היה מוכן לשוחח.

„אני משרת במישטרת ברלין מזה 18 שנה,״ אמר. „כאשר המישטרה החליטה להקליט את השיחות, חיפשו שוטר היודע עיברית ומצאו אותי. המישטרה הביאה אותי לפראנקפורט.

„ההקלטות על הטלפונים של החשודים נערכו 24 שעות ביום, אבל אני עובד רק מישמרת אחת. כאשר אני לא הייתי, היו שוטרים אחרים מקליטים. כשהייתי מגיע לעבודה, הייתי אני מקליט. כאשר לא התנהלו שיחות, הייתי עוסק בתירגום ההקלטות שהוקלטו על־ידי השוטרים האחרים.

„קיבלתי מהדואר מכשיר ההופך את צליל החיוג למיספרים, כדי לדעת למי צילצלו החשודים. אבל כימעט לא השתמשתי במכשיר זה. עבדתי לפי שיטה יותר פשוטה. הייתי מקליט את צליל־החיוג על גבי טייפ שלישי, ומעביר לאחר־מכן את הסרט באיטיות. בצורה זו תרגמתי את הנקישות למיספרים.

„כאשר התנהלו שיחות־חוץ ללונדון או לאמסטרדם, היתה המישטרה מעבירה לשילטונות המתאימים את מיספרי־הטלפונים, ומקבלת הודעה למי שייכים הטלפונים.

„כאשר התנהלו שלוש שיחות לישראל לא היתה בעייה, כי אין חיוג ישיר והמיספר נאמר למרכזנית בעל־פה.

„שמעתי שאתה מתמצא בנושא. אז זה לא סוד. אתה בוודאי יודע עם מי הוא דיבר בישראל?״

„עם אודי,״ השבתי.

„נכון. זו היתה הפתעה גדולה בשבילנו, כאשר התברר לנו שמיספר־הטלפון הוא של אודי דיין. אבל קיבלנו הוראה שלא לדבר על כך עם אף אחד, למרות שהיינו בטוחים שדבר כזה אי־אפשר לשמור זמן רב בסוד. זה עבר יותר מדי ידיים שטיפלו בחומר.״

„על כל המשתמע מכך!״

ביום השני השבוע, בשעות הבוקר נפגשתי עם השופטת, הגברת פורסטר, המנהלת את מישפט אנשי „הקשר הישראלי״. הפגישה התקיימה בלישכת השופטת, באולם בית־המישפט ברחוב המבורגר־אלה 37, בניין ג׳.

„המישפט הממושך הזה הוא סיוט עברי,״ אמרה השופטת. „הוא פוגע בריקמת יחסי־הידידות העדינים שבין הישראלים והגרמנים. אתה גם בוודאי מבין שמצבי עדין במייוחד, משום שאני נשואה ליהודי. לשם־המישפחה שלנו אין צליל גרמני, משום שעם עלות הנאצים לשילטון ברח בעלי לאנגליה, ושהה שם במשך כל תקופת המילחמה. שם החליף את שם־המישפחה לשם דומה, בעל צליל אנגלי.

„אני מבקרת בישראל לעיתים קרובות, וכל המישפט הזה מצער עד מאד.״

ביקשתי מהשופטת פורסטר רשות לשוחח למחרת, באחת מהפסקות המישפט, עם כושי. הבקשה אושרה. כמו־כן ביקשתי רשות לשוחח עם התובע, וולפגאנג היינריך.

„בבקשה,״ השיבה השופטת. „אם הוא נמצא בחדרו, נרד יחד ואציגך לפניו.״

היינריך קידמני בידידות מופגנת. מרבית השיחה עברה בהבעת מישאלה של היינריך שאנו, בישראל, לא ניקח ללב את עניין המישפט, ותיקווה כי חברי הקבוצה הנשפטת בוודאי אינם מייצגים את ישראל.

„יש לנו פה לא רק פושעים ישראליים. יש פה גם פושעים איטלקיים וספרדיים, ואני חושב שהפושעים המסוכנים ביותר הם היוגוסלבים. לכן, האנשים האלה אינם מכתימים את שם ישראל, אלא אך־ורק את שמם שלהם.״

היינריך חזר על מישפט זה שוב ושוב. באשר למישפט, היינריך אמר כי מהרגע שבית־המישפט אישר קבלת הסלילים כמוצג מישפטי, נסתיימו בעיותיו.

„אתה בוודאי מבין שהמדובר לא רק בשיחות מקומיות, אלא גם בשיחות־חוץ מעניינות ביותר, על כל המשתמע מכך,״ אמר היינריך, ולא הסכים להוסיף לדבר בנושא זה.

התוכנית של היינריך

בהיפתח המישפט העלה התובע על דוכן העדים את קצין־המישטרה קירשנר, קומיסאר פלילי לענייני סמים של מישטרת העיר וירצבורג בבוואריה.

במשך שעתיים רצופות העיד קירשנר וסיפר כי קיבל אינפורמציה מאדם מסויים, מודיע מישטרתי שאת שמו לא רצה לגלות, כי קיימת כמות סמי־הרואין במרתף־דירה ברובע ואלדורף ליד פראנקפורט. על סמך אינפורמציה זו פשטה המישטרה על המקום, ומצאה בו סם.

קירשנר ציין, בעדותו, כי אותו מודיע דיווח למישטרה שלשימעון רימון תוכנית לגנוב כמות של קילו הרואין, השייך לעמיאל, ושהוא יודע את מקום־הימצאו במחבוא, ולמכור את הסם באופן פרטי. הקצין גם ציין כי אותו מודיע דיווח לו שכושי מתכונן להקים רשת־הפצה עצמאית בשותפות עם ישראלי.

תוך כדי מסירת העדות של קירשנר, ניגש אלי עורך־דין סטילר ולחש: „אתה רואה מהי מזימתו של התובע היינריך? הוא מנצל את העובדה שהמישטרה תפסה סמים בעזרת הלשנה, ומלביש על אותו מודיע אנונימי את הסיפור שכושי עמד לפתוח רשת עצמאית בשיתוף עם חברו הישראלי. כאשר יושמעו סלילי־ההקלטה מישראל במישפט, תגיד השופטת לעצמה: יש לא רק הקלטות, אלא גם עדות נוספת של קצין־מישטרה. אמרתי לך, היינריך נלחם נגדי כשבידיו כל הקלפים.

„אבל לא רק זה. צריך לזכור שקארין, אחת מחברות הרשת, המעידה מטעם התביעה, העידה כי ביקרה שלוש פעמים בישראל והבריחה הרואין מישראל לגרמניה. מובן שהיינריך ישתמש בעדות זו כדי להסביר לבית־המישפט שכוונתו של כושי, לרכוש סמים בישראל בשותפות עם חבר ישראלי, היתה רצינית. ולראייה: לפי דיברי קארין ניתן להשיג בישראל סמים ולהבריחם לגרמניה.״

„אל תקח ללב״

בשעה 11.30 לפני־הצהריים, הכריזה השופטת על הפסקה בת מחצית השעה. באותה הזדמנות היא הודיעה, כי בית־המישפט מרשה לעיתונאי מישראל לשוחח עם כושי.

סטילר, עורך־הדין של כושי, רמז לי להתקרב לתא־הנאשמים, אך למרבה ההפתעה לא הסכים כושי עצמו לשוחח.

מאוחר יותר, בהפסקה, ניגש אלי אחד המתורגמנים הישראליים ואמר: „כושי מצטער שאינו יכול לדבר אתך. תכתוב שקירשנר, הקומיסאר לענייני סמים, משקר. מה שכושי היה יכול להגיד לך זה שהוא סובל מתנאים קשים בכלא, אבל זה לא

אודי דיין וידיד
— ולא עוסק —

יעזור אם תכתוב את זה, לכן הוא מעדיף שלא לדבר.״

אחר ההפסקה המשיכו להעיד שוטרים זוטרים, שעמדו תחת פיקודו של קירשנר ושתמכו בדיברי מפקדם.

בישראל מסתיימת שמיעת מישפטים בשעות הצהריים. לכן, כשקמו הנוכחים על רגליהם בשעה 12.30, הייתי בטוח שהשמיעה לאותו יום נסתיימה. היינריך מיהר בעיקבותי. „בשיחתנו במישרדי אמרת לי שמחר אתה חוזר לישראל. אז אל תלך עדיין, זו רק הפסקה. עוד אתמול סידרתי כך ששמיעת מיספר עדים תידחה, והיום אחר־הצהריים תוכל לשמוע סלילי־הקלטה ראשונים. זה יהיה מאד מעניין. אנא, הישאר!״

ב־13.30 אחר־הצהריים, בהתחדש המישפט, לחץ טכנאי גרמני על מתג הפעלת רשם־קול. ובבית־המישפט הגרמני נשמעה, בעיברית, שיחה טלפונית של „ג׳ו הקטן״ וחוזמי.

תוכן השיחה הותיר אותי מזועזע. לא משום שהשניים הפלילו עצמם, תוך שהם דנים בענייני הפצת סם ואריזתו, אלא משום שכל מישפט שני הסתיים בקללות נמרצות.

השניים קיללו את חבריהם לעבודה, את בעלי־הדירות שבהן התגוררו. חוזמי אף

קילל חבר, שהתאכסן אצלו ושגנב ממנו „חומר”, שנועד לשימוש עצמי.

בתום שמיעת כל הקלטה, קמה פקידה גרמנית וקראה את התרגום הגרמני של השיחה. אז החלו עשרות האזרחים הגרמניים, שנכחו באולם, להתגלגל מצחוק בכל פעם שהושמעה קללה קשה. המעמד היה מדכא.

באותו יום הושמעו בבית־המישפט ארבע הקלטות של „ג׳ו הקטן”, חוזמי ויוסף עמיאל, כל ההקלטות היו משופעות בקללות קשות, ובקיטעי הפללה־עצמית.

שוב־ושוב התמוגג קהל המאזינים הגרמניים. בצאתי מהאולם בירך אותי היינריך בידידות, לשלום.

„אתה לא צריך לקחת את זה ללב,” אמר לי, „לא כל הישראלים הם כאלה. אנחנו לא מקשרים אותם, כמובן, עם מדינת ישראל.”

■ ■ ■

ם שובו של זאב יפת מגרמניה התקשר „העולם הזה” מייד עם אודי דיין, במיספר הנהללי, המופיע בתיק, הרשום בספר־הטלפון תחת השם „דיין, אביגיל.”

בשיחה הראשונה לא הכחיש אודי דיין כי הוא שוחח בטלפון עם כושי בגרמניה. „יש לו אלפי חברים בארץ,” אמר. „הוא בוודאי דיבר עם רבים מהם.”

ואכן, אודי דיין ושימעון („כושי”) רימון הם חברים מילדות. כושי, שאומץ בילדותו על־ידי מישפחה במושב תל־עדשים הסמוך, התחבב על הנער הנהללי. יש הרבה דימיון באופיים של השניים. שניהם הרפתקנים מבטן־ומלידה. שניהם מוכנים לעשות הרבה למען הרפתקה המושכת אותם. לדברי ידידים, שניהם אינם מעוניינים בכסף בתור שכזה, אלא כשזה קשור בהרפתקה.

כושי היה כימעט בן־בית בבית דיין, ובין השניים מקשרות מאות חוויות משותפות.

לכן לא היה משום פליאה בעצם עריכתן של שיחות טלפוניות בין פראנקפורט ונהלל.

אולם כאשר קרא „העולם הזה” באוזני אודי דיין את תעתיק השיחה המופיע לעיל, הוא הכחיש את הדברים מכל־וכל. „מעולם לא היתה שיחה כזאת!” הכריז. „זה לא אני.”

טען אודי: אם אומנם נמצאת הקלטה כזאת בתיק המישטרה הגרמנית, הרי היא פוברקה, או שמדובר על אדם אחר בשם אודי. „אני רק חקלאי מנהלל, ולא עוסק בסחר־סמים!”

על השאלה עם אומנם הוא האיש ששכר את הפרקליט הגרמני עבור כושי, השיב: „אין תגובה.”

טיבם של הדברים יתבהר בוודאי בבית־המישפט הגרמני. אולם תהיה המסקנה כאשר תהיה עצם השמעת שמו של בן מישפחת דיין בבית־המישפט, במישפט מסוג זה, יהווה סנסציה עולמית, ויכה גלים עצומים בגרמניה עצמה.

אודי דיין ואשתו
— בסחר סמים!”

במדינה

ימאים

המערכה על אות־המערכה

ברשימת הזכאים לאות־המערכה של יום־הכיפורים הושמטו ימאי צי ישראל

את ה„פצצה” המרעישה ביותר זרק, בוועידת איגוד קציני־הים שהתכנסה בשבוע שעבר בחיפה, דווקא עורך־דין ישראל גיל, היועץ המישפטי של האיגוד. הוא הביא לוועידה את החוברת מיספר 3452 של „קובץ התקנות,” וקרא לפני הנוכחים את „תקנות העיטורים בצה״ל (אות־מערכה לציון השתתפות במילחמת יום־הכיפורים), תשל״ו־1975” שבחתימת שר־הביטחון, פרס.

בתקנות אלה נקבעו שתים־עשרה קבוצות של אזרחים, הזכאים ל„אות מילחמת יום־הכיפורים”.

הללו הם: עובדים אזרחיים בצה״ל, עובדי מישרד־הביטחון, עובדי התעשייה הצבאית, עובדי רפא״ל, עובדי מיפעלים ממלכתיים מסויימים, עובדי התעשייה האווירית, עובדי שק״ם, עובדי האגודה־למען־החייל ומתנדביה, חברי ועדת־הביטחון של ההתיישבות העובדת, פעילי מל״ח, עובדי הממשל הצבאי ומתנדבי מגן־דויד־אדום.

שביתה סימלית. אך בכל אלה, הכוללים פועלות־ניקיון ופקידים של מישרד־הביטחון שפעלו בעורף האזרחי, נפקד לחלוטין מקומם של יורדי־הים הישראליים, קצינים ודירוגיים, אשר במילחמת יום־הכיפורים הובילו — תוך סכנת־נפשות — אוניות נשק ותחמושת לישראל.

פרקליט גיל
מחוץ לתחום

ולא עוד, אלא שרוב קציני־הים והדירוגיים היו מרותקים לעבודתם הימית על־פי צווי־ריתוק מייוחדים, שנמסרו להם על־פי חוק שירות עבודה בשעת־חירום.

קציני־הים הזדעזעו. הייתכן שיתייחסו אליהם כאל אזרחים ממדרגה שלישית? שאלו. אלפי פקידים שישבו בעורף יקבלו את האות, והם לא? הרי במחדל סימלי זה מוציאה אותם המדינה במו־ידיה „מחוץ לתחום” האזרחות הטובה.

ואז הוחלט פה־אחד לפנות לממשלת ישראל, בתביעה נחושה לכלול את הימאים במיסגרת הזכאים ל„אות־המערכה”, ואם תסרב — לנקוט צעדים שונים, וביניהם: שביתה סימלית של כל צי־הסוחר הישראלי ברחבי העולם למשך רבע שעה.

אחד הנבחרים, קצין־ראשון דניס יורדן, הזכיר לנוכחים כי בשעתו החזיר למישרד־הביטחון את „אות מילחמת ששת־הימים” שאותו קיבל אישית, כמגוייס באותה מילחמה, כמחאה על כך שהאות לא ניתן לכל ציבור הימאים, שעסק גם אז — לפני המילחמה, ובעיצומה — בהובלת נשק ותחמושת לישראל.

יורדן הכריז שאם לא יינתן עכשיו „אות מערכת יום־הכיפורים” לכל הימאים, יחזרו אותם ימאים שקיבלוהו אישית על אותו תגמול, שבעצם אינו אלא פרי עלבון צורב.

ספורט

כדורגל

הנוער לשילטון

למתאגרף חסר־אונים שספג נוק־אאוט בתחילת המערכה והשלים עם ירידתו מזירה, דמתה קבוצת הפועל תל־אביב בכדורגל עד ערב המחזור ה־16, העונה. הקבוצה השתרכה אז במקום הלפני־אחרון בטבלה, כשלמאזנה שתים־עשרה נקודות, ויחס־שערים שלילי של שיבעה שערי־חובה.

כשהכל ניראה כבר אבוד, והקריאות „ליגה א׳! ליגה א׳!” הפכו חלק בלתי־נפרד מהופעותיה של הקבוצה החליט המאמן, רחביה רוזנבוים, להטיל למערכה שלושה צעירים — ריפעאת טורק, אמיר ליברמן ודויד מיר — אשר תוך חמישה מישחקים הצליחו להוציא את הקבוצה מסבך התחתית.

אוהד כדורגל, המחפש דוגמה מובהקת ומוחצת לחפכפכנותה של הליגה הלאומית העונה, יכול למצוא אותה בדמותה של קבוצת הפועל תל־אביב המדורגת, לאחר נצחונה בשבת האחרונה על הפועל חדרה 0:1, במקום השישי, בריחוק של שש נקודות מהמובילה והאלופה, קבוצת הפועל באר־שבע. בחמישה משחקיה האחרונים, צברה הקבוצה תשע נקודות מתוך עשר האפשריות.

תגלית חדשה. רוח חדשה נושבת במועדון התל־אביבי, שידע בעבר הרחוק הצלחות רבות מחד, ושגילה בשנים האחרונות דעיכה מדאיגה מאידך. התעוררותה של הקבוצה באת בזכות כדורגלניה הצעירים, שלא־מכבר איישו עדיין את קבוצת הנוער של המועדון. „הקבוצה משחקת, לאחרונה, כמו שהיא יודעת וצריכה לשחק,” אומר בסיפוק המאמן רוזנבוים. מי שהיה שותף להצלחת המועדון בשנות החמישים ובתחילת שנות השישים.

על התגלית החדשה של הקבוצה, דויד מיר, שחימם את הספסל זמן ממושך, אומר המאמן: „כדורגלן כישרוני, בועט בשתי הרגליים. כשחקן־קישור, הוא מתבסס על שליחת כדורים ארוכי טווח. שחקן־חייל בן 20, שהפועל תל־אביב הזדקקה לו מזה זמן רב.” מיר הוכיח את כוח־רגליו, עת כבש את שני שערי־הניצחון האחרונים של קבוצתו מול הפועל ירושלים והפועל חדרה.

הצעיר השני, המוכר יותר לחובבי הכדורגל, הוא אמיר ליברמן בן ה־18, שאף הוא מתפקד כשחקן־קישור, אם־כי לפעמים משחק כחלוץ מרכזי שני, לצידו של הוותיק יחזקאל חזום.

השלישי בחבורת הצעירים הוא ריפעאת טורק, בן ה־19, מבני־המיעוטים, הזוכה העונה לאשראי רב ממאמנו, רחביה רוזנבוים. ריפעאת ניחן במישחק־ראש מעולה והוא בעל בעיטה חזקה לשער. לאחרונה הוא מופיע בתפקיד קיצוני ימני, בו הוא עושה חיל, אם־כי תפקידו המקורי הוא בחוד הקבוצה.

הצערת הקבוצה על־ידי המאמן רחביה רוזנבוים, גורמת בהפועל תל־אביב עימות סמוי בין הדור הצעיר (שאליו יש להוסיף את מנחם מור בן ה־18, שהגיע מקבוצת גדנ״ע יהודה) לבין דור־הוותיקים, המאייש היום את ספסל המחליפים של הקבוצה. על ספסל־המחליפים אפשר לראות את הקפטן יהושע פייגנבוים, את מרדכי („גוגו”) מורדוכוביץ, ואת הקשר חיים פרנקו.

רחביה רוזנבוים מסרב לדבר על העימות בין שני הדורות בקבוצתו. „על הנושא הזה אני לא מדבר בשום פנים ואופן, זה מה שחסר לי,” הוא מחייך.

תחרות על ההרכב הפותח. חיים פרנקו, בניגוד למאמנו, אינו ממלא פיו מים באותו נושא, וממהר אף הוא להגיב: „אין ספק שהוותיקים ממורמרים מאד. במידה מסויימת, אנחנו מחכים לכישלון־מה של הצעירים, כדי שתינתן לוותיקים הזדמנות להוכיח את עצמם.”

פרנקו, שהיה עד לפני מיספר מחזורים שחקן קבוע בהרכב הקבוצה, כועס, ולפי דבריו הוא אף עומד לנקוט צעדים: „אם

כדורגלני הפועל תל־אביב מור ומיר
מדברים על האליפות

אמשיך לשבת על הספסל, לא תהיה לי ברירה, אלא לבקש את שיחרורי ולעזוב את הקבוצה.” הצעירים אומרים, שהתחרות בינם לבין הוותיקים הוגנת. „צריכים לקבל את החלטות המאמן. המאמן הוא, בסופו של דבר, הפוסק האחרון.”

התחרות על המקום בהרכב הפותח של קבוצת הפועל תל־אביב מזכירה את עברה של הקבוצה, שבו נלחמו שחקנים על מקום בהרכב הפותח. לא פעם חיממו את הספסל שחקנים שהיו כוכבים נוצצים באותה עת.

אריה בז׳רנו, שוער הקבוצה, הנמנה דרך־קבע עם הרכב הקבוצה, מנסה להסביר את השינוי הדרסטי שחל בה: „ברור שהשינוי בקבוצה בא תודות לצעירים, המשחקים בשאפתנות יוצאת־דופן. אבל אני לא פוסל את הוותיקים. אנחנו עוד נצטרך אותם במאבקים הקריטיים, בסוף העונה.” לדברי השוער הוותיק, בז׳רנו, לא רק יכולתה של הקבוצה השתנתה: „זרקו את ההנהלה הקודמת והיום, עם ההנהלה החדשה, יש תוצאות. השחקנים מקבלים יחס חם ולבבי.”

מי מפחד ממי? בהפועל תל־אביב מדברים על אליפות. „החבר׳ה בקבוצה,” מספר השוער, שואלים את עצמם איפה היינו היום בטבלה, אילמלא הפסדנו מיספר מישחקים, שניראו מראש כמישחקים קלים, יחסית. כרגע, עוד לא יצאנו מסכנת התחתית. למעשה, רק שתי קבוצות — בית״ר ירושלים והפועל באר־שבע — הן מחוץ לאיזור המסוכן.”

משימתה הבאה של הפועל תל־אביב היא קבוצת מכבי נתניה, מישחק שייערך על מיגרשם של הנתנייתים. „אנחנו נוסעים לנתניה בלי ריגשי־נחיתות,” הם אומרים.

המאמן, רחביה רוזנבוים, נקרע בין השחקנים הצעירים, שהוכיחו עצמם, לבין השחקנים הוותיקים, הטוענים שטרם נס ליחם. אבל מי כמוהו דבק בסיסמה: „הרכב מנצח אין מחליפים” — כך שלפי־שעה, לפחות, נערי הקבוצה אוחזים ברסן השילטון בה.

האם מותר ליצאנית-לשעבר לגדל את הילד שלה?

ג'ינט פרץ ילדה את בנה כשמלאו לה 15 שנים בלבד.

כיום, בנה של ג'ינט הוא בן תשע. אמו בת 24. יש לה גוף צנום ותמיד כשל נערה, זריז וגמיש, וכשרואים אותה מרחוק, לבושה בג'ינס ומגפיים, היא נראית כילדונת.

„אני רוצה את בני!"

„החיים שלי לא שווים שום דבר בלי בני"

אך כשמתקרבים ומביטים בפניה, מזדעזעים. הסבל חרש את פניה של ג'ינט בחריצים עמוקים כצלקות. עיניה כבויות, שפתיה יבשות וחיוורות, שערה סתור ומוזנח. פנים של אשה זקנה על גוף של ילדה. כיצד קרה הדבר?

סיפרה השבוע ג'ינט פרץ:

עליתי ארצה יחד עם סבתא. כשהייתי רק בת חודש או משהו כזה, השאירו אותי אבא ואמא אצל הסבתא, במרוקו, ונסעו לישראל. אחר־כך הסבתא לקחה אותי לארץ, והבית שלנו היה בקריית־מנחם בירושלים.

עוד לא מלאו לי 13 שנה כשהכרתי את המוסד לנערות צופיה. היתה לי חברה בגילי, ויחד היינו גונבות ממתקים מחנויות. בלילות הייתי הולכת לבלות בדיסקוטקים. הביתה, אל סבתא, הייתי חוזרת בשעות הבוקר.

„הגעתי ל'צופיה' בגיל 13"

אז קיבלתי קצין־מיבחן, ושלחו אותי לשנתיים בצופיה. השתחררתי משם לפני הזמן, והמשכתי כמו קודם. הלכתי לאן שרציתי, עשיתי מה שרציתי. ואז, כשהייתי בת 14, נכנסתי להריון. נבהלתי. לא היה לי מושג מה קרה לי. גם לסבתא שלי לא היה מושג מה קורה אתי.

אבל אחרי שהוא נולד, התחלתי לעשות שטויות. באתי לתל־אביב, הלכתי עם גברים בדיזנגוף, חיפשתי גברים בבן־יהודה. ככה עברו שנים. מאז שמלאו לבן שלי שש שנים לא ראיתי אותו. כבר שלוש שנים. אינני יודעת אפילו אם הוא נמצא בארץ, או שמכרו אותו לאימוץ בחוץ־לארץ. אני מיואשת לגמרי.

אני לא ישנה בלילות, מרוב שאני חושבת על הילד שלי. אני רוצה אותו, אני לא יכולה לחיות בלעדיו. למה אני לא יכולה להיות אמא כמו כל אחת אחרת? אני כבר לא זונה, זה היה לפני שנים ונגמר. אני יכולה לעבוד כספרית, להרוויח טוב, לתת לו חיים טובים ומאושרים.

אקח את הילד ואסע איתו אל הסבתא, בירושלים. יש לי שם בית טוב. הסבתא מוכנה לקבל אותי, ואני מוכנה להתחייב שלא אחזור לזנות, ושאגדל אותו יפה. לקחתי כבר עורך־דין, שילמתי הרבה כסף, ועשיתי מישפטים כדי לקבל את הבן שלי חזרה, אבל לא נתנו לי. אמרו שאני לא מסוגלת לגדל אותו ושבמקום אחר יהיו לו חיים יותר טובים.

אני לא מסוגלת לחיות לבד. לפני כשנה וחצי התחתנתי, אבל לא הסתדרתי עם הבחור. נפרדנו אחרי זמן קצר, ומאז אני לבדי. אבל זה לא יכול להימשך ככה. אם לא יחזירו לי את בני, אין טעם לחיי.

אך לבית־המישפט המחוזי בתל־אביב, גירסה שונה לחלוטין לגבי טענותיה של ג'ינט פרץ. היועץ המישפטי של מישרד־הסעד ביקש לשכנע את השופט, יצחק שילה, כי האם הצעירה הפקירה את בנה ונמנעה למלא את חובותיה כלפיו, ומשום כך יש מקום למוסרו לאימוץ אף ללא הסכמתה של ג'ינט.

בית־המשפט מסר את הילד

ג'ינט, לדבריו, הגיעה לארץ בגיל שבע. לא היה לה כל קשר עם הוריה. אביה, שהתגורר בבית־שמש, ניסה להחזירה מבית סבתה לביתו, אך לא הצליח. אחרי לידת בנה מסרה אותו ג'ינט למוסד־לילדים של ויצו, שם הוא נשאר עד יוני 1972. עוד קודם לכך בדק ד"ר פסח בן־חורין, פסיכולוג קליני מירושליים, את הילד וקבע, בנובמבר 1971, כי הילד מגלה פיגור משמעותי בהתפתחותו, ויש מקום לחשוב על מיסגרת מישפחתית יציבה שאליה יועבר. ואומנם, שיבעה חודשים לאחר סיכום זה הועבר הילד למישפחה־אומנת. כעבור שלוש שנים נוספות הועבר בנה של ג'ינט למישפחה־אומנת אחרת, שהיתה מוכנה לאמצו.

בפסק־הדין שעליו חתם השופט שילה בשבוע שעבר נאמר, שג'ינט לא השתתפה כלל בהוצאות אחזקת בנה, לא טיפחה כל קשר של ממש איתו. למרות שלישכת הסעד הציעה את עזרתה ושילמה את שכר־הדירה, ורשמה את הילד לגן־ילדים בקירבת מקום, סירבה האם לקחת על עצמה את גידולו של בנה.

במשך שנת 1973 לא ביקרה ג'ינט את בנה כלל. כאשר היה הילד בויצו ואצל המישפחה־האומנת הראשונה, ביקרה האם אצל בנה פעמים ספורות בלבד.

„בביקוריה המעטים של ג'ינט אצל בנה, לא נוצר קשר של ממש ביניהם, ונראה לי," ציין השופט, „כי ג'ינט גם לא טרחה ליצור קשר כזה."

השופט הדגיש, כי כאשר הוא שוקל אם טובת הילד מאפשרת העברתו כעת אל האם, הוא ער למסקנות הרופא ד"ר גוי, אשר קבע: „נראה לי שהחזרת הילד לאמו תגרום נזק רב לילד ולהסתגלותו. החזרתו עלולה לסכן אותו בהפרעה נפשית קשה. הילד רק התחיל להסתגל לעולם יציב וטוב, ויהיה זה עוול לנתק אותו ממישפחתו החדשה."

בית־המישפט אישר את בקשת מישרד־הסעד, וציווה להעביר את בנה של ג'ינט פרץ לאימוץ ללא הסכמתה, בטענה שהיא נמנעה דרך קבע מלמלא חובותיה כלפיו.

אחרי שנכשלו מישרד־הסעד וגורמים אחרים ללמד את ג'ינט הצעירה מהו הקשר בין אם לבנה, וכיצד יש לקיים קשר זה, הוטלה האשמה כולה על האם. האם לא היה כדאי לנסות שוב, עכשיו, ללמד את האם ולעזור לה לגדל את בנה, אחרי שהתבגרה והיא מוכנה לקראת האחריות?

האם יש מישהו המוכן לקחת על עצמו לעזור לג'ינט לגדל את בנה בתנאים לא פחות טובים מאלה המובטחים לו במישפחה המאמצת? את ההצעות הללו עומד להעלות עורך־הדין צבי לידסקי, המייצג את האם הצעירה והנואשת בהמשך מאבקה על בנה.

„אינני יכולה לחיות לבד"

מיכתבים לציפי

„האם הנערה החמודה הנשקפת מראש המדור היא את — או שמא מסתתר מאחוריה גבר מכוער עם שפם ומשקפיים ? !” שואל אותי שוב רפי אלעזר מבאר־שבע, התמה גם אם „גם הפעם לא תבוא סקרנותי על סיפוקה ?” תתקנו אותי אם אני טועה, אבל נדמה לי שיש אפילו שמץ של התגרות בסיומת הבאה של מיכתבו : „צ׳ינבה צא החוצה ! גלי את פרצופך האמיתי !”

אתה יכול לנוח, רפי חביבי. זו שבתמונה זו באמת אני. יש קבלות. נכון שהיום כבר דרוש קצת דימיון כדי לזהות אותי, אבל מה זה בעצם משנה לך ? ! בסופו של דבר הרי לא אני היא שתכתוב אליך. חוץ מזה, אם כבר משתמשים בסלנג, אז כדאי שתדע שמילים זה לא ענין של מזל. צריך לדעת. גם שאומרים צ׳ילבה ולא צ׳ינבה. וזה מגיע לך רק מפני שקראת לי ציפורה. לאשתך תקרא ציפורה.

* * *

רק לא להתגייס

תראו, תראו מה בא לכם היום ממול. שתי ציפורים במכה אחת. (1/8) זו לא אחת כי אם שתיים, שכדי לחסוך בול־דואר בחרו להציע את עצמן לבחירתכם במיכתב אחד. ואפילו יש שם אזהרה מראש, שלא תגידו אחר־כך שלא ידעתם, ופוס־לא־משחקים : „לא יפות — אך ב־החלט נאות.”

עכשיו נשאר לכם רק להחליט אם אתם מעדיפים את (1/8 א) שהיא בת 18, שצמחה כבר לגובה 170 ס״מ ומשקלה רק 50 ק״ג ; או את (1/8 ב׳) שהיא אמנם כבר בת 18 וחצי, אבל בגלל זה יש לה שלושה ס״מ יותר בגובה ו־20 ק״ג יותר במישקל.

הראשונה, לידיעתכם, היא נשית, בעל אופי שקט, בישנית, המעוניינת להכיר „בחור גבוה, יפה ובעל חוש הומור ה־מעוניין להתחתן תוך מיספר חודשים, לפני שיגיע מועד גיוסי לצבא.”

מי שלא רוצה להתחתן יצטרך להסתפק ב(1/8 ב׳) שהיא, לפי הגדרתה : „גברית במיקצת, אך בלי נטיות. שקטה ורצינית.” או, לא ! בסוף מסתבר שגם היא „מעונ־יינת כנ״ל.”

יש לי אומנם קצת נקיפות־מצפון, על שאני מסייעת בעקיפין לשתיים לחשתמט מהשירות־הצבאי. אבל ממילא הן יכולות הרי להצהיר שהן דתיות, לא ? !

* * *

במבט של פורמייקה

הנה אחד (2/8) שהולך בלהעליב : „תגיד לי, השתגעת ? מה פתאום אתה כו־תב לציפי ? תראה איזה משקפיים מעצב־נים יש לה ומבט שמזכיר פורמייקה.” ב־החלט הייתי נעלבת לוליא גיליתי שהוא חושב שיש לו חוש הומור, וזאת כנראה אחת מהבדיחות שלו. מצחיק נורא. חה, חה, חה.

אז מי שרוצה להמשיך לצחוק, בבקשה : „ניסיתי להסביר שאני כותב בסך הכל כדי לקבל ת׳בול בחזרה. מה לעשות ואוסף הבולים שלי הוא מצומצם ביותר. ככה אוכל לקבל גם בולים נדירים, כמו הכות־בת. חוץ מזה אני גם אוסף תמונות ואם תהיה לי תמונה שלך אוכל לשים אותה באלבום הריק שלי.”

אחרי פתיחה משגעת זו, הוא מרגיש גם צורך לספר את סיפור חייו : „נולדתי ב־2.6.57 כשגובהי 50 ס״מ. גבהתי בהדרגה עד שהגעתי ל־177 ס״מ ולתדהמתי נעצרתי פתאום. למדתי ארבע שנים כדי לדעת גר־פיקה ולנסות להיות קצת יותר חכם. מה שאני מבקש בסך הכל זה שתכתבי אלי ושתנסי להוציא אותי מהשעמום. וזאת משימה די קשה. אבל את חייבת להיות נחמדה, חכמה ובעלת חוש־הומור שנשפך וגולש.”

כמו שלו, למשל. מקווה שאותך הוא הצחיק.

* * *

הפלגה לחוף נשואין

(3/8) הוא קצין בצי־הסוחר. לקח לו כמה חודשים של הפלגות כדי ליפול על הרעיון שבעצם יהיה נחמד לצרף אליו נערה, שתהיה נחמדה (לפחות כמו הרעיון) כדי שיוכלו להפליג יחד ולשוטט יחדיו ברחבי העולם.

כמובן שחברות הספנות אינן מרשות עדיין לקציני־הים לקחת חתיכות על הסי־פון. הם סבורים שנערה בכל נמל זה עדיין מספיק. אבל מי שנשוי — זה כבר סיפור אחר. לנשואים מרשים לקחת נשים וילדים להפלגות. אז מסתבר שהוא מצא פתרון גם לבעיה הזאת. זאת שרוצה להצ־טרף אליו להפלגות־חינם ברחבי העולם צריכה להיות, מילבד נחמדה ונשית, גם אחת כזו שתהיה מוכנה להינשא לו ב־נ י ש ו א י ן א ז ר ח י י ם. הוא ביקש ממני להדגיש את שתי המילים האחרונות באו־תיות של קידוש לבנה. כדי שלא תתיינה אי הבנות. ואני רק יכולה לקוות שהבנתן את הרמז.

מילבד טיולים ברחבי העולם יש לו להציע גם את תאו באניה, את 24 שנותיו, את גובהו (1.80 מ׳) ואת צבע שערו (בלונדי). ממש גזעי. באשר למה שיש בראש, תהרגי אותו, אבל הוא לא אובייק־טיבי.

עכשיו הוא נמצא בהפלגה לסקוטלנד. כשישוב, הוא מצפה למיכתב הסכמה ממך. אני רק מקווה שאחרי ההפלגה הזאת לסקוטלנד הוא לא יחזור חסכן יותר ויחליט שזול יותר להשאיר אותך על החוף.

* * *

איפה הם ?

תעזרו לה, ל(4/8) לפתור תעלומה. „מזה מיספר שנים שאני מחפשת אחרי בני השלושים וחמש, שש, שבע, שמונה ותשע. ועד כה העליתי חרס. או שאני מוצאת את עצמי בחברת נערים או בחברת אבותיהם. האם באמת פסו מן הארץ ילידי סוף שנות ה־30 ? ! אם כן, כדאי שאדע זאת אחת ולתמיד ואכלכל דרכי אחרת.”

אחרי התקדמה הארוכה הזאת היא מצפה לכל בני השנתונים הקיימים האלה, שמצב מישפחתם אומר עדיין או כבר „פנוי”, שיוכיחו לה שטעתה. ועל עצמה היא מעי־דה רק שהיא בת 33, נאה ומעניינת. אולי זה לא אומר הרבה, אבל בהחלט מגרה לנסות.

* * *

מיכתב פרס

בלי גשם מטפטף, עיניים דומעות ושקדיה...

גם כן צמד. אבל שונה. לא תאמינו, אבל (10/8) הם גבר ואשה. אמיתיים. ומה שהם מחפשים זה לא מה שאתם חושבים.

היא בת 17, לומדת בגימנסיה במגמה ביולוגית וגרה באזור חיפה. הוא בן 20, קצין בצה״ל וגר בצה״ל היא אוהבת שחייה ובילויים. הוא אוהב קפה טוב ובנות שאוהבות בילויים. ולמרות שיש להם האחד את השני, יש עוד הברים שהם רוצים.

„מה שאנחנו מחפשים זה זוג דומה מאזור חיפה, לא משועמם, לבילויים משותפים. אנו לא מחפשים את חיופי הקולנוע. מסתפקים במועט. הוא צריך להיות בגובה של 175 ס״מ לפחות ובלי זקן. והיא — שתהיה יפה זה מספיק.”

הם יוצאים (ונכנסים) מזה ארבעה חודשים. עד עכשיו זה די נחמד להם ולא משעמם. אבל הם דואגים לעתיד. הם מבקשים מהזוג שיכתוב להם, שיהיה כזה שמסתדר טוב בינו לבין עצמו. הם לא אוהבים מריבות מישפחתיות.

עכשיו אתם מתפלאים ודאי, למה הענקתי להם את פרס־השבוע. ובכן, זה בשביל הקטע האחרון במיכתבם :

„ציפורה, לומר את האמת : בשנייה הראשונה חשבתי לכתוב את המיכתב בצורה שירית, עם קצת גשם מטפטף ועיניים דומעות ואני־מצפה־לה־שתבוא ואוהב אותה בלי לראות אותה. כמו כן היא חשבה לכתוב על ציפורים שרות, ושמש חורפית ושקדיה — וכל זה כדי לזכות במיכתב־פרס. אבל ברגע האחרון נזכרתי שאני לא מתאפר וגם היא לא אוהבת את כל צבעי המילחמה האלה וממילא אם היינו זוכים היינו מעבירים הכל לידידים, לידידות ולכל השאר. מה שכן, היינו רוצים לראות את המיכתב במיסגרת ועם הרבה עקיצות — כי זה מוסיף טעם לחיים. וכן הרבה הרבה מעטפות־תשובה, כי אנו אוהבים לקרוא מיכתבים.”

אז דווקא לכם. לא פרס אחד אתם מקבלים אלא שניים. גם לך וגם לך. שיהיה מה לחלק לידידים. ומהעקיצות, תשכחו. זה לא הולך לפי הזמנה. ואני רק מקווה שיש גם זוגות מאושרים שקוראים את המדור הזה למרות שלכאלה אין מה לחפש בו ביכלל.

* * *

מיכתב־פרס השבוע — ובכל שבוע — מזכה את שולחו בשי, מתנת חברת התמ־רוקים **הדס** : מוצרי יופי בשווי של 200 ל״י. הפרסים נשלחים לזוכים בדואר.

מילים של בית־מרקחת

למה הוא בחר מילים של בית־מרקחת כדי לנסח בהן את מיכתבו, אינני יודעת. אבל אולי יש לו, ל(5/8) כוונה סתומה. שיהיה לו לבריאות.

„תמיהה רבה אני תמה בעת שאני קורא את המיכתבים במדורך. על שום מה יבחרו האברכים והריבות אשר כותבים, למעט דמותם במילים ללא פשר ? הנה מעיד אני על עצמי : ביום השני לחודש שבט האזנתי בחנאה לארבע העונות לוויוואלדי. ואולם, באותו יום עצמו, אך תמה היצירה וכבר התנגן על המקול תקליט הקרוי בפי העם פופ. וכי בעבור שתי עובדות אלה אקרא ,חובב מוסיקה קלה׳ או אולי ,משוגע ל־פופ׳ ? לא ולא. אין את נפשי להיכלא בהגדרות למיניהן אשר תהפוכנה ברבות הימים לסורגים עלי.”

אם עוד לא התעייפת, יש לו עוד משהו להוסיף : „יתכן סטודנט, ואולי פועל־בניין. אם אומר ,סטודנט׳, תעלי אותי בשרעפייך, דק וגבוה וגם ממושקף, ואם ,פועל־בניין׳ אומר, יתעתע בך הדמיון לאמור : רחב־גרם הוא וגם שרירי. הוא אשר אמרתי : המילים כלוב חן.”

המפתח, אולי, מצוי אצלך. הוא מסר לי רק גיל (24), וכתובת.

* * *

מיכסה מחפש סיר

(6/8) מבקש ממני למסור לקוראות ,השבועון המסויים׳ כי אחת מהן נחוצה לו מאוד. „אני מתכוון לשיתוף־פעולה עד כדי נשואין וכיוצא בזה.” ואני מתה לדעת למה הוא מתכוון ב„כיוצא בזה”.

המועמדת מתבקשת להיות משכילה. בע־לת הומור. אוהבת מוסיקה. חמודה באמת. שלא מלאו לה יותר מ־25 שנות־חיים וש־לגובה 168 ס״מ היא יכולה להגיע בלי סו־לם. אחת כזאת משערת ודאי לעצמה מהו המיכסה המתאים לסיר הנ״ל.

* * *

לא אשה של חדר־אחורי

„אני מחפשת אחד שידע לצחוק כדי שנוכל לעבור את החיים בחיוך.” זה נקרא כמו ספרות. אבל (7/8) איננה סופרת. היא מעידה על עצמה שאפילו במיכתבים אי־נה חזקה. מעולם גם לא כתבה מיכתבים למערכת כלשהיא. „אבל המטרה מקדשת את האמצעים. והמטרה היא להכיר מישהו רציני ומתאים.” לא צריך להוסיף למה.

היא בת 29. רווקה, ילידת הארץ, אקד־מאית שגובהה 164 ס״מ. „אומרים שאני חתיכה ונאה. ויש אומרים גם פיקחית. אך אני עדיין רווקה. אינני רוצה לשמוע שבחים מרבים. רק מאחד, כנה ואמיתי המתפש כמוני מישהי לבלות עימה את שארית חייו.”

גיל המועמד צריך להיות משלושים ו־למעלה. אבל שיהיה ברור : היא לא מח־פשת סבא. גם לא גברים נשואים. בפרינ־ציפ היא נגד הריסת משפחות והיא גם לא אוהבת להיות אשה־של־חדר־אחורי, המקבלת פירורים. היא אוהבת קריאה, קול־נוע וטלוויזיה וגם את הארץ („אפילו ב־זמנים קשים אלה”). אבל תחביביה ניתנים לשינוי. היא פתוחה להצעות.

* * *

גדולים על הארץ

הם היו רוצים שמיכתבם ינוסח בזו הלשון : „שני צברים נחמדים, רעננים וצעירים, שהארץ קטנה עליהם, החליטו לעשות טיול חלומי לארה״ב וקנדה עד לתקופה של שלושה חודשים פלוס (טיול שיחל באמצע חודש אפריל השנה), מעונ־יינים לצרף אליהם חברה צעירים, אחרי צבא, שברשותם רישיון־נהיגה והמוכנים לקחת חלק בטיול כזה ולראות את ארה״ב בחגיגות ה־200 ואת האולימפיאדה בקנדה.”

אז אחרי שהם עשו את כל העבודה בשבילי, מה נשאר לי לעשות חוץ מאשר להעניק להם את המיספר (8/8). כן, וש־המעוניינים יכתבו מהר. הנסיעה קרובה.

* * *

מין בחיק הטבע

קיבוצניק (21/171) האוהב „מין ובילויים בחיק הטבע” מעוניין בך. אם זה גם מה שאת אוהבת, אז (9/8) סבור שאין צורך בתיאור אישי, מאחר שבין כה וכה את תראי אותו, ואז תגלי עליו הכל. הייתי אומרת שהקיבוצניקים האלה קיבלו קצת ביטחון בזמן האחרון. ודי בצדק, הייתי אומרת.

מה שאני לא מבינה, זה למה דווקא „מין בחיק הטבע ?” מה יש, מיטה זה כבר לא טוב ? !

* * *

מיכתבים לפירסום במדור יש לשלוח לפי הכתובת : **מיכתבים לציפי**, ת.ד. 136, תל־אביב. מיכתבים למכותבים במדור יש לש־לוח לכתובת הנ״ל במעטפה כפולה. על המעטפה הפנימית, מבויילת בבול של 35 אגורות, יש לרשום את מיספרו הסידורי של המכותב בילבד.

הדס

תכשירי יופי ואיפור לזוכים במדור

דעת־קהל

קוראים עיוורים

מה הם סיכויי העיתון החדש שבעריכת משה דיין?

האם יש מקום לעתון יומי נוסף בישראל? שאלה זו מטרידה לא רק את אלה הרוקמים מדי פעם חלומות על הוצאה לאור של עתון־יומי חדש. יש בה כדי להדאיג גם את בעלי העתונים היומיים הקיימים.

האפשרות כי בעתיד הקרוב יצא לאור עתון־יומי חדש בעריכתו של ח"כ משה דיין, עוררה מחדש את השאלה. האם יש לעתון זה סיכוי קיום בשוק הישראלי?

אילו היה מדובר בסתם עתון, קשה היה להשיב על שאלה זו לפני צאתו של העתון לאור. אולם העובדה שבראשו של העתון מתייצבת דמות כמו משה דיין, שעצם שמה יש בה כדי לקבוע את היחס אל העתון, מאפשרת את בדיקת סיכויי עתונו כבר לפני הופעתו.

ברור שקשה להסיק מתשובות הסקר על שיעור התמיכה הפוליטית בדיין, לאור כוונותיו לשוב לזירה הפוליטית הפנימית. חלק ניכר מהתומכים בו הם מצביעים פוטנציאליים של הליכוד, המפד"ל וגופים ימניים קיצוניים אחרים.

בינתיים יכולים בעלי העתונים הקיימים להתנחם רק בנחמה אחת: שבמידה ו־עתונו של דיין יצליח וייקלט בשוק, הוא יגזול את קוראיו של העתון המתחרה.

הנוקשים והגמישים

באיטיות, אך בהתמדה עולה שיעור המחייבים מגעים עם אש"ף

הכנסת היא קפואה ונוקשה. נבחרי העם הם בעלי דיעות־ברזל ובלתי ניתנים ל־שיכנוע. קשה להעלות על הדעת מקרים, אפילו יוצאי־דופן, בהן ישנו הח"כים את דיעותיהם בענין מסויים.

לא כן הציבור שהם מייצגים. זה הרבה יותר גמיש מאשר נציגיו, עד שלפעמים

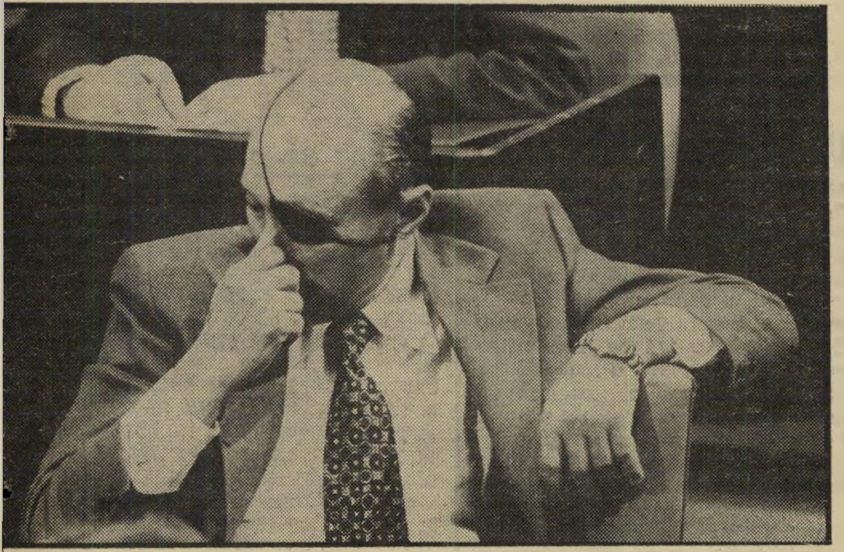

עורך דיין

מי בעד?

גזילה מהמתחרים. במחקר החודשי שנערך בחודש שעבר על־ידי מכון פור"י (ראה לעיל) נשאלו 1203 מרואייגים גם בקשר ליחסם לעתונו המיועד של דיין. הם התבקשו להשיב על השאלה: אם בזמן הקרוב יצא לאור עתון חדש בעריכתו של משה דיין, האם יש בדעתך להפסיק את קניית העתון שאתה קורא עכשיו ול־הפוך לקורא העתון שבעריכת משה דיין?

על פי תשובות הסקר מסתבר, כי מבחינה תיאורטית לפחות, יש לעתונו של דיין סיכוי קיום, בעיקר על חשבון קוני העתו־נים הקיימים. 8.4% מהם השיבו כבר עתה, מבלי לדעת את אופי עתונו של דיין, כי הם מוכנים להפסיק את קניית העתונים שהם קונים עכשיו כדי לקנות את העתון שבעריכתו. 16 אחוז נוספים ציינו כי הם רוצים להמתין קודם ולראות את אופיו של העתון וצורתו, לפני שיקבעו עמדה.

רק 2.3 אחוז השיבו כי הם יקראו את עתונו של דיין בנוסף לעתון שהם קוראים עתה. ואילו 42.1 אחוז השיבו בשלילה מוח־לטת. הם אינם נוטים להחליף את העתו־נים שהם קוראים עתה בעתונו של דיין.

נכון שתשובות בסקר עדיין אינן מב־טיחות שהמשיבים מייצגים באמת את שי־עור אלה שירכשו תמורת כסף מלא את העתון החדש. יותר מאשר מידגם של קוני עתונים, הם מהווים מידגם של תומכי משה דיין כיום.

מבחינה זו מהווה התפלגות תומכי דיין שיעור מאלף. כך למשל מסתבר שבעוד שבקרב גילאי 29—18, התמיכה במשה דיין, כעורך עתון־יומי לפחות, מגיעה ל־5.5 אחוז בלבד, הרי בין גילאי 39—30, היא מטפסת כבר ל־13 אחוז. אם בקרב יוצאי אסיה ואפריקה מוכנים 10.8 אחוז לקנות את עתונו של דיין בעיניים עצומות, הרי בין יוצאי אירופה ואמריקה מוכנים לכך רק 7.1 אחוז. בין בעלי ההשכלה העממית ופחות מכך, רוצים 10.9 אחוז בעתונו של דיין. אבל בין בעלי ההשכלה הגבוהה יש רק 7.6 אחוז הרוצים בו.

נוצר מצב בו נשאלת השאלה; באיזו מידה ממשיכים הח"כים לייצג את דיעות בוח־ריהם?

אחת הדוגמאות לכך היא הבעייה הפלס־טינית.

מיספרם של הח"כים הסבורים כי על מדינת־ישראל לנהל מגעים ומשא־ומתן עם אש"ף, באם ארגון פלסטיני זה יכיר ב־זכות קיומה של ישראל, מגיע בקושי ל־10%. כך היה לפני שנתיים, כאשר נב־חרה הכנסת. זהו השיעור גם כיום, אחרי שבשנתיים האחרונות חלו תמורות מרחי־קות־לכת במעמד אש"ף ובהכרת העולם בו.

אבל בעוד ששיעור התמיכה הפרלמנט־רית, ובעקבותיה הממשלתית, בשיחות עם אש"ף נותר ללא שינוי, קיימת תזוזה מת־מדת בדעת־הקהל בנושא זה. אם לפני שנתיים עדיין היה שיעור התמיכה בצי־בור בקיום מגעים עם אש"ף דומה לזה הקיים בכנסת, הנה לפני מיספר חודשים כבר הסתבר שהוא מתקרב ל־30%.

סקר שנערך בחודש שעבר על ידי מכון פור"י לחקר דעת־הקהל, בהנהלתו של רפאל גיל, גילה שבעקביות ובהתמדה קיי־מת נטיה בדעת־הקהל הישראלית בכיוון של גידול שיעור התמיכה בקיום מגעים עם אש"ף.

רביזיה בסיסמאות. במהלכו של חו־דש ינואר השנה, הציגו מראייני פור"י למידגם מייצג של 1203 איש בכל רחבי הארץ את השאלה הבאה: אם האירגון ל־שיחרור פלסטין — המכונה אש"ף — יצ־היר על הכרתו במדינת־ישראל ובזכות קיומה העצמאי, האם צריכה ממשלת־יש־ראל לשנות את מדיניותה ולהסכים על ניהול שיחות ומגעים עם אש"ף?

רוב הציבור הישראלי, כך מסתבר מני־תוח תוצאות הסקר, עדיין מתנגד בכל תנאי לקיום מגעים כאלה. 58.6 אחוז מהמשיבים השיבו בשלילה לשאלה. אולם מה שמר־שים יותר בתוצאות הסקר הוא שיעור משיבי ההן.

31.4 אחוז מהנשאלים השיבו כן לשאלה.

במצב הזמן

WOODSTOCK

הזוכה בפרס השבדי לעיצוב.

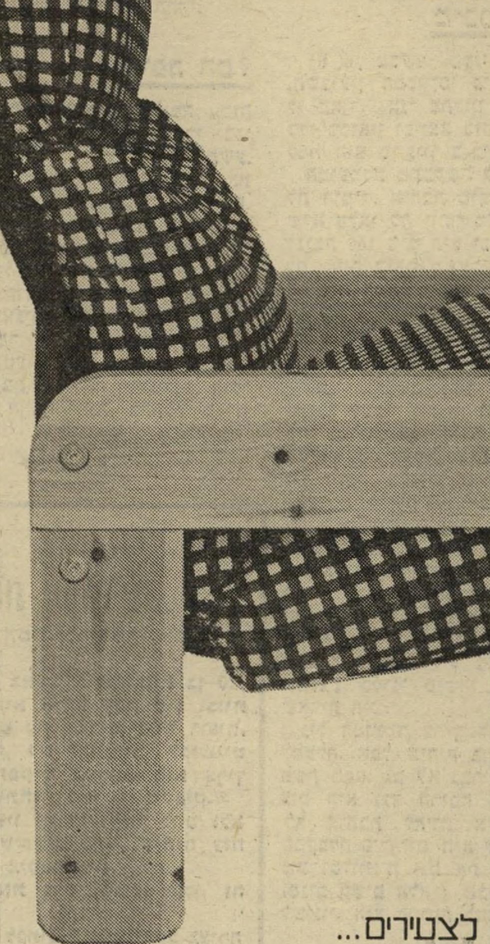

לצעירים...
ריהוט מתאים לכיס,
רב שימושי, אספקה מיידית.
כורסא בעלת מושב גבוה 1.175 ל"י
ספה דו מושבית 1.690 ל"י
שולחן תואם 880 ל"י

YOUNG DANISH
דניש אינטריורס

רמת גן, חיפה, ירושלים, באר שבע

גלריה לאמנות תוראל

מתכבדת להזמינכם לתערוכת

ציור, פיסול וקולנוע

של האמן

עודד שמיר

התערוכה תינעל ב־27.2.76

שעות הביקור יומיום 13.00—11.00, 20.00—17.00
שישי 13.00—11.00, שבת 13.00—11.00, 21.00—18.00
רח' ז'בוטינסקי 3, ת"א, מול מלון „הילטון"

3.3 אחוז נוספים נטו לחייב מגעים עם אש"ף, בתנאים האמורים, אולם ביקשו תנאים נוספים להכרה זו. כלומר: שיעור המחייבים מגעים עם אש"ף עולה עתה על שליש מכלל האוכלוסיה הבוגרת. ל־6.6 אחוז נוספים ממידגם האוכלוסיה לא היתה דיעה ברורה לחיוב או לשלילה בנושא.

המתנגדים הקולניים של הליכוד, הטוענים כי תומכי המגעים עם אש"ף הם מיעוט שולי ומבוטל בעם, יצטרכו כנראה לערוך בקרוב רביזיה בסיסמאות שלהם, לנוכח הנטיה המסתמנת על פי מחקרי דעת־הקהל בנושא זה.

השכלה גבוהה — תמיכה גבוהה. לא פחות מעניינים מתוצאות הסקר עצמו, הם נתוני התפלגות המשיבים כפי שהם מופיעים בניתוח הסקר. כך, למשל, מסתבר, כי הנטיה לתמוך במגעים עם אש"ף, כאירגון מייצג של הפלסטינים, עולה ככל שעולה רמת השכלתם של הנשאלים או שיעור הכנסתם החודשית.

בעוד שבין בעלי ההשכלה העממית נוטים רק 22.1 אחוז לתמוך בהכרה באש"ף, מגיע שיעור התמיכה בקרב בעלי ההשכלה הגבוהה ל־39.2 אחוז כשעוד 6.1 אחוז משיבים על השאלה בתשובה: תלוי. כלומר שיעור תמיכה המתקרב כבר ל־50% (45.3 אחוז).

ראש־אש"ף עראפאת
מי נגד?

אם בקרב בעלי ההכנסה שמתחת לממוצע תומכים רק 22.6 אחוז בניהול מגעים עם אש"ף, הרי בין בעלי ההכנסות שמעל לממוצע במשק, כבר קיימים 36.5 אחוז התומכים במגעים כאלה.

התפלגות המשיבים מעידה כי גברים (33.2 אחוז) נוטים יותר לתמוך בקיום שיחות עם אש"ף מאשר נשים (29.7 אחוז) וכי יוצאי אירופה ואמריקה (32.9 אחוז) פתוחים בשאלה זו יותר מאשר יוצאי אסיה ואפריקה (28.7).

אם היה צורך לצייר טיפוס אופייני של ישראלי הסבור כי ממשלתו צריכה לקיים מגעים עם אש"ף — בתנאי שאירגון זה יכיר בישראל — אפשר היה לציין כי הוא גם יליד חו"ל שעלה לארץ עד 1947 וכי הוא בעל מקצוע מיומן. השיעור הגבוה ביותר של מתנגדי השיחות עם אש"ף נמצא בין גילאי 29—18 (61.8%), בין בעלי ההשכלה התיכונית (63.4%) ובין אלה שעלו לישראל אחרי שנת 1953 (61.7 אחוז).

בדואים

כפיות־טובה לטובה

נאמנות למדינה אינה משתלמת — מוכיח השילטון לבדואים בגליל

הבדואי והפלח, מספר המשל העממי, הלכו יחד לטייל. כאשר עברו דרך חלקת־שדה התפעל הבדואי באוזני חברו הפלח:
„איזו חלקת אדמה יפה?!"
„כן," אמר הפלח, „האם לדעתך כדאי לזרוע בה חיטה?"
„לא," השיב הבדואי.

(המשך בעמוד 36)

תשבץ העולם הזה 2008

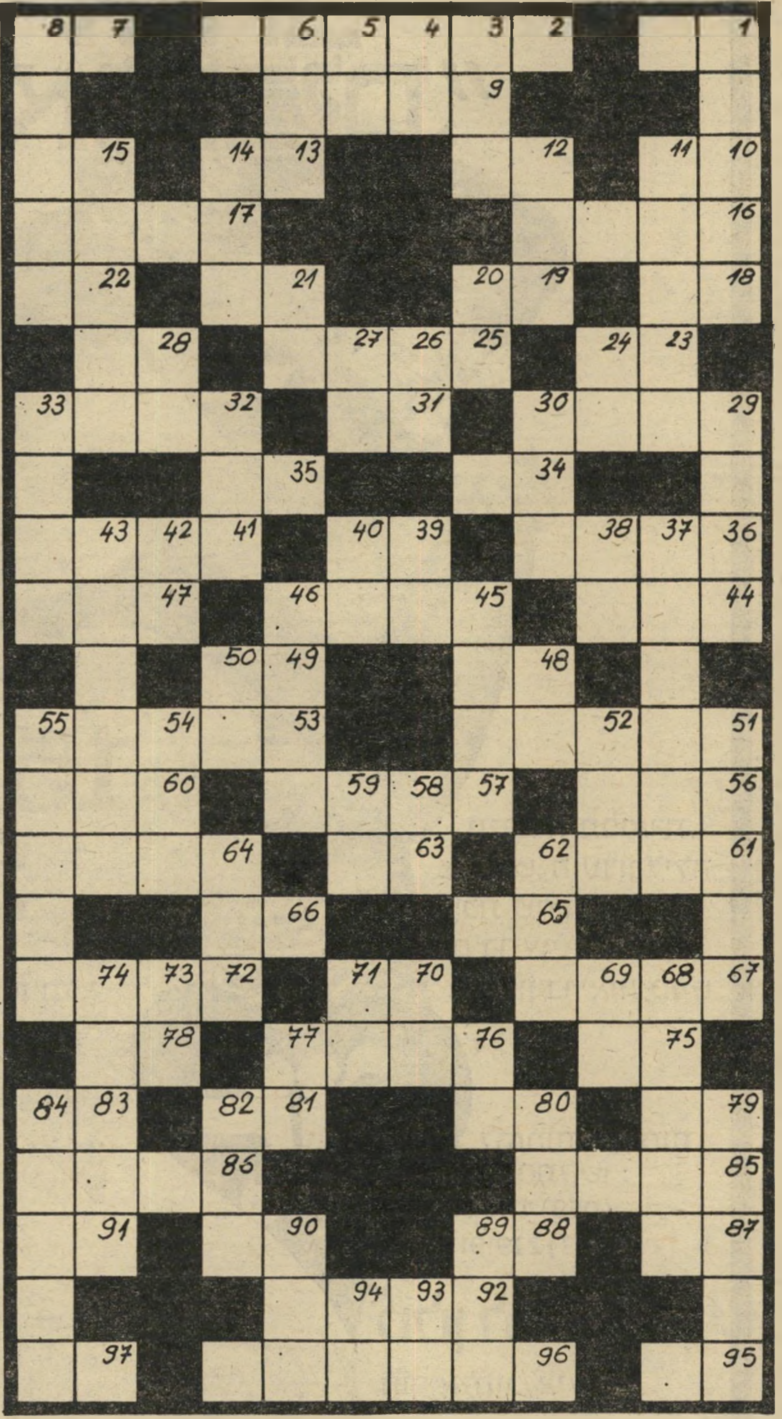

מאוזן:

1. מחפש, מסייר; 2. דיברי־אמת; 7. ציבור אבנים; 9. חד; 10. לא קשה; 12. רסיסי־שחר; 13. מיקווה־מים הררי קטן; 15. מושג בגיאומטריה; 16. יוריד; 17. מתכת־ציפוי מבריקה; 18. נהר באיטליה; 19. שאין נשמה באפו; 21. אחו; 22. צאצא; 23. תינוקות של בית־רבן; 25. אסור בפירסום; 28. רוך, נועם; 29. גורם עונג; 31. עבורך; 32. ניקיון שאין למעלה ממנו; 34. מיקווה־מים ענקי; 35. סוללת־הגנה; 36. יירד לחיקרו של עניין; 39. במקום ההוא; 41. איים וולקאניים באוקיינוס השקט; 44. רשות המים לישראל (ר"ת); 45. מדבר, אומר; 47. כלי־קיבול גדול לנוזלים; 48. שליט איראן; 49. נע ממקומו; 51. מרגש ביותר; 53. עשב רע; 56. זכר בבקר; 57. לא שילם את השכר המגיע; 60. כינוי לכומר נוצרי; 61. הפכה מתוקה; 63. מבנות המישפחה; 64. ספירט; 65. חיוני למיקצוע הקפיצה־לגובה; 66. בתוכו; 67. ינצח; 70. קידומת צרפתית; 72. לא מיקצועני; 75. נרשא קולו בשיר; 76. הונאה; 78. עליך לדעת!; 79. שייך ל־; 80. בסיס; 81. מרגיש; 83. יבשה מוקפת מים (הפוך); 85. שם נמצא פסל ונוס המפורסם; 86. פרי־מיקשה צהוב טעים; 87. מטבע יפאני; 88. חבורה דתית; 90. רשע; 91. מאותיות הא"ב העיברי; 92. קריאת־יגון; 95. מלכסיקון הכלבים; 96. מהימנות; 97. רד בצאן.

מאונך:

1. תחזית לעתיד הקרוב; 3. אליגוריה; 4. כמו 87 מאוזן; 5. אות; 6. שם סיני נפוץ; 8. שוביניסט; 11. לבוש עליון של נשים; 12. קודם, לפני; 14. גמל צעיר; 15. עיר ידועה בפולין; 20. תרגילי־סדר (ר"ת); 21. מפני ש־; 24. שמא; 26. נהר באפריקה; 27. אומלל; 28. חס־וחלילה (ר"ת); 29. שפכטל; 30. מידת־לח; 32. מגפי החיה; 33. ענק; 37. צלילות; 38. מנעול פטנטי; 39. סידרי־מישנה (ר"ת); 40. מתווי־הנגינה; 42. מצבת־זיכרון; 43. בהשאלה: שומר־ראש; 45. כיבתה את בדל־הסיגריה; 46. טשולנט; 48. מתת; 50. חזר; 51. בעל משמעות; 52. סגר את הדלת בחוזקה; 54. סוג נפוץ של מישחקי־ילדים; 55. אמולסיה; 58. בהשאלה: מרכז; 59. חציה השני של ברית; 62. חורבן; 64. עוצמה; 68. עיר מחולקת באירופה; 69. נרו יאיר (ר"ת, הפוך); 70. מספיק!; 71. מילת־קריאה; 73. ודי בלי סוף; 74. פרובלמות; 76. מפרנס; 77. לוחות־מתכת דקים; 79. קשב; 80. מערה קטנה; 82. הריגה המונית; 84. פרי טרופי; 89. הלם; 90. נהרה; 93. בשבילי; 94. בילה את הלילה.

קשקשת 2008

הפעל את דימיונך ונסה למצוא לציור שלמטה כותרת מתאימה, אשר תסביר מה אתה רואה בו. הצעות לכותרות יש לשלוח לפי הכתובת: „קשקשת," ת.ד. 136, תל־אביב. ההגדרות הקולעות ביותר תפורסמנה, ובעליהן יזכו בכרטיס כניסה זוגי לקולנוע **דרייב־אין** בתל־אביב, קולנוע־המכוניות היחיד בישראל.

קשקשת 2006

- 13 קיפודים נלחמים על חסדיה של מחט בתולה.
- מח"ט שיצא לסבך החיים האזרחיים.

עופרה מנשה, רח' מאפו 11, רחובות

- מרוב עצים לא רואים את היער.

חיים אברמוביץ, רח' ההסתדרות 152, חולון

- קיפוד שרצה לסרוג לעצמו סוודר והסתבך בחוטים.

שרון לביב, רח' הכנסת הגדולה 14, תל־אביב

- בכל־זאת הגיע טיל לאנס לתוך הקשקשת של רשימות־הרכש.

עופר שחטר, רח' מצדה 41, רמת־חן

- גורילה שהתיישבה על סיכה — מבט מהישבן.

דדי תבלין, רח' גזר 6, תל־אביב

השבוע בדרייב־אין
בשעה 5.30
הרפתקאות לכל המשפחה
„הקרנף האחרון"
בשעות 9.30 — 7.15
בכורה ארצית
„שלום לך יקירתי"

בסיטונות
● שמלות הריון
● מכנסי הריון
● טוניקות הריון
● חליפות הריון
כהן מודל
תל־אביב, רח' נחלת בנימין 4,
קומה ב', דרך החצר
פתוח עד 7 בערב
(סגור בשעות 4—2)
להזמנות ע"י סוכן: טל. 50344, ת"א

(המשך מעמוד 35)

„האם כדאי לנטוע זיתים ?״ שאל הפלח.

„לא !״ פסק הבדואי.

„אז אולי ענבים ?!״ הוסיף ותמה הפלח.

שוב ושוב ענה לו הבדואי בשלילה. לבסוף פקעה סבלנותו של הפלח והוא הטיח באוזני הבדואי: „אז אם אי־אפשר לגדל כאן כלום, למה החלקה כל כך מוצאת־חן בעיניך ? !״

„תראה איזה אבנים נהדרות מתגלגלות כאן,״ השיב לו הבדואי, „אפשר לערוך כאן יופי של כתושה (קטטה)!״

מוסר־השכל של סיפור זה ממחיש אולי יותר מכל את ההבדל בין הבדואי והפלח. למראית־עין היטשטשו ההבדלים ביניהם, במיוחד בצפון ישראל. לזר המסייר בגליל, קשה היום להבדיל בין כפרי הפלחים הערביים לבין 11 הכפרים בהם יושבים כיום שמונת אלפים בדואים. גם הבדואים מתגוררים כיום בבתי־אבן. גם הם מעבדים שדות ורועים עדרים בגבעות. הם אינם נבדלים גם במראם החיצוני או בשפתם. ובכל זאת, למרות ההיטמעות בסביבה הערבית, נשאר הבדואי שונה באופיו. עד היום, מציינים המומחים, הקטטה הטובה היא נשמת אפו של הבדואי.

קיים עוד הבדל קטן. הבדואים נוטים יותר להיות נאמנים למדינה. בניהם משרתים, בהתנדבות, בצה״ל. שורות הצבא סגורות בפני המוסלמים והנוצרים.

רעייה בשדות מופקעים. מסורת היא, עוד מימי ההגנה, של שיתוף־פעולה בין שבטי הבדואים בגליל לבין המימסד היהודי. גם כיום, למרות תיחכומו ושיכלולו, עדיין נזקק צה״ל לשירותיהם של הבדואים בשורותיו. כגששים ומגלי עקבות, אין להם תחליף. אפילו המומחה שבסיירים אינו יכול להתמודד עם מי שגדל בשדה וכל תפיסת העולם שלו קשורה במה שהוא רואה לפניו על פני האדמה.

אולם למרות שיתוף הפעולה הזה, מקופחים כפרי הבדואים בגליל, מבחינת הסיוע הממשלתי, יותר מאשר כפרי המיעוטים האחרים. כנראה שהדיעה השוררת במימשל היא שתמיכתם של הבדואים מובטחת למדינה ממילא, לכן אין צורך לסייע להם. כפרים שאוכלוסייתם ידועה באיבתה, זוכים בסיוע־יתר, כדי להטות את ליבם.

אחת הדוגמאות לכך היא מה שאירע לבני השבט הבדואי ערב אל־הייב. בני השבט מחולקים לשניים. חלקם יושבים בכפר טובה לא רחוק מהכינרת. יתרם יושבים בכפר פורוש רומנה, בעמק בית־נטופה, ליד נצרת. אלה גם אלה משתפים פעולה עם כוחות־הביטחון.

בני טובה ידועים עוד מתקופת מילחמת העצמאות. אז לחמה מחלקה מבניהם לצד חטיבת יפתח. יגאל אלון הפך אפוטרופסם.

אולי משום כך, נשאר טובה אחד הכפרים הערביים הנחשלים ביותר בגליל. הוא לא חובר לרשת החשמל. לא נסללו בו כבישים. תושביו המתוסכלים חיים בהרגשה של תיסכול וניכור.

כאילו כדי להוכיח להם שנאמנות למדינה אינה משתלמת, הופקעו מהם לא מכבר קרקעות המרעה שלהם. הם נמסרו בחכירה ליהודים, המרשים לבדואים לרעות את עדריהם שם תמורת „חצי־חצי״. כלומר התשלום עבור המרעה נעשה בחלוקת ולדות העדר — חצי לבעל העדר וחצי לבעל המרעה.

סגן־אלוף בדואי. גורלם של ערביי פורוש רומנה שפר עליהם. הם זכו באפוטרופוס בדמותו של אלוף (מיל.) רחבעם („גאנדי״) זאבי. כשגאנדי כיהן כאלוף פיקוד המרכז, שירתו בני ערב אל־הייב מרומנה כגששים בבקעה. לא מעט בזכותם נסגרה הבקעה הרמטית בפני מחבלים. אחד מבני הכפר אפילו הגיע לאחרונה לדרגת סגן־אלוף בצה״ל.

בשתדלנות פרטית הצליח גאנדי לגייס עבור בני הכפר הקצבות לסלילת כביש, לחיבורם לרשת־המים, להתקנת רשת־חשמל לכפר. בין לילה הישתנה אורח־החיים של הבדואים ברומנה. העובדה שחיבורם לרשת־החשמל מאפשר להם לצפות בטלוויזיה, היא בילבד הקפיצה אותם בבת אחת למאה־העשרים.

אולם בקרב מחציתו השניה של השבט, זו הנמצאת בחסותו של יגאל אלון, רק גוברת ההתמרמרות וההולכת, למראה הנעשה בכפר אחיהם. הם לא מסוגלים להבין מדוע הם מופלים לרעה.

„יגאל אלון עסוק מדי במדיניות־החוץ,״ ניסה אחד מנכבדי השבט לנחם את עצמו ולהגן על האפוטרופוס, „אולי כאשר יחזור לגינוסר, ימצא זמן לדאוג גם לנו.״

היא פיליפינית, הוא מתאילנד - הם הכירו ונישאו במיסעדה הסינית בתל־אביב

כ ? **אותם מאושרים** שהממון מצוי בכיסם, היכולים להרשות לעצמם את התענוג ושחשבו לסעוד את ליבם בצהרי יום החמישי בשבוע שעבר במיסעדה הסי־נית הבמבו המזמר, נאלצו לפנות למקום אחר. שערי המיסעדה היו נעולים בפני אורחים, כיוון שבמקום התקיימה מסיבת־חתונה רבת־משתתפים על טהרת המעדנים הסיניים, כפי שרק סינים יכולים להכין עבור עצמם.

החתן והכלה היו פיאק פטצ׳אסאד, הטבח הראשי של המיסעדה, וסאלי פונד, צעירה ממוצא פיליפיני העובדת כאומנת אצל מישפחה ישראלית בכפר־שמריהו. השניים

הבמבו המחתן

הכירו כשסאלי באה לאכול עם בני המשפ־חה הישראלית במיסעדה, וכעבור תקופה קצרה החליטו להינשא.

את הטקס ערך עבורם קונסול־הכבוד של תאילנד בישראל, יעקב סטרוד, המכהן בתפקידו זה בעשר השנים האחרונות. כבוד הקונסול, שהוא ישראלי בעל בית־דפוס וסוכנויות־נייר, זכה בתפקידו המכו־בד באמצעות חברה אמריקאית לייצור נייר שאותה הוא מייצג בישראל. מכיוון ששגריר תאילנד בישראל אינו שגריר־תושב, והוא יושב ברומא, מנהל מר סטרוד את ענייני התאים השוהים בישראל. עזר־כנגדו משמ־שת רעייתו עדה, הטוענת כי לפי הערכה נמצאים בישראל למעלה מ־80 תאים, שלו־שים מהם בתל־אביב.

לא היתה זו הפעם הראשונה שיעקב סטרוד משיא בני־תאילנד. זו היתה הפעם השנייה משך עשר שנות כהונתו. הזוג הקודם שהשיא למד בטכניון, וכיום עובד החתן עבור חברת תה״ל הישראלית ב־בנגקוק.

כשפנו פיאק וסאלי אל כבוד הקונסול בבקשה שישיאם, התקשה למצוא את ה־טפסים המתאימים. הוא התקשר עם רומא, וביקש שיעדכנו אותו בכל השייך ל־טיכסי־נישואין. השגרירות שם שלחה לו טפסים, הורתה לו מה עליו לעשות וכך.

ביום החמישי שעבר בצהריים, התייצבו פיאק וסאלי בביתו שברמת־גן, ונישאו כדין.

שעות אחדות אחרי שהסתיים טכס־הני־שואין האזרחי נסעו השניים אל הבמבו ה־מזמר, מקום־עבודתו של פיאק, שם הכינו למענם חבריהם הסיניים מסיבת־חתונת ל־תפארת. השולחנות היו עמוסים סרטנים, דגים ומאכלי־סין משובבי עין וחך אחרים, וקישוטי־מרציפן יפהפיים עיטרו את ה־מעדנים שהציפו את השולחנות. רק מאו־חר יותר הסתבר, כי המאכלים אולי נאים לעין, אך אינם טעימים לחך הישראלי האנין.

מלכת־היופי

של המושבה הסינית בישראל היא, ללא־ספק, לו סיי מיי (באמצע) המכונה ג׳ולי. בעלה לו קא קון המכונה וילי (מימין), וכן עם הו צ׳י סינג המכונה סטיבן, עובדים יחד עם החתן במיסעדה הסינית.

מתכוננים לחתונה הבאה

ח **תני המסיבה** היו בעלי־המיסעדה, רפי וטדי שאולי ואבי אברמוביץ, שהצ־טלמו עם הזוג בפוזות מישפחתיות אח־לה חתונה יהודית. השאולים ואברמוביץ העניקו את המיסעדה ואת שפע המזון כמתנת־חתונה לזוג הצעיר.

ידידיהם של השניים כיבדו אותם בנוכחו־תם, וביניהם ניתן היה למצוא את מלכת־היופי של המושבה הסינית בישראל, סי מיי לו או, כפי שהיא מכונה בשמה ה־אירופאי, ג׳ולי.

ג׳ולי, שחורת־שיער ותמירה, נשואה ל־ווילי לו או, כפי שהוא קרוי בסינית, קא־קון, שהוא אחד המלצרים במיסעדה. היה שם גם סטיבן הו, ששמו בהונג־קונג צ׳י סינג.

והיה גם הזוג הרומנטי המסעיר ביותר כיום את המושבה הסינית ואת הישראלים גם־יחד: הסיני פטריק ליאו, או — בסי־נית — ליאו קו קון, וידידתו הישראלית רונה רן, בת למישפחת מורי־הנהיגה הנוד־עת. רונה, שהכירה את פטריק לפני שנ־תיים, חיה עימו ועומדת להינשא לו. מייד אחרי הנישואין יתחיל פטריק ללמוד ב־טכניון בחיפה.

חוגגים אחרים במסיבה היו בני מישפחת קיקר מכפר־שמריהו, מעסיקיה של סאלי, וכן הגברת סימה שלוש, ממישפחת שלוש הנודעת, שהעסיקה את סאלי בתחילת דר־כה בארץ.

מייד עם תום טכס־הנישואין יצא הזוג הצעיר לבילוי ירח־הדבש בירושליים, וב־במבו המזמר החלו מתכוננים לקראת נישו־איהם הקרובים של פטריק ורונה.

האומנת

סאלי, הכלה המאושרת, העובדת כאומנת אצל מישפחה ישראלית בכפר־שמריהו. כאן, בחברת התינוקת שבה היא מטפלת.

הבאים בתור

המלצר הסיני של המיסעדה ליאו קו קון, המכונה פטריק וחברתו הישראלית, רונה רן. השניים הכירו לפני שנתיים, ומאז הם אינם נפרדים זה מזה, מקובלים מאד בחברה ועומדים להינשא בקרוב.

קולנוע

סרטים

מבלגיה באהבה

עם האוכל בא התיאבון. הסינמטקים בתל־אביב, חיפה וירושלים, אשר זכו בהצלחת־יוקרה ניכרת (ובהצלחה מיסחרית בינונית), בשבועות שהוקדשו לקולנוע הפיני, ההולנדי, המכסיקני ולסירטי הפורום הברלינאי, מתכוננים לקראת מבצע נוסף באותו סיגנון, שיהיה הפעם מוקדש לקולנוע הבלגי. המיבצע יחל בתל־אביב, ב־28.2, ובחיפה וירושלים ב־1.3 (ולא כפי שנכתב באחד מעיתוני־הערב, כאילו הוא נערך כבר בשבוע שעבר).

הקולנוע הבלגי הוא אחד הפחות־מפוארים כיום באירופה, וניתן למצוא לכך סיבות רבות: פוליטיות, גיאוגרפיות וסוציאליות. בלגיה היא אחת הארצות המבוססות ביותר, מבחינה כלכלית, במערב־אירופה, חלק גדול מאוכלוסייתה דובר צרפתית וקרוב מאד לתרבות הצרפתית והיא סובלת, יחסית, ממעט זעזועים פוליטיים. אולם, למרות שאין לבלגיה, לכאורה, מניעים רבים ליצירה מקורית, ניתן

כמאי אנדרה דלבו
אהבה לאהבה ומוות

בכל זאת לחוש, לאחרונה, בהתעוררות כלשהי אפילו בקולנוע זה.

הכמאי — מרצה לפילוסופיה. השם האחד והיחיד המוכר לחובבי־הקולנוע בכל אתר, כשמדובר בקולנוע זה, הוא אנדרה דלבו. מרצה לפילוסופיה ולספרות שעסק בין היתר, בליווי סרטים אילמים על פסנתר, בסינמטק הבלגי (גיבורו בסרט פגישה בבריי עושה אותו דבר). הוא עשה עד עתה ארבעה סרטים באורך מלא, העושים רושם בעיקר בעיצוב המרשים שלהם, ובעקשנות שבה הוא מנסה שוב־ושוב לעמוד על היחס שבין הדימיון למציאות ועל הקירבה שבין האהבה למוות.

כזה היה סירטו לילה ברכבת, שהוצג בזמנו בהצגה מיסחרית בארץ, וכאלה הם גם שני הסרטים המוצגים במיסגרת השבוע הנוכחי, בסינמטקים: פגישה בבריי ובל (התרגום העיברי המילולי שניתן לסרט זה, יופי, מטעה, מאחר שמדובר בכינוי שבו מכנה גיבור הסרט את אהובתו המיסתורית). מלבד במטפיסיקה עוסק הסרט השני גם בדמותה של הבורגנות הבלגית המצוייה, על התיסכולים ואי־שביעות־הרצון האוכלים בה.

אהבה ומוות. מיכאלה, סרט נוסף מתוך שבוע זה, עוסק גם הוא באהבה ומוות, כאשר היחסים בין בחור צעיר לנערה חטובה להפליא — היכולה לסמל את הגורל או את המוות, ובה־בעת גם את האהבה — מוצגים כתעלומה ניצחית, שאין לה פיתרון.

יום שני האבוד, לעומת זאת, הסרט היחידי הדובר פלמית שיוצג בשבוע הבלגי, נושא את סממני הרוח שבאה מן הצפון, ולו רק משום שבכתיבת התסריט השתתף, לבד מן הבמאי לוק מונהיים, גם המחזאי ההולנדי לודויק דה־בר, שסירטו המישפחה הוצג בשבוע ההולנדי. כאותו סרט, גם יום שני האבוד עוסק באנשים החיים בשולי החברה. הפעם: שיכורים חסרי־פרוטה על הרקע הריאליסטי של העיר אנטוורפן כשבמרכז, שוב, סיפור שבו האהבה והמוות קשורים בקשר הדוק, ורעיונות חזותיים רודפים את בני ארצות־השפלה, כמו התעלסות עם נשים בהריון, שהופיע לאחרונה בשלושה סרטים הולנדיים נפרדים.

הדרן לבז׳אר. משלימים את השבוע שלושה סרטים קצרים על מוריס בז׳אר ולהקתו, שאחד מהם (של מבקר־הקולנוע לשעבר פרנסואה ויירגאנס) מעניין, משום שהוא מראה את צורת עבודתו של הכוריאוגרף הבלגי. השניים האחרים, המציגים באלטים משלו (בולרו ופולחן־האביב) מוצלחים פחות, בהתחשב בעובדה שבז׳אר הופיע בארץ, ומה שהראה על הבמה היה מרשים הרבה יותר. אלה הם סרט־אימים בשם בשירות השטן, שמוטב היה לכל הגורמים אילו לא הובא כלל, סיפור־אהבה מסובך, לפי ספר של המחברת הצרפתית פרנסואז מלה־ז׳וריס, בשם החדר האדום; ולבסוף, סרט שאיננו בדיוק בלגי, אבל הוסרט שם במלואו, הזינוק (ולא העזיבה, כפי שתורגם בארץ), סרט של יז׳י (יצרים עמוקים) סקולימובסקי, שילוב מופלא של הומור ופאתוס בסיפור על ספר צעיר המשתוקק להשתתף כנהג במירוץ־מכוניות.

קשה לומר, אומנם, שמיבחר זה אידיאלי. סרטיה של צעירה כמו שאנטל אקרמן היו יכולים להמחיש סוג מסויים וקיצוני של מחאה חברתית, ואילו אגרטל הנישואין (אותו סרט מפורסם על אהבת גבר לחזירה) יכול היה, מאידך, להפגין את הסכנות שבהן כרוך השפע החברתי והתיסכולים שביכולתו ליצור אצל בני־אדם. אולם גם כך, כפי שהוא, יכול השבוע הבלגי לפתוח אופקים חדשים לפני הקהל הישראלי, שאינו משופע בהזדמנויות מסוג זה.

שחקנים

יפה, עשירה ובת־מזל

יש אנשים הנולדים עם כפית־זהב בפיהם. מאריסה ברנזון, למשל. דודה, ברנרד ברנזון, היה מבקר־אמנות יהודי מהולל, אולי אחד מגדולי המומחים שהיו אי־פעם לאמנות האיטלקית. סבתה, אלזה שיאפרלי, איננה אלא קיסרית־האופנה הפריסאית של שנות השלושים, שהמציאה את ה„וורוד המזעזע" והפכה אותו צבע־החובה של אותה תקופה. ואילו אביה, רוברט ברנזון, עשה חייל במישרד־החוץ האמריקאי.

עם שושלת־יוחסין שכזו, אין פלא שמאריסה התקבלה לחוג־הסילון עוד ביום־היוולדה, ושחוג הידידים הקרוב שלה מונה שמות כמו ריקי פון־אופל, דויד דה־רוטשילד, פיליפ ניארכוס או הרוזן וולפי.

קצת יותר מדי. לבחורה רגילה, היה די בכך בהחלט. אלא שמאריסה אינה מוכנה להיות סתם בחורה רגילה. בגיל 17,

היי
חופשיה עם או־בה
o.b.
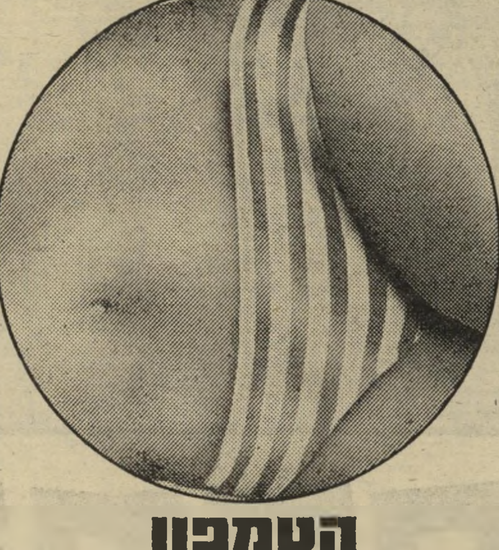

הטמפון
הקטן
שכבש
את
העולם

בוא אל הבנק הבינלאומי הראשון
ותקבל
100%
הצמדה
בתכניות החסכון
קצר וצמוד
עוד דירה
חסכון 10000
הבנק הבינלאומי הראשון
40 סניפים לשרותך ברחבי הארץ

כשנפטר אביה, החליטה שעליה לעמוד ברשות עצמה. לא משום שאחרת היתה רעבה ללחם, חס־וחלילה, אלא משום שהזמן נראה לה, פשוט, מתאים. למרות ביישנותה הטבעית, שעליה היא מרבה לדבר, בחרה להתייצב מול זרקורי מצלמות האופנה, ולמרות שאפה קצת מגושם מדי, ופיה קצת רחב מדי, ורגליה קצת גדולות מדי, הפכה מייד דוגמנית־צמרת מצליחה ביותר. קומתה הגבוהה, גיזרתה התמירה ופניה, שאור כאילו מעולם אחר, שפוך עליהם, היו בידה קלפים שאיש לא יכול לעמוד בפניהם.

אולם, ברור שנערה, שעוד לפני יום־הולדתה ה־20 חגה ללא־הרף בין פריס, לונדון וניו־יורק, המקבלת סכומים אגדיים עבור כל צילום שניאותה להצטלם, וקוראת את שמה בקביעות בכל מדורי־הרכילות ליד כל האנשים היפים והמהוללים בעולם, אינה יכולה לנוח על זרי־הדפנה שלה. לא־כל־כך מהר. היא נרשמה לבית־ספר למישחק, שם שוחררה כימעט־סופית מביישנותה. „את צריכה לבצע את התפקיד שלך מול כיתה שלמה, אפילו אם נשמתך פורחת ואת רועדת כמו עלה נידף ברוח,” היא נזכרת.

היהודיה היפה. „אחר־כך, החלו לקרות דברים, אינני יודעת איך. נראה שהיה לי הרבה מזל,” מספרת מאריסה. מזל או לא, עובדה היא שעד־עתה כוללת הקאריירה שלה שלושה סרטים, בהם עבדה עם לוקינו ויסקונטי, בוב פוסה וסטנלי קובריק. אפילו רבות מן השחקניות הגדולות בעולם אינן יכולות להתפאר בשמירה על רמה כזאת.

ויסקונטי, שהוקסם מן המראה המיסתורי שלה, צירף אותה למוות בוונציה. פוסה בחר בה להיות הנערה היהודיה בקברט, תפקיד שזיכה אותה לא רק בפירסום אדיר, אלא גם בתואר „היהודיה היפה” בפי העיתונים הגרמניים (על מידת הגזענות, ההתפעלות והקינאה, שמהם מורכב תואר זה, רשאי כל אחד להחליט לעצמו).

וכאילו כדי להשלים את התמונה, צילצל בביתה הטלפון ביום בהיר אחד, ומן העבר השני נשמע קול גבר שהזדהה כסטנלי קובריק, במאי אודיסיאה בחלל ו־התפוז המיכני. „הוא שאל אותי אם אהיה מוכנה להופיע בסרט שלו,” מספרת מאריסה. לדבריה, אמר לה קובריק: „אינני יכול עדיין למסור לך שום פרטים, אין לי אפילו שם לסרט. כל מה שאוכל לספר לך הוא שמדובר בסרט היסטורי עם רייאן או'ניל, ושלך שמור תפקיד של רוזנת.”

כעבור זמן־מה שלח לה העתק של בארי לינדון, ספר־הביכורים של הסופר הבריטי ויליאם מייקפיס תאקריי, בן תקופתו של דיקנס, סאטיריקן שנון שכתב בין השאר גם את יריד ההבלים. בארי לינדון, גיבורו של הסיפור, הוא ריקא ופוחז ממוצא אירי, הנישא לרוזנת בריטית עשירה כשלב במסע עלייתו בסולם החברה.

רוזנת קרה ומשכילה. „הרוזנת היא אשה משכילה, דתית, קרה ומתוסכלת, המאבדת את ראשה למראה האירי יפה־התואר,” מסבירה מאריסה את תפקידה. ואם בספר מתוארת הדמות מבעד לעיניו של בארי לינדון (הספר כתוב בגוף ראשון), הרי הסרט מרכך מאד את התמונה הביקורתית של תאקריי.

„אינני רוצה לדבר על הסרט,” היא אמרה לאחד ממראייניה, „וקובריק מעדיף שלא אדבר עליו. לדעתי, הוא צודק. מוטב שאנשים יתרשמו ישירות מן הנעשה על המסך, ולא בעקיפין, מדברי שלי, או של אחרים, המעוותים בהכרח את התמונה הכללית.”

בארי לינדון הפך בינתיים נושא חביב מאד לוויכוח בין המבקרים בעולם, המתחלקים בין משבחי קובריק, לבין המאוכזבים הטוענים כי ציפו ממנו ליותר. אולם על כמה מפירטי הסרט אין כל ויכוח. איש אינו מטיל ספק בכך שזוהי אחת ההעלאות הקולנועיות המרשימות, העשירות והמוצלחות ביותר של דמות אנגליה במאה שעברה (ויסלחו לו כל מעריצי פאליסר למיניהם). איש לא התכחש לעוצמתן של הסצינות רבות־המשתתפים, ואיש לא אמר אף מילה אחת רעה על מאריסה.

קלות מעצבנת. אכן, נראה שבינתיים, מכל דוגמניות־הצמרת שהפכו שחקניות, זוכה מאריסה בהצלחה הגדולה ביותר. לורן האטון הופיעה אומנם בסרטים רבים יותר, אבל צופי־הקולנוע עדיין מתקשים לזהותה. ואילו מארג' המינגווי, אחייניתו של הסופר, חתמה אומנם על חוזה בן מיליון דולר עבור סרט ראשון, אבל התוצאות עדיין לא ניראו לעין.

מאריסה, לעומתן, היא כבר כישרון שהוכיח את עצמו. ובגיל 28, נראה שהיא בשלה כבר לא רק מבחינה מיקצועית, אלא גם אישית. „כשהייתי צעירה, נסחפתי במערבולת האופנתית — לילות במועדוני־לילה, מסיבות וכיוצא־באלה — שנראית לי היום ריקנית למדי. היום אני הרבה יותר שלמה עם עצמי, ממעטת לצאת בערבים ונגשרת ממירוץ־העכברושים שבו הייתי נתונה לפני שנים מיספר.”

וכאשר שואלים אותה למה עוד יכולה לצפות שחקנית שהופיעה כבר בסרטים של ויסקונטי, פוסה וקובריק, שחקנית שראיין או'ניל אמר עליה ש„היא משחקת את עצמה. זה יוצא לה בקלות מעצבנת, אבל היא ראויה בהחלט לאוסקר,” משיבה מאריסה בענווה: „הרי זו רק ההתחלה.”

שחקנית מאריסה ברנזון ב„בארי לינדון” של סטנלי קובריק
זה יוצא לה בקלות מעצבנת

יופי של כבשים

יופי של צרות (הוד, תל־אביב, ישראל) — החוק מבדיל בין פשע בכוונה־תחילה לבין פשע שלא־בכוונה־תחילה, ומעניש על הראשון יותר מאשר על השני. יופי של צרות הוא, בפירוש, פשע־בכוונה־תחילה. והקהל הישראלי, הממלא במיקרה זה את תפקיד השופט, מעניש אותו ב...אולמות מלאים, צחוקים רועמים, פיצוח פיסטוקים, עישון סיגריות, וכל שאר הסממנים המאפיינים הצלחה מיסחרית היסטרית מתוצרת ישראל באולמות־הקולנוע.

המהתלה אודות בת־הכפר הבורחת מן החופה ושוכרת חדר בעיר, ועל ספר־הנשים שמשכיב את כל לקוחותיו ושוכר, במיקרה, אותו חדר עצמו, הופכת את אמי הגנרלית קלאסיקה צרופה. התפתלויותיו של זאב רווח, שנראה כאילו הוא סובל בעת־ובעונה־אחת גם מעצירות וגם משילשול, טיק בעין והתכווצות־שרירים בשתי הרגליים, מחלת־הנפילה ועוד כמה בירכות־שמיים, הולמות להפליא חאלטורה בזרנוגה ג', וכל שאר המשתתפים עושים גם הם כמיטב יכולתם כדי להגיע לרמה נשגבת זו. אשר ליוצריו של הסרט (אסי דיין הבמאי, ונפתלי אלתר, תסריטאי־מפיק), שהכריזו מראש כי בדעתם לעשות „שלאגר” מיסחרי, הם גאים במוצר שלהם עד־כדי־כך שלא טרחו אפילו להעלות שמותיהם על המסך (אלא־אם־כן התנוססו השמות בסוף הסרט, והמקרין הרחמן של קולנוע הוד העלה את האורות בעולם עוד קודם הופעתם).

הקהל, כמו עדר־הכבשים שמופיע בתחילת ובסוף הסרט, צועד בסך ופועה את הנאתו בקול גדול, כתעודת־יושר ניצחת למיבצע כולו. הוא נהנה ממבול העגות (מרוקאית, הונגרית, פולנית, תימנית, אנגלית, איטל־דבילית ועוד), הוא מתגלגל מצחוק למראת חצ'חצ'ח והשיכנוזים,

רווח ואליאן: מחלת־הנפילה

ובוודאי חושב על סאטירה פוליטית, כשהספר המתעוות מעמיד פני סוכן ש"ב. לכמה שניות נדמה שנותר כאן משהו מאסי דיין, אשר עשה כמיטב יכולתו על־מנת לעסוק בקולנוע רציני בעבר (למשל באווירת החתונה, להקת הברווזים המתפזרת כשיונת אליאן רצה לקראתה), אבל זה עובר מהר.

אם זה מה שהקהל הישראלי רוצה, וזאת הדמות שצריכה ללבוש תעשיית־הקולנוע הישראלית, כי־אז להווי ידוע שיצירות־מופת כאלה אפשר לייבא גם מחו"ל, בעשירית המחיר (ואולי אף פחות) ממה שעלה סרט זה. ואילו את התמיכות, ההלוואות, העידודים, ושאר הקביים המוגשים לילד המפגר הזה מוטב היה להפנות למאמצים פוריים יותר, לטובת כל הנוגעים בדבר.

תדריך

חובה לראות:

תל־אביב: שלום לך יקירתי, אהבה ומילחמה, סרט מתוק, צמד בכותרות.

ירושלים: זהות גנובה, אהבה ומילחמה, אחר־צהריים של פורענות.

חיפה: האנגליה הרומנטית, העוקץ, אמריקאי בפריס, רומיאו ויוליה.

תל אביב

★★★★ **סרט מתוק** (פריס, צרפת־קנדה) — דוז'אן (מיסתרי האורגניזם) מאקאבייב מבטא אכזבתו מן הקומוניזם והקאפיטליזם גם־יחד, בסרט בעל רעיונות חזותיים מדהימים ומפתיעים. רק למי שמוכן לחשוב, כשהוא הולך לקולנוע.

★★★★ **שלום לך יקירתי** (אופיר, ארצות־הברית) — בלש פרטי חוקר היעלמה של נערת־בארים, ושוד אבנים יקרות. סרט־מתח מעוצב להפליא לפי סיפור של ריימונד צ'אנדלר, עם שיחזור נדיר של שנות ה־40. במאי: דיק ריצ'רדס. עם רוברט מיצ'ם בתפקיד הראשי.

★★★ **צמד בכותרות** (אלנבי, ארצות־הברית) — שני בדרנים־בדימוס שבים להופיע בתוכנית־טלוויזיה, ויחסי האהבה־שינאה שלהם מתחדשים. הופעות וירטואוזיות של ואלתר מתאו וג'ורג' ברנס בתפקידים הראשיים.

ירושלים

★★★★ **זהות גנובה** (אור־גיל, איטליה) — כתב־טלוויזיה שואל את זהותו של סוחר־נשק ומנסה להשתלב בתוך הזהות הגנובה. סרט מעמיק ומרתק על תיסכולו של המשכיל המודרני שאינו מוצא את מקומו בעולם של היום. עם ג'ק ניקולסון בתפקיד הראשי. במאי: מיקלאנג'לו אנטוניוני.

★★★ **אהבה ומילחמה** (ירושלים, ארצות־הברית) — וודי אלן משתולל ברוסיה של המאה שעברה, תוך השאלה חופשית ומבדרת מטולסטוי, צ'כוב ודוסטוייבסקי, ועוד כמה השאלות מברגמן ו־אייזנשטיין.

חיפה

★★★★ **האנגליה הרומנטית** (אורה, אנגליה) — המשולש הנצחי — בעל, אשה, מאהב — משרת את הבמאי ג'וזף לוזי להעלאת מצבה של האשה בחברה הבורגנית המודרנית, העימות בין הממסד לאלה שהם כביכול מחוצה לו, ואפילו בעיות שבין חיי היצירה של תסריטאי לחייו האמיתיים. עם גלנדה ג'קסון, מייקל קיין והלמוט ברגר.

המלצרית מהקיבוץ

בשביל הכסף עובדת עירית שלוש פעמים בשבוע כמלצרית בקפה ג׳קי הפופולרי בתל־אביב (מאחוריה בעל הקפה, ג׳קי רונן). רק לאחרונה החלה עירית מתרגלת לקהל המייוחד המתכנס במקום בימי השישי. בתחילה לא ידעה איך לאכול את אנשי החברה התל־אביביים המשונים.

„**ה**ייתי הילדה הכי נאיבית שאפשר למצוא. כשבאתי לגור בתל־אביב, פיתאום נפקחו עיני. אחטא לקיבוץ אם אומר שהקיבוץ לא מצא חן בעיני, אבל, כשהגעתי העירה הבנתי עד כמה לא הכרתי את החיים. ראיתי את העולם בעיני ילדה, הייתי מסתכלת ובוחה. בקיבוץ את לא מכירה את החיים, אין בעיות כלכליות, אין מתח חברתי. גדלתי על תנובה ועל שמנת. הכל היה לי שם מוכן, הכל. גדלתי בחממה, לא הכרתי את העולם החיצוני.״

דבר עירית קיסרי בת ה־24, גבוהת־קומה, בעלת מיבנה־גוף אתלטי, שיער בהיר ועיניים ירוקות משגעות שעזבה את קיבוץ חמדיה לפני ארבע שנים.

השיפשוף הקל שרכשה כשעברה להתגורר בתל־אביב, לא הצליח לשנות את אופיית באופן מהותי. עירית, כפי שהיא מעידת על עצמה, היא צעירה נאיבית המאמינה לכל אחד, והנותנת באנשים אמון ללא־סייג. היא יוצרת קשרים עם אנשים חדשים ללא כל בעיות, ולא פעם היתה תכונה זו שלה בעוכריה כשנתנה, לדבריה, קרדיט לבני־אדם שלא הגיע להם.

אומרת עירית: „עד היום אפשר לקנות אותי. אני אף פעם לא רואה אינטרסים, אני תמיד מאמינה שאני באמת מעניינת את הבן־אדם״.

ועירית כזאת, קיבוצניקית־לשעבר, נאית־בית, פתוחה להצעות, בעלת לב חם וחיוך רחב, עובדת כמלצרית בקפה ג׳קי, מרכז חיי־החברה של תל־אביב בימי השישי בצהריים.

המלצרית של „ג׳קי״

כיצד הגיעה הקיבוצניקית לשעבר דווקא אל גוב־אריות זה? מספרת עירית: „אני מתגוררת במרחק כמה בתים מג׳קי. יום אחד ישבתי שם עם ידיד. ג׳קי רונן, בעל־המיסעדה, הצטרף לשולחן שלנו וסיפר שהוא מחפש מלצרית. אני נורא חיפשתי עבודה, אז הצעתי את עצמי. באתי כל־כך פתוחה, כל־כך לא משוחדת וללא כל דיעות־קדומות. אני יודעת שהעבודה לא עושה את המלצרית. אז חשבתי לעצמי מה כבר יכול להיות, אז מה אם אני הולכת להיות מלצרית במקום כמו ג׳קי?

„ובכלל, די קסם לי לפגוש אנשים כמו אייבי נתן למשל. פעם, כשאייבי הגיע למיסעדה ואמרו לי שזה הוא, מייד ביקשתי להגיש לו.״

עירית הפכה מייד מלצרית פופולרית, וחוג־הלקוחות הקבוע שלה היה בא למיסעדה בימים שבהם עבדה. והיא לא עבדה יום־יום, מפני שאת רוב שעות השבוע בילתה בסמינר־הקיבוצים, שם היא לומדת חינוך גופני. בשעות המועטות שנותרו לה לבילוי העדיפה לשחות, לרוץ, לשחק טניס ולחזות במישחקי־כדורסל.

למזלה של עירית, היא לא נפלה על ג׳קי מהירח. היא יצאה מן החממה של הקיבוץ לחממה של צבא־הקבע. שלוש שנים שירתה בדרגת סמלת־ראשונה במיבצעים של חיל־אוויר, אחרי שאת שירותה הצבאי עשתה כפקידה בטייסת.

כשמביטים בעירית, קשה לאמוד את גילה. יש לה חיוך של נערה, מיבנה־גוף של אשה ועיניים צוחקות של ילדה. אומרת עירית: „אני לא נשואה, לא אלמנה ואפילו לא גרושה. מוזר, אבל אנשים מסתכלים לא טוב על זה שאני רווקה וטוב לי. אני ממצה הכל מהחיים, מה שאני יכולה. בקיץ הייתי בארצות־הברית עם חבר, קנינו מכונית וישנו בקמפינגים. זה היה משגע, שלושת החודשים היפים ביותר בחיי.

בשביל העתיד לומדת עירית בסמינר־הקיבוצים, חינוך גופני. גם בזמנה החופשי היא מתעמלת, משחקת כדורסל, שוחה ורצה למרחקים ארוכים. את שאר זמנה היא מבלה בתפירת ביגדי־הריון לחברותיה, בבילויים עם החבר הצמוד שלה, ובנסיעות על הטוס־טוס שלה, ביל.

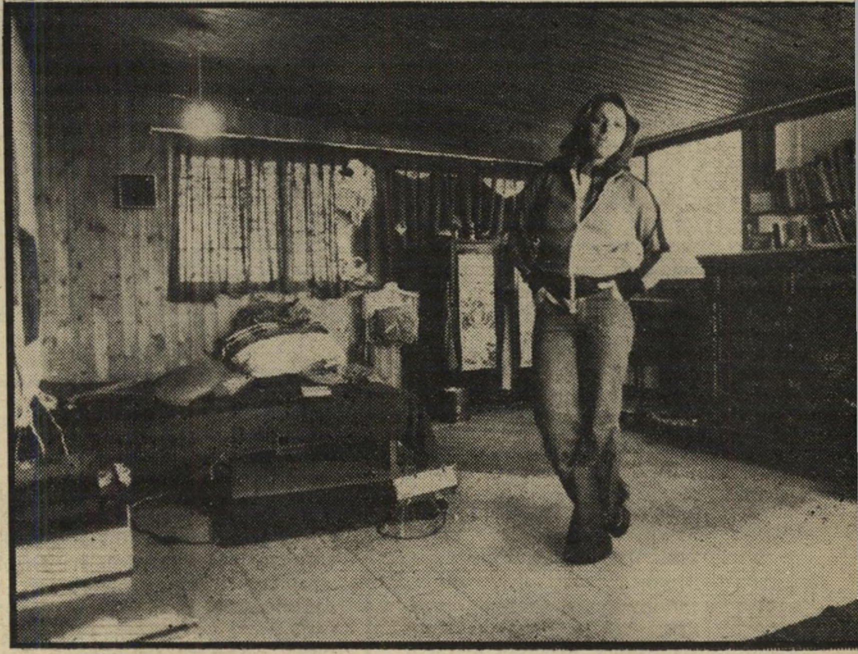

חדר הבילויים כך קוראת עירית לחדרה שבדירת הסטודנטים בה היא מתגוררת. החדר הוא מירפסת־ענק סגורה שתיקרתה עשוייה עץ. יש בו מיטה זוגית, שידה עתיקה ושולחן כבד עשוי עץ־אלון. יחד עם עירית מתגוררים באותה דירה שלושה צעירים נוספים, שתי בחורות ובחור.

עירית קיסרי באה מחמדיה ומגישה בבית־קפה כדי להשתלם כמורה להתעמלות

טיול שבהחלט אין מה להתבייש בו.

„אני מתגוררת בדירה אחת עם עוד שתי בהורות ובחור. אנחנו מארגנים מסיבות לעיתים קרובות, וכמעט תמיד יש אנשים בבית. החיים הפרטיים שלי שונים לחלוטין מהחיים שאני רואה, או אפילו חיה בג'קי שלוש פעמים בשבוע.”

עירית אינה היחידה שעזבה את הקיבוץ. לפני שנתיים עזבו גם הוריה, איציק ויודקה קיסרי ממייסדי הקיבוץ, את חמדיה כתוצאה מחילוקי־דיעות מיקצועיים. עירית מעידה כי מישפחתה מלוכדת מאד. אביה מצלצל אליה יום־יום כדי לשאול אם הכל בסדר. כששהתה בחו״ל טילפנה הביתה פעמים אחדות בשבוע. במידה שמתעוררת בעייה מישפחתית, היא נקראת לבית הוריה שב־חיפה, ושם מיישבים את כל ההדורים.

עירית רואה זכות גדולה בעובדה שזכתה לשרת כפקידה בטייסת בתקופת מילחמת יום־הכיפורים. במסגרת תפקידה קיימה קשר מתמיד עם הטייסים, שהיו יוצאים ולפעמים לא חוזרים. „זו היתה עבודה קשה. צריך היה לשמור על מוראל גבוה גם בשביל הטייסים, וגם בשביל עצמך,” היא אומרת.

היא מודעת לעובדה שלהיות פקידה ב־טייסת הוא חלומה של כל בת־נעורים, ואומרת: „צריך ויטמין בשביל להשיג את זה, צריך המלצות. אני לא אומרת פרו־טקציה. היום לא צריך פרוטקציה, צריך קשרים! אבל אם את לא טובה, מראים לך את הדרך החוצה. הטובים לטייס — והטובות לטייסים.” לה־עצמה היה כמובן חבר־טייס בשם עופר, ובתקופת המילחמה היא דאגה לא רק לטייסים שבטייסת אלא גם לטייס הפרטי שלה, אולם הדאגה לא ארכה זמן רב. מייד בתום המילחמה נפרדו.

היא טוענת שהיא אוהבת שקט, ואוהבת בייחוד לתפור שמלות־הריון. היא תופרת לכל חברותיה, וגם עושה מזה כסף. זה מרגיע אותה והיא רואה בזה אמנות.

על עבודתה בג'קי היא אומרת: „בהתח־לה, כשהלקוחות חשבו שייצא להם משהו, הם היו שמים לי טיפים משהו לא־נורמלי. היום, כשהם יודעים שלא ייצא להם כלום ושאני לא אבוא איתם לסוף־שבוע בלונדון או בפרס ואפילו לא באילת, הם נותנים לי רק כסף קטן, כזה שכשהוא נופל על הריצפה הוא עושה רעש. פעם אמר לי מישהו שאני קוצרת טיפים בחורף, שיתנו תבואה בקיץ. כשאני מגישה צהריים ולא נותנים לי טיפ, אני יכולה להפוך שולחן. יש לי חוג־לקוחות קבוע, ואני שומרת על כלל: לא נותנת טלפון בבית, כי אין לזה סוף, אם הייתי נותנת לכל אחד את המספר שלי, אצלי בבית היה תמיד תפוס.

„אז מה אם הם עשירים? הם כולם בגיל של אבא שלי, כולם ריקניים ומגעילים. אני לא מוכנה לקבל את זה שזו אופנה לצאת עם מבוגרים ולבלות בשביל כסף. יש אופנה בלבוש, אבל לא ברגש.

„אני אומנם מוכנה להתנסות בסיגנונות חדשים, מוכנה לנסות דברים, אבל בכל מה שקשור לרגש, לעולם לא אמכור את עצמי.”

✶ ההנאה הגדולה: הטוסטוס

אהבתה הגדולה ביותר נתונה לביל, הטוס־טוס שלה. היא טוענת שביל הוא „הדבר הטוב ביותר שקרה לי בחיים. הוא חבר אמיתי. לא צריך להתקשר אליו, הוא תמיד בבית, הוא מקשיב, אפשר לכעוס עליו. קניתי אותו לפני שנה. עבדתי בסיירת־הבטיחות. הייתי עושה מירדפים על וספה, תופסת אנשים, עושה להם רפורטים. היו אנשים נחמדים. פעם לא תפסתי מישהו, נעצרה לידי פיאט והנהג שאל: ,את רוצה שאתפוס לך אותו?'

„אני אוהבת לנסוע על ביל. אני שרה בגשם, מרגיזה נהגים, רואה מכונית יפה, נעמדת לפניה, מאיטה לה את המהירות. אני מתמרנת בפקקי־תנועה. קניתי כובע יפה במיוחד. בקיץ אני נוסעת עם סרט על הראש, כמו אינדיאנית. באמת, ביל הוא ההנאה הגדולה ביותר שיש לי ב־חיים.”

ההנאה השנייה שלה בחיים היא החבר שלה, אך עליו אינה מוכנה להרחיב את הדיבור, רק: „הוא עושה חיים יחד אתי. אני לא גרה איתו. מה, אין לו בית? אם אגור עם החבר שלי, סימן שאני רוצה אותו לטוב או לרע. ואני, בינתיים, רוצה אותו רק לטוב.”

עירית אוהבת לרקוד. אם מישהו יודע על מסיבה, שיודיע לה. היא מבטיחה שתבוא. היא מארגנת מסיבות בביתה. החברים שלה רובם סטודנטים שהתחילו עכשיו להתחתן, אך למרות זאת היא מרגישה שהיא מוקפת אנשים שאוהבים אותה, ושהיא אף פעם לא לבד.

לשים רגליים איתנות על הקרקע רוצה עירית, טוענת שהיא נאי־בית מכדי להתמודד עם הזאבים שבעיר.

רחל מרחלת על כל העולם

מי משלם עבור ה־DRINK

אל תחשבו שלעיתונאיות יש חיים קלים, ובבקשה לא לקחת אותי כדוגמה. כי, כדאי לדעת שכשניגשים לראיין כוכב־סרטים מפורסם, תמיד אפשר לצפות להפתעות. אבל מי יכול לדעת מה יילד ראיון? מה

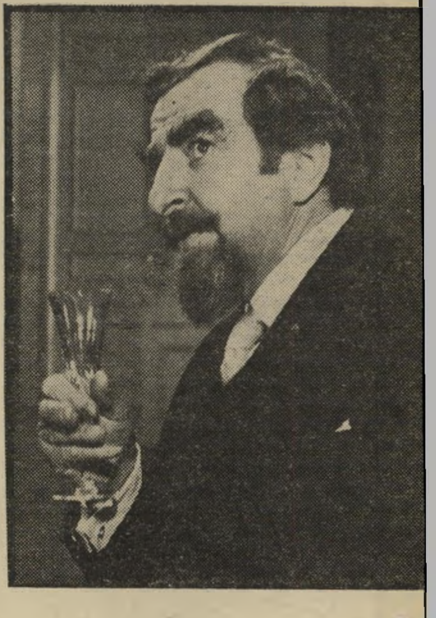

יו גריפית
בשניים לא מספיק

עוד שמדובר בכוכב־הסרטים הבריטי **יו גריפית**, שבא ארצה להשתתף בסרט קשר הפסחא.

גריפית, שכיכב כבר בסרטים כמו תום ג'ונס, אוליבר, בן־חור, כיצד לגנוב מיליון ואחרים, הצליח הפעם להפתיע את כתבת השבועון להיטון **נעמי רון**, שדווקא רגילה בראיונות עם כוכבים ושהפסיקה מזמן להתרגש משיגעונותיהם הפרטיים של אנשי־הסרטים. מה עוד שלנעמי יש שיטה מיוחדת בראיונות עם כוכבים ולפי אותה שיטה, שעובדת רק עם כוכבים ממין זכר, היא מצליחה תמיד להוציא מהם סיפורים מעניינים ואפילו להתחבב עליהם, להישאר מיודדת, לבוא לביקורים וכיוצא באלה.

נעמי, שהופיעה לערוך את הראיון עם גריפית ועם אשתו **גונדה** כשהיא מצויידת בהמון רצון טוב, לבביות ושרמאנטיות, קיבלה כמובנת־מאליה את העובדה שגריפית ביקש, לפני הראיון, לשטוף את הגרון בכוסית משקה. היא קמה ממרשבה, ניגשה לקרוא למלצר שימלא את בקשתו של הכוכב האורח, בתיקווה שהדרינק ישפר קצת את מצב־רוחו ואת מראה פניו ה־חמוצים.

המלצר מיהר להגיש לשחקן ולרעייתו שתי כוסות קוניאק כפול. נעמי לא שתתה, כדי לשמור על ראש צלול. אולם, למרות הדרינק שבידו המשיך גריפית להפגין חמצמצות, ועל כל שאלה שנשאל, השיב: „התשובה נמצאת בביוגראפיה שלי.” עד כאן היה זה מסוג ההפתעות שכתבתנו האמיצה רגילה בהן. אלא שעד־מהרה היא למדה דבר חדש. כאשר ניגש המלצר אל גריפית לבקשו שיחתום על החשבון, היפנה אותו זה אל נעמי, ואמר בקשיחות: „היא משלמת.”

נעמי, שהופתעה מהתנהגותו של ה־מרואיין שלה, נזכרה בפחד בחמש הלירות היתומות שבארנקה, והשיבה לגריפית מניה־וביה: „מצטערת מאד, זה נראה לי מוזר, ואני לא יכולה לשלם.” גריפית לא נשאר חייב, והשיב לה: „אז שהעיתון שלך ישלם. איזה מין ראיון זה שהעיתונאי לא מזמין את המרואיין למשקה? זאת הפעם הראשונה שאת מראיינת?”

אשתו, גונדה, מיהרה לתמוך בבעלה הכעסן, וסיפרה שכבר שנים בעלה לא משלם את המשקאות שלה. „הוא תמיד דואג שמישהו אחר ישלם,” הצטדקה.

והאמת היא, ששני הצדדים צודקים. אלא שבשלב זה לא היה אף אחד מהם מוכן לוותר, ועד־מהרה התפתח ביניהם ויכוח קולני ומריר בסוגיית „מי ישלם,” כשמסביב מתקבצים סקרנים ותיירים רבים ששהו באותה שעה בלובי של המלון.

הכתבת ניסתה לומר למלצר, בעיברית את מיספר חדרו של הכוכב הזר, אבל המלצר התעקש שהוא יחתום על ההזמנה. עד שלבסוף נכנע יו. אחרי שנוכח שאין לו ברירה, חתם בהפגנת גועל־נפש על הטופס, ואילו הכתבת הסתפקה בשאלות שהפנתה אל אשתו.

שיידע לו שפה אין סאקרים.

בת־זקונים בבת־ים

כשסיפרו לי שלראש עיריית בת־ים, **יצחק וולקר**, ולאשתו **חיה** נולדה בשבוע שעבר בת שישית, הייתי בטוחה שיש לנו פה עסק עם אבו־אל־בנאת פאר־אכסלנס.

לידות זה דבר שתמיד משמח אותי, אבל תסכימו איתי ש־6 בנות לראש־עירייה אחד הן לכל הדיעות קצת יותר מדי. העניין הוא שזוהי אומנם בתו השישית, אבל, לא אחרי חמש בנות — אלא פשוט השישית במיספר. כי לוולקר יש שני בנים מנישואיו הראשונים, וארבעה ילדים מנישואיו לאשתו חיה — שני בנים ושתי בנות.

וולקר מתרעם על אלה שמברכים אותו להולדת בת־הזקונים שלו. „מה פתאום בת־זקונים? מי קובע שאני זקונים?” הוא שואל. „אני בסך־הכל מתקרב לשנתי ה־51, ומובן שאני לא עושה כרגע תכניות לטווח רחוק. אני לא עושה ילדים בגלל שזה צו־השעה, עשינו את זה כי רצינו ילד. ילדים זה דבר נהדר.”

וולקר אינו מתלונן על כך שהוא עסוק ואין לו זמן להתראות עם צאצאיו. „הם יודעים שיש להם אבא עסוק,” הוא אומר. „יש בינינו חלוקת־תפקידים ברורה. הם מסדרים את העניינים בבית, ואני מסדר את העניינים בעירייה.”

היום, כשביתם הצנוע מוצף פרחים וברכות, אומר ראש־העירייה בהתרגשות:

חיה וולקר
בשלושה לא סגי

„ממש נוגע ללב איך אזרחים פשוטים מהשורה מברכים אותי ומאמינים בי. זה מזיז לי המון ועושה לי צביטה בלב. בסך־הכל, בת־ים היא העיר שבה, לפי הסטטיסטיקה, הלידה האבסולוטית היא הגבוהה ביותר במדינה, כך שאסור לי לבייש את הפירמה, נכון?”

ככה זה. בעיר של זוגות צעירים, טוב לראות שמי שעומד בראש הוא אדם פעיל ומשמש דוגמה, לפחות בתחום הדמוגרפי.

מחפשים ישראליות ל„פלייבוי”

שימו לב, שימו לב, כל בנות ישראל הכשרות, החולמות כל חייהן להגיע לפירסום ותהילה עולמיים. שעתכן היפה הגיעה.

בשבוע שעבר נחת בארצנו הקטנה צלמו המפורסם של ירחון־הגברים הנפוץ פלייבוי, ובפיו מישאלה אחת ויחידה: למצוא את היפות הישראליות שהעולם כולו שח בשיבחן, לצלמן בבגדים ובלעדיהם, ולהציגן לתפארת ישראל והעם היהודי במדינה ובתפוצות. וזאת למען יראו וייראו, ולמען יידעו שבישראל יש גם חתיכות והמון יופי, ולא רק מילחמות ופרוטקשן ודברים מכוערים אחרים שלא כתובים בתורה.

בקיצור, מרגע שהוא נחת בשדה התעופה בן־גוריון, מצוייד בכל המצלמות והעדשות והמילה האחרונה של ציוד הצילום, לא חדל לחפש אחר מועמדות שתסכמנה להצטלם עבורו ולחשוף את אשר להן. הוא רק לא מבין דבר אחד. „למה הישראליות עושות עניין כל־כך גדול מצילומי־עירום?” הוא שואל אותי. „אפשר לחשוב שהן המציאו את השדיים.

„אני בסך־הכל רוצה לצלם תריסר חתיכות טובות, ולעשות כתבת־ענק על היופי בישראל, והאמינו לי שזה יעשה שירות טוב למדינה שלכם, וגם הבנות לא תקופחנה.”

בחיי שאני לא מבינה אתכן, בנות, למה אתן לא מוכנות להצטלם בעירום? מה הביישנות הפיתאומית הזו? צריך רק שיוכרז שזה יעזור לתיירות, ומייד יחוקקו חוק בכנסת והבגדים יתחילו ליפול בערימות.

אז למה לא להתחיל מייד?

גידי מחפש כלה

אומנם, קצת לא פר שאני מספרת לכם על אדם שכרגע לא נמצא בארץ, אבל הרגשתי שאעשה לכם עוול אם לא אספר שאחד הכוורנים הכי פופולריים, **גידי גוב**, מת כבר להתחתן. וכדאי שתדעו גם שהוא מחפש לו מישהי קצת יותר מבוגרת ממנו, מבחינת הגיל, כמובן.

כי גידי הוא אדם שלמרות גילו הצעיר, הספיק כבר לעבור הרבה בחיים. הגיל, בעצם, מעולם לא היווה לגביו בעייה מטרידה. הוא מסוגל לצאת אפילו עם אשה מבוגרת ממנו בעשר שנים או יותר, בכלל לא משנה לו ההפרש. הוא רוצה להתחתן, וזהו, ומחפש את האהבה האמיתית. „אם יש קומוניקציה, אז זהו,” אמר לא פעם. „גבולות הגיל לא משנים ולא קיימים בכלל.”

גידי, שהוא אדם שקול, ראה את הנסיעה הקרובה לחו״ל, והיות שלא רצה לפגוע באף אחת, הוא השתדל שלא ליצור יחסים הדוקים עם חברה חדשה. למרות ידידותו האמיצה עם חברתו מתקופת להקת הנח״ל, **ענת מיכר**, היחסים ביניהם כיום ידידותיים בלבד, כשהוא חופשי לפגוש ולהכיר כאוות־נפשו. הצרה איתו שהוא תגיע לנקודת־רווייה.

פשוט אין לו כוח להיכרויות חדשות, ולהתחיל מהתחלה את כל הסיפור, כך שהוא מעדיף את חברתה של ענת, שרגילה אליו ומבינה אותו.

בניגוד לאלילי־נוער אחרים בארץ, גידי לא ניצל את הפופולריות שלו אצל בנות המין היפה. להיפך, הוא ברח מזרועותיהן התובעניות והסתגר יותר ויותר. הוא היה הולך לישון לבד, עם איזה ספר טוב, ולא הצליח להבין איך מטלפנת אליו בחורות שלא מכירות אותו.

היות שהוא לא טיפוס שאוהב לפגוע, היה מדבר איתן בצורה יפה ומנומסת, אלא שעד־מהרה התברר לו שהוא דווקא מכיר אותן והן אותו, ולא מהופעותיו על הבמה בלבד.

מה שקרה ביניהם, בינו לבינן, הפך במהרה הסוד השמור ביותר בין נשות הבוהמה. אין לי מושג מי היה המקור שהפיץ את השמועה הזאת, אבל דבר אחד בטוח: תוך זמן קצר היא עשתה לה כנפיים, עברה מפה־לאוזן כשרבות אף מנסות להיווכח באמיתותה. כולן רצו את גידי לדבר אחד בלבד — למיטה.

הבחור מצא עצמו פתאום מחוזר על־ידי נשים שהיו בדרך־כלל נשואות, וביניהן גם אשת משורר מצליח, אחות של זמרת פופולרית, שחקנית נשואה ואחרות, ולא לקח לו הרבה זמן להבין שהוא משמש אותן לסיפוק צרכיהן המיניים בלבד.

המסקנה המייאשת הזאת גרמה לו להתנזר מיחסים במשך תקופה של כמה שבועות. הוא התמסר יותר לעבודה, והגיע

ענת מיכר וגידי גוב
בידידות לא די

למסקנה נוספת: שהוא מחפש מישהי שתעניק לו חום, ותתמסר לטיפול בבית ולגידול ילדיהם, כאשר יהיו.

בינתיים הוא יצא עם הלהקה לתמישה חודשי הופעות ברחבי ארצות־הברית, ולאחר שנהניתי מאוד מתוכניתם בגירסתה האנגלית, אני מעזה להתנבא שהשהות המתוכננת בחו״ל תתמשך, כך שאין לכן מה למהר בהצעות. עצתי לכן: היאזרנה בסבלנות עד שהם יחזרו, ואז מעניין יהיה לראות אם הגרופי׳ס האמריקאיות ישחררו אותו סוף־סוף מביישנותו.

כדור הזהב של מפעל הפיס יכול להיות שלך!

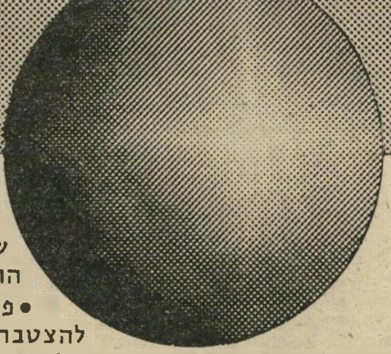

חידוש בהגרלת מפעל הפיס!

הגרלת כדור הזהב של מפעל הפיס שתערך בכל שבוע, אחרי ההגרלה הרגילה, תביא חידושים מענינים:

- פרס כדור הזהב (פרס צביר) עשוי להצטבר עד חצי מיליון ל״י. פרס זה מצטרף לפרס הגדול והוא עשוי להגיע לסכום כולל של מיליון ל״י!
- אם במשך חמש הגרלות רצופות לא יעלה בגורל כדור הזהב - תחל הצטברות הפרס השני (100,000 ל״י) והוא עשוי להגיע לסכום של 600,000 ל״י.
- תוספת של עשרות אלפי זכיות בהגרלת הזוטא המיידית!

קנה עוד היום כרטיס פיס ותוכל גם אתה להשתתף בהגרלת כדור הזהב של מפעל הפיס.

פרטים מלאים על תכנית ההגרלה - בדוכנים. **מחיר הכרטיס 8 ל״י בלבד**

מה אומרים על גלריה לאמנות תוראל:

- „...גלריה קטנה זו משתדלת ואף מצליחה ליצור אווירה של רעננות...״
- „מציעים שם יין, דמויות נשיות מחליקות סביב, ורמקול משמיע גוואנטאנאמרה״״
- „זה מעין מעשה שתילה של אטמוספרה ירושלמית על שפת ימה של תל-אביב.״
- „...יש בה, בגלריה, מחסור חביב במקצוענות מסחרית. ...המקום איפוא נעים...״

„הארץ״ 20.2.76 — **ניסים מבורך**

גלריה לאמנות תוראל — רח׳ ז׳בוטינסקי 3 תל-אביב (מול מלון „הילטון״)

שעות הביקור: א׳—ה׳ 11.00—13.00, 17.00—20.00. ו׳ 11.00—13.00. שבת 11.00—13.00, 18.00—21.00.

פרסום פלד, מ.טמר, מורים

רחל מרחלת על כל העולם

בעיקבות האהבה לחו"ל

הסוד השמור ביותר שהיה לדוגמנית **שלומית אמיר**, היה דבר אהבתה הלוהטת לאיש־העסקים האמריקאי, **ג'רי כהן**. אלא שהיא היתה בתל־אביב, הוא היה בניו־יורק, ופעמיים בשבוע הוא היה מצלצל אליה והם היו מספרים אחד לשני כמה הם אוהבים זה את זו, וכמה הם מתגעגעים, וכמה הם משתגעים להיות לבד.

ככה זה נמשך מהיום שהם הכירו, לפני ארבעה חודשים, עד לפני שבוע. לא שלפני שבוע בא קץ לאהבה שביניהם, אלא מפני שאז החליט ג'רי להפתיע את שלומית, ולהוכיח לה שהוא לא רק איש־עסקים, אלא גם איש־מעשים. בלי להודיע

שלומית אמיר
„לא אשכח!"

לה מראש הוא נחת בתל־אביב, והם יכלו במשך שבוע שלם לספר זה לזו כמה הם אוהבים, מבלי להסתייע בשירותיו הטובים של משרד־התיקשורת.

הם הכירו בבית ידידים, כלכל אל־על **עמי מור** ואשתו היפה **פינצ'י**. פינצ'י, שהיא בעלת ניסיון בשידוכים בין חברים, ערכה היכרות בין דוגמנית־הצמרת לבין איש־העסקים, ומאותו רגע נדלקה שם האהבה, הבוערת עד היום.

ג'רי לחץ כל הזמן על שלומית לבוא אליו ליונייטד־סטייטס, אבל היא היתה עסוקה בעבודת הדוגמנות עד מעל לגוף. אבל כמו שהיא נוכחה שהוא עזב שם הכל ובא אליה, נשבר לה הלב והיא החליטה שבאמצע חודש מארס, הבא עלינו לטובה, היא מוותרת על הכל ונוסעת אליו.

„הוא רצה לשלוח לי כרטיס, אבל לא רציתי," מספרת לי שלומית. „בשביל מה לי להתחייב? בשביל מה אני עובדת כל הזמן? אני עוד יכולה להרשות לעצמי לקנות כרטיס טיסה לניו־יורק! ג'רי אומנם עושה עלי רושם טוב והגון, אבל מי יודע אם אני לא אתאהב שם במישהו אחר?"

מה שהיא כן יודעת, הוא שהיא נוסעת לשם לתקופת־זמן בלתי־מוגבלת, כשהיא פתוחה להצעות. „אבל אני מבטיחה שכשאחזור לארץ, אני לא אשכח את השפה העברית."

ואני לא צריכה לספר לכם איזה דוגמנית כן שכחה.

משקה חופשי לישראלים

שוקי וציפי בן־פורת
„משהו שיגעון"

לפני שבוע הגיע ארצה, לביקור־בזק, **שוקי בן־פורת**, מי שהיה אחד החתיכים הבולטים של תל־אביב. הוא השאיר את אשתו היפה, **ציפי לוין**, בלונדון, ומייד אחרי שהוא נחת בלוד, מייד הגיע למנדיס, להודיע לכל החברים שלו שנשארו בארץ, שיש לו חדשות עבורם.

כי כדאי שתדעו שלא רק **פנינה גולן** מצליחה בלונדון. גם שוקי וציפי מחזיקים מעמד, בכלל לא רע. קודם כל, ציפי־לה היפה, שהיתה בזמנו סגנית מלכת־המים, נמצאת כרגע בשלבים האחרונים של הריונה, ועדין לא ברור אם היא תלד את בכורה בחו"ל, או שמא תביאו לאוויר־העולם במולדת. מכל מקום, בעלה שוקי החל להתבסס שם.

ואם תנסו להיזכר במה עסק שוקי בארץ, לפני שעזב אותה ולפני שהתחתן עם ציפי, אז תדעו לכם שהוא מתכוון להישאר בענף.

שוקי, שניהל בזמנו את אחד ממועדוני־החברים הכי מוצלחים בתל־אביב, ששכן מתחת לבודגה, ואחר־כך עבר לרמת־יצחק, יפתח לו בקרוב סניף גם בבירה הבריטית. כן, כן, שלא תעלו לרגע קל בדעתכם שהישראלים חולשים על חיי־הלילה רק בגרמניה. שוקי בן־פורת מייצג אתכם בכבוד גם באנגליה.

הוא יפתח שם, בקרוב מאד, מועדון־לילה, המתכוון להיות אכסלוסיבי וייקרא בשם הכוך. זה יהיה, לפי מה שהוא מספר, מין מועדון־דיסקוטק עם דקורציה מייוחדת, „משהו שיגעון."

ורק כדי שהחבר'ה לא יחשבו ששוקי שכח אותם, הוא בא להזמין אותם לפתיחה. כרטיסים על חשבונם, ודרינק און־דה־האוז, חופשי על הבאר. מישהו נוסע?

הדוגמנית עבדה שעות נוספות

רק עכשיו, אחרי שהסתיים שבוע האופנה, החלו מגיעים אלי הסיפורים המעניינים באמת על מה שהתרחש שם. ואני חייבת להודות שהסיפור האחרון שהגיע אלי השבוע, הוא המרתק וגם העצוב מביניהם.

אינני מתכוונת לגולל בפניכם עוד סתם סיפור אהבה, שהתלקח בין דוגמנית כלשהי לבין קניין עשיר וסתמי מחו"ל, וגם לא על רומן חשאי בין שניים כאלה, ואפילו אם הם נשואים — כל אחד למישהו אחר. כי אחרי הכל, במקום כזה, שמכיל את ריכוז החתיכות הגבוה ביותר במיזרח התיכון מצד אחד וקניינים עשירים ובודדים־לשבוע מהצד השני, אפשר בהחלט לצפות שיתפתחו דברים מהסוג הזה.

אלא שהפעם, היה מי שניצל את המצב להכנסת מיספר שיכלולים, והקורבן היתה דוגמנית ירקרקת ויפה, שזו לה הופעתה הראשונה בשבוע האופנה. התופעה הזאת קיימת בהרבה אירועים מן הסוג הזה הנערכים בעולם. אלא שבארץ, עד כמה שידוע לי, עדיין לא עשו בה שימוש. כלומר, בואו לא נהיה נאיבים, ונודה שבארץ זה פשוט עדיין לא דלף החוצה. אני מתכוונת, בפירוש, לאספקת שעשועים ותענוגות לקניינים עשירים, על־ידי שוחרי־טובתם.

הדוגמניות הוותיקות כבר יודעות שהן לא צריכות לעשות את זה, אבל כל אחת מהן שמרה את הסוד לעצמה. הצרה עם אותה דוגמנית מתחילה היתה, שהיא לא ידעה לעמוד בפיתויים שהוצעו לה על כל צעד במיסדרונות המלון בשבוע האופנה.

לכן, כשהוצע לה להכיר את אחד הקניינים מאנגליה, היא ראתה בכך מחמאה, והמענק בדולרים שקיבלה ישר ליד אף עזר להתעלם מגילו.

חוץ מזה, היא החליטה שבשביל ההופעה שלה מגיע לה קצת יותר מהמשכורת העלובה שקיבלה מהבוס שלה, בתור דוגמנית מתחילה. ואם היא יכולה להרים את תרומתה להכנסות מטבע־החוץ של המדינה, למה שלא תנצל את ההזדמנות החד־פעמית הזו, שאינה נופלת לידיה בכל יום?

היא לא התעצלה, ואחרי שסיימה את עבודתה בשעות הערב, לא חזרה לביתה ונשארה לעבוד שעות נוספות באותו מלון עצמו, לתת קצת גוד־טיים לקניין הבריטי המאושר, לדגמן לו באופן פרטי ולאפשר לו למשש את הבד שממנו עשויים בגדיה, כשהם מונחים על הכיסא.

מיותר להוסיף שתמורת השירות הלוחץ הנ"ל היא זכתה בתמורה נדיבה מאד, בדולרים כמובן, וכך המשיכה לבלות מדי־ערב עם קניין חשוב אחר, עד שלקראת סוף השבוע היא נתפסה עם האחרון שבהם על־חם, מה שקרוי בחוגי המיקצוע: הקניין נתפס על המודל. הם פשוט עשו את אשר לאיי־יעשה מבחינת האתיקה המיקצועית.

מארגני המאורע החליטו למנוע שערורייה, ולהשתיק את הפרשה. הדוגמנית סולקה מהמלון, ספגה את העלבונות בשקט ולא פצתה פה! הבוס שלה אפילו לא ניסה לצאת להגנתה, וגם הוסיף שזוהי הפעם האחרונה שהיא מדגמנת עבורו.

היא, לעומת זאת, נשארה לויאלית לבוס עד הסוף המר. היא לא גילתה למארגנים שהאדם שהסית אותה לכך, ואף יצר את הקשר עם הקניינים, היה הבוס שלה בכבודו־ובעצמו, אשר ביקש להשיג, באמצעותה, הזמנות נוספות למיפעלו.

אהבת האמרגן והאחות

למה יכול אמן לצפות יותר ממה שיש לזמר **שלמה ארצי**? מה יותר טוב מזה שהאמרגן שלו, **נועם סמל**, הוא גם חבר שלו, גם האמרגן שלו וגם החבר של אחותו הצעירה **נאווה**?

תגידו מה שתרצו על ההפקה של תוכניתו האחרונה, אבל דבר אחד טוב, לפחות, יצא לנועם מהתוכנית הזאת, והוא ההיכרות עם האחות של הכוכב שלו. כי מאז שהם הכירו, אני אומרת לכם שגם נועם וגם נאווה מאוהבים כמו שהם לא היו מאוהבים בחיים שלהם, ממש תאווה לעיניים שככה רואות.

הם הכירו באחת ההצגות הראשונות של ארצי, והוא אפילו לא ערך ביניהם הכרה. נאווה פשוט התאהבה באמרגן, שהצליח לארגן לאחיה את החיים, ונועם נדלק על נאווה, שהיא בחורה מקסימה כשלעצמה. בלי שום קשר לאחיה התפתח בין השניים רומן לוהט, שנמשך כבר ארבעה חודשים תמימים. ותאמינו לי שאני, באופן אישי, ממש מבסוטה מהאהבה הזאת, כי שני בני־הזוג הם נחמדים משהו לא רגיל.

נאווה השתחררה לפני כשנה משירותה בגלי־צה"ל, שם היתה מזכירה במערכת יומן צה"ל. עם שיחרורה החלה עובדת בטלוויזיה כעוזרת־הפקה וכמזכירתו של מנהל מחלקת־הבידור, **חנוך חסון**, ולפני חודשים אחדים עברה ללמוד באוניברסיטת ירושלים, במחלקה לסיפרות אנגלית ותולדות האמנות. מחצית השבוע היא נמצאת בירושלים ובסופי־שבוע היא בתל־אביב צמודה לאמרגן הפרטי שלה.

סמל, בן ה־29, גם הוא חושב על נאווה רק טובות, כמו כל מי שמכיר אותה. בין עיסוקיו הרבים, כאמרגן מצליח, הוא מצליח למצוא לו הרבה זמן לנאווה שלו.

מה דעתו של האח המפורסם על הרומן שמנהלת אחותו עם האמרגן שלו? הוא כמובן בעד, וחוץ מזה, ממתי הוא בכלל אומר לה מה לעשות, או מתי בכלל היא שאלה אותו שאלות כאלה? והעיקר הוא שגם האבא שלהם, עורך־הדין **יצחק ארצי**, גם הוא מרוצה מהעניין. כי לבד מן העובדה שנועם עוסק באמרגנות, הוא נושא בכיסו גם תואר של עורך־דין, והוא בעצם האמרגן היחידי בארץ שהוא גם עורך־דין שהתמחה בענייני בידור.

אז כשכולם אומרים לנועם „נו, תתחתן כבר," ושואלים אותו אם הפעם הוא יגיע לרבנות, הוא פשוט מחייך ואומר: „אולי, אני עוד לא יודע!" אבל אם אתם רוצים לסמוך עלי ועל כך שאני מכירה את האמרגנים שלנו, אני יכולה להבטיח לכם שתשובה כזאת יכולה להתפרש בצורה אחת בילבד, קל־וחומר שהשותפה בעניין היא בחורה כמו נאווה.

ועד שהוא יחליט סופית, הוא יוצא עם שלמה ארצי ביום הראשון הקרוב לסיבוב־הופעות במיספר ארצות באירופה, מטעם מישרד־התיירות. שם יהיה להם בוודאי על מה לדבר. אחרי הכל, הם כנראה הולכים להיות גיסים.

ס. יזהר: „שלום רב שובך אירוטיות נחמדת" ✱ הסופרים של
יוסף רוזנזאפט ✱ הדחליל של עמליה כהנא־כרמון ✱ מילחמות
רגע־של־עברית ✱ האם פרופסור גרשום שלום הוא משיח־שקר?

שבתי צבי

מרדכי בר־און

ס. יזהר

זיגפריד ששון

אלי ויזל

שיח משיחים

פרופסור גרשום שלום הוא איש־מדע. הישגיו מתרכזים במחקריו במיסטיקה יהודית, בתולדות הקבלה והשבתאות, במיון מקורות הרעיון־המשיחי ביהדות, בליקוט ובפיענוח תורת־הניסתר. בפועלו המדעי עד כה, הקפיד פרופסור שלום לשמור אמונים לשיטתו המדעית, מבלי להניח לריגשותיו או להשקפותיו לפגום במחקריו.

בסיפרו החדש דברים בגו, שראה־אור באחרונה, חרג פרופסור שלום ממינהגו. למיקרא למעלה מ־600 דפים באות צפופה, נוצר רושם עגום שאיש־מדע מכובד זה נכשל, בעזרת עורך־הקובץ, אברהם שפירא (מעורכי כתב־העת שדמות, ובעבר מעורכי שיח־לוחמים).

דומה שמגמת דברים בגו לא היתה לקבץ מאמרים ותגובות של פרופסור שלום בתחומי התמחותו המדעית — אלא לסתום חלל משיחי־אידיאולוגי שניבעה בקרב בני דור הבנים בתנועה הקיבוצית. קובץ זה מייועד לאותו דור שאיבד, בעטייה של מילחמת ששת־הימים, את אמונתו בסוציאליזם ובשאר ערכי ארץ־ישראל־העובדת — דור בני־הקיבוצים, השרוי במבוכה ובמיכלול של לבטים.

על קרקע פוריה זו צמחה נוסחת התרבות המבולבלת של מורל׳ה בר־און (קצין־חינוך־ראשי של צה״ל לשעבר), שהיא סלט־אידיאולוגי, בו משמשים בעירבוביה כתבי א.ד. גורדון; ר׳ נחמן מברסלב; שלמה הוגו ברגמן ומרטין בובר, תוך מגמה של יצירת אכזיסטנציאליזם־דתי־סוציאליסטי המהול בנוסטאלגיה על ביתניה־עילית, גדוד־העבודה, פלמ״ח ומילחמות־ישראל.

עורכי כתב־העת שדמות, במיסגרת חיפושיהם אחר דמות משיחית עכשווית שתחלץ אותם ואת שולחיהם, בני־הקיבוצים, מהמצוקה התרבותית־רוחנית־מוסרית שלהם, הגיעו אל הפרופסור גרשום שלום. הם ערכו שלושה ראיונות מוקלטים עם הפרופסור. הראיונות מהווים את העילה וחוט־השידרה לדברים בגו.

מאמריו המדעיים־יותר של פרופסור שלום בקובץ משמשים הסוואה אקדמאית לטלאי אידיאולוגיה, התפורה לצעירי מחצית שנות השיבעים ומערפלת מוחותיהם של מבוגרים מהם. זוהי מיסטיקה של חול ולא של קודש, שנכשלת בניסיונה לנמק את המהות המורכבת של הציונות כיום.

תמוהים התכחשותו של פרופסור שלום לחברותו בברית שלום, וזילזולו־התפלמסותו עם סיפרו האחרון של מרטין בובר, שבו מבקר זה את אושיות מוסרה של החברה הישראלית (ספר שהיה יכול לשרת את מועקתם הרוחנית של קוראי דברים בגו בהצלחת־יתר). פרופסור שלום אינו חוסך שיבטו מחנה ארנדט (שנפטרה לאחרונה), על ביקורתה את התנהגות היהודים והנהגת היהדות בשואה.

סביר שקוראים רבים יתלהבו מן ההגשה העממית של כתבי פרופסור חשוב כגרשום שלום. בימי השישי, אחרי הטלוויזיה, אולי יישבו כולם על המירפסות וישוחחו שיח־משיחים. מן הסתם יהיו גם כאלה שימצאו הסברים מיסטיים לכלכלה הרעועה, ואפילו למצבה הביטחוני של המדינה. ואולי יתפתח הדבר לסיוט סיני, שיזכיר את „אימרות היו״ר מאו", ומאה אלף איש יעמדו על רגליהם באיצטדיון בלומפילד כשבידיהם דברים בגו.

מי כפרופסור שלום מודע לכך, שהעם הזה נתפתה מאז ומעולם למשיחי־שקר.

מי מריבה

הפורנוגרפיה של כתיבת סיפרות

באחו של הסיפרות העברית המתחדשת רועות פרות קדושות רבות. אחת מהן היא עמליה כהנא־כרמון (בכפיפה אחת וירח בעמק אילון), שסיגנון כתיבתה בנוי על מיגזרי מילים ומישפטים. קהל הקוראים והמבקרים אינו יודע כיצד לאכול את דייסת־המילים של הגב׳ כהנא־כרמון. יש הטוענים כי סיפוריה הינם משיאי הספרות העברית החדשה, ואילו אחרים מוצאים בהם ריקנות מילולית. לכל אלה שהסתקרנו באשר לתהליך שבו יוצרת סופרת זו את יצירותיה, נתנה עמליה כהנא־כרמון תשובה, בדברים אותם נשאה בבימת הסופרים של אוניברסיטת בן גוריון בבאר־שבע, ובין השאר אמרה:

„...נגיד **שנושא מתחיל לגרות אותך**... אתה נכנס לתקופה של חוסר־נחת. זאת התקופה שאני הכי בלתי־נסבלת בה. תקופה של לחץ... הייתי אומרת, אולי כשם שכל **התאהבות חדשה**, כל עוד אתה לא ציני, על אף הניסיון שלך בדבר, **בזמן שאתה בתוך זה**, אתה מצפה שהפעם זה יהיה עמוק יותר... יש כאן, הייתי אומרת, גם מעין חרדה: **מה עומד לקרות כאן**, וכיצד זה יילך... כל שאני יכולה לומר בזה, שהוא כאילו **בסבך השורשים שלך, שורש אחד הולך ומתעבה... היניקה שלך היא באמצעות שורש אחד זה**... אתה מצידך, כדי לעבור ממצב של סביל לפעיל, מרגיש את **הדיגדוג הזה באצבעות**, את הצורך להגיב... אבל **מעז יצא מתוק**... שמעתי פעם בטלוויזיה, נדמה לי בתוכנית מורשה, המבדיל או מעיין פסל ששמו יוסף שוורץ. הוא אמר: **כשזה בא לי, אני כולי רועד.** אני לא ראיתי אף פעם פסל שלו, אבל אני חושבת שאני יודעת במה הוא דיבר... **וכל נגיעה קלה** עשוייה לחולל פלאים. **עכשיו הדקויות משתכללות**... וקיים גם פחד. מין ריפיון־ידיים... כשאתה מתחיל לעצב את החומרים, זה מתפתח **לצורה של דחליל: האף** — גזר; **הפה — אבטיח**, וכן הלאה. יום יבוא וזה יהיה **דחליל חי...**"

הכאריזמה של ס. יזהר מכה שוב

כנס שנערך במלאת שש שנים לפטירת ש״י עגנון (פרס נובל) נפתח בקול ענות חלושה של ד״ר שמואל ורסס, שסקר גישות שונות בביקורת יצירותיו של עגנון. דוקטור אחר, עדי צמח, טען שמוטיב הנעליים בתמול שלשום הינו מוטיב ניהיליסטי.

השקט הופר כאשר ס(מילנסקי) יזהר פתח בהתקפה חזיתית על חוקרי עגנון. לטענתו, הביקורת מסרסת ומעוותת את יצירות עגנון, מחטטת אחר אלמנטים אירוטיים או ניהיליסטיים. בין שאר דבריו אמר ס. יזהר: „...שלום רב שובך אירוטיות נחמדת... בסיפור נרות ישנם נרות... הנר הינו גוף ארוך וחד, והים הוא משהו עגול ולח..." וכו׳.

מי שאינו אמון על מילחמות הסיפרות העברית, עלול לטעות ולחשוב שס. יזהר הוא המורד־התורן שלה. יזהר (יליד 1916), שפירסם בסוף שנות החמישים את ספרו ימי ציקלג, התמסר מאז ועד היום לכמה סקנדאלים ציבוריים. יזהר, שנבחר לכנסת כדי לכסות על ערוות פוליטיקאים, כימעט שלא פצה במליאתה את פיו, מילבד פעם אחת, כאשר נאם נגד הכחדת פירחי־הבר של ארץ־ישראל. במהלך כהונתו בכנסת הוא נסע ללמוד בארצות־הברית, והמשיך לגבות משכורת של ח״כ עד שקמה שערורייה ציבורית, שבעיקבותיה נאלץ לפרוש מבית־המחוקקים.

בראשית שנות השישים יצא ס. יזהר בהתקפה־רבתי על הנוער של אז, וכינה אותו „דור האספרסו." אחרי מילחמת ששת־הימים חזר בו מכינוי זה. לפני מיספר שנים יצא יזהר נגד תוכנית לימודי־הספרות בבתי־הספר, ואחר נדם. משנדם שאון תותחי מילחמת יום־הכיפורים, הוא תיאר בתוכנית־טלוויזיה את פגישתו בלוחמים, והביא לצופים רבים את התחושה שהמדובר במילחמת תש״ח. לפני כשנה פירסם יזהר מסה ביקורתית על החינוך לערכים.

אם לשוב לכנס שנערך במלאות שש שנים לפטירתו של עגנון, רצוי להזכיר שכאשר ספד עגנון לסופרים מתים, הוא ספד לסופרים — לא למבקרים.

לשון חרוצה

יש שתי שפות עיברית בישראל. האחת שגורה בפי העם, והאחרת שפת שדרי רשות־השידור, המכונה שפת־רגע־של־עברית. במאמר שפורסם בידיעות אחרונות הכריז ד״ר (ללשון עיברית) ראובן סיון, מילחמת־חורמה על עורך המדור לענייני לשון ב־שידורי־ישראל, אבא בן־דויד. בלשון תוקפנית שאין למצוא כמותה בעיתונות בימים אלה כתב, בין השאר:

„...למעשה נועלים שירותי־השידור את דלתותיהם בפני אנשי הלשון, וסותמים את פיותיהם. מצב כזה בכלי־תיקשורת ממלכתי אין לכנותו אלא ז׳דאנוביזם לשוני... קבוצת בלשנים ומורי־לשון, שתקנת הלשון היא עיסוק חייהם, שלא ירדו לסוף פילפולי־בילבולו בעניין זה ובכמה עניינים אחרים (כגון האיסור שהפך לבדיחת השנה: אל תאמר ,אתקשר איתו בטלפון׳ שמא לא תצליח. הקו תפוס. אמור: ,אפנה אליו בטלפון׳)... וזעום־העפעפיים השיב מייד מילחמה־שערה... שפך קיתון של חרפות וגידופים על ה,בורים׳, ה,כנענים׳ ו׳עמי־הארצות׳ הללו, שאינם מסוגלים להבין את דבריו... הוא תובע גם למחוק מהעברית החיה את המילים המורכבות מראשי־תיבות, כגון או״ם, צל״ש, סכו״ם (ומדוע לא גם צה״ל?)..."

לשיא לשון־המריבה מגיע ד״ר סיון בהתקפתו את חברי האקדמיה ללשון, מגיניו של אבא בן־דויד: „טענת המגינים במיצוייה היתה: אל תגעו במשיחי משיח (אבא) בן־דויד. כך נוספה לעדר הפרות הקדושות של הגוי הישראלי עוד פרה קדושה אחת."

מושל עזה

א. מושל ונמשל

המחזה מושל יריחו מאת יוסף מונדי, שהתסיס בחודשים האחרונים את אבירי הדמוקרטיה, שמואל שניצר, גאולה כהן ומרעיהם, אינו תקדים בסיפרות העיברית. לא מונדי המציא את המושל המכוער — אלא המציאות הקיימת. כבר היו דברים מעולם. לפני 19 שנה ושלוש מילחמות פירסם מתי מגד בשבועון משא (בטאון סופרי דור־הפלמ"ח בימים ההם) סיפור בשם סופו המר של ד. (דצמבר 1956). מסיפורו של מתי מגד ניתן ללמוד שבעיותיו של מושל יריחו כיום אינן שונות מבעיותיו של מושל בעיירה עזתית אחרי מילחמת־קדש. ואולי שני מושלים אלה אינם כלל משל, אלא נמשל.

ב. „סופו המר של ד."

המספר בא לבקר אצל חברו ד., שנתמנה כמושל־צבאי של עיירה ברצועת־עזה. ד., בזיכרונו של המספר, הוא אדם בעל ערכים ועקרונות נעלים:

...הושיבני באחת מאלו הכורסאות המרווחות, מחא בכפיו ומן המיטבח הופיעה נערה שחומת־עור, חשופה עד למותניה, ששאלה בהכנעה, בהשפלת־עיניים ובהר־כנת־גו, למבוקשו. ציווה עליה מה שציווה ויצאה לשלי־חותה, כשפניה אלינו עד ליציאתה מן החדר...

כאשר מבקש המספר שד. יתאר לו את פעליו והישגיו:

... במקום תשובה הימהם משהו שלא עמדתי על פישרו והוסיף: „חליווה — זה שם הנערה שראית — תביא מייד משהו לאכול. ודאי רעב אתה. חליווה היא הישגי הגדול ביותר. לאף אחד מן המושלים הצבאיים שבאיזור אין משרתת נאה ומוצלחת כזאת."

ואומנם, כשנכנסה הנערה בשנית — נושאת בידיה מגש־נחושת גדוש־מאכלים, ששדיה החשופים נזדקרו בינותם כשני פירות שחומים — הבחנתי גם ביופיה הזה, חמגרה.

השגיח במבטי ואמר: „נאה, לא כן ? — אך למען האמת, כבר נמאסה עלי. יודעת רק שפה אחת, ויודעת אותה היטב. אם תישאר כאן הלילה, תוכל לקבל אותה. בשביל פעם אחת היא מצויינת. יודעת כמה דברים שאף בחורה משלנו אפילו לא חולמת עליהם."

בעל־כורחי, החלו רגלי מרטטות פיתאום והדם החל עולה על פני. ריטוט זה, שאיני יכול כלל לשלוט בו ולהפסיקו, מוכר הוא לי משכבר ומשמש תמיד סימן־מוקדם לתשוקה, שעדיין אין מוחי מודה אפילו בקיומה.

ד. לא גרע ממני את מבטו. „רוצה שאומר לה כבר עכשיו ? — שאל — לא איכפת לי אם תעשה זאת מיד. בחדר השני יש מיטה המיועדת לכך."

„אבל... — גמגמתי, כשאיני יודע אם סומק שבפני אות הוא לבושה או לתאווה שניעורה בי — אבל... הרי... לא עושים דברים כאלה..."

„לא עושים ? — שאל, ובפעם הראשונה מאז בואי העלה חיוך על פניו — הכל עושים כך. אל תחשוב שתהית הראשון הנהנה מהכנסת־האורחים שלי. לכל אורח מכובד אני מציע אותה. רק בה יכול אני להת־פאר בפניהם. וכולם, כמוך, מתביישים קצת בתחילה, אבל אחר־כך מתרגלים לרעיון... כולם מתרגלים"...

ד. מתאר לפני המספר את כישלונותיו, וזה עוזב בו־ביום, כשהוא מנסה בדרכו לשכנע, בלא־הצלחה, את מפקדו של ד. לשחררו מתפקיד זה. עם שובו של המספר לביתו, הוא מוטרד יותר ויותר ממצבו של ד., וכעבור מיספר שבועות שב המספר לבקר אצל ד., הפעם שוררת בעיירה אווירה של קאטאסטרופה. בשעריה ממתין המספר ליד חייל, העתיד להוביל אותו לבית־המושל:

...„אז מה קרה ?" — הפצרתי בו.

„בעצם, שום דבר מיוחד" — ענני — „רק שהתושבים המסריחים האלה התחילו פתאום להתפרע. אף אחד אינו יודע מדוע. אולי מפני שהרגישו כי אנחנו מתכוננים למשהו וחשבו שהגיעה שעתם להתמרד. או אולי מפני שלקחנו גם את הנשים לעבודות־הביצורים. כן, אני חושב שזוהי הסיבה העיקרית. הרי יודע אתה איך הם מתייחסים לנשים שלהם. מתעללים בהן, מעבידים אותן בפרך, אך אינם מניחים להן לעשות עבודתם של גברים. הו, הו, הרבה נתכעסו כשראו שאנו מוליכים גם אותן לעבודה."

„וד." — שאלתי — „כלומר המושל, כלום הסכים הוא לכך ?"

„המושל ?" — שאל בהיסוס, כחוכך בדעתו אם לספר לי את האמת — „יודע אתה, הוא... לא כל־כך מתערב

מגד

מונדי

בזמן האחרון... יושב הוא בארמונו, שותה, או... יש אומרים שמעשן חשיש. אנ'לא יודע אם באמת. החברה עושים מה שהם מבינים."

„אבל... הרי הוא המושל, המפקד. איך זה לא שוא־לים לדעתו ?"

„הו, מבחינה רישמית זה הכל בסדר. הוא חותם על כל פקודה והוראה. אלא שאומרים שאפילו אינו קורא את הכתוב בניירות שהוא חותם עליהם. עכשיו הוא בסדר. עושה כל מה שאנחנו רוצים. כבר לא איכפת לו אפילו אם אנחנו משתוללים קצת... שמע, היית צריך ראות מה היה כאן אמש... הערבושים האלה, אחרי שלקחנו להם את הנשים לעבודה, התחילו להת־פרע. אז מה עשינו ? — לקחנו כמה נשים, מן הצעירות, אל אחד הבתים ואיימנו עליהם שאם לא יפסיקו, אנחנו נאנוס את כולן לעיניהם... אתה חושב שזה לא השפיע ? — בטח שהשפיע... אבל זה לא השפיע עלינו שלא נעשה מה שהבטחנו, למרות שהם הפסיקו את ההתפרעות... אחזנו אותן שם כל הלילה..."

מאוחר יותר מגיע המספר לארמון המושל, אל ד.:

...חשתי פיתאום שעיני מבקשות את חליווה, הנערה השחומה ששירתה אותנו בשעת ביקורי הראשון. ד. לא קראה, וכשהשגיח במבטי אמר, כשחיוך עגום מעקם את שיפתותיו: „מתפלא שאינני קורא לחליווה ? — שלחתי אותה היום. לאחר... ודאי שמעת כבר מה קרה הלילה — המהמתי בחיוב — לא יכולתי להחזיקה יותר, לאחר זה. כשראיתי את המעשה — יודע אתה, באתי שמה באמצע ההילולה — ידעתי שאני חייב להעניש את ה־חיילים. אך לא יכולתי. נזכרתי מיד בחליווה שלי..." — הטעים בלעג מר — „וחשבתי שבעצם אין כל הבדל ביני לבינם..."

„אבל מה אתה מדבר" — ניסיתי לחגן עליו מפני עצמו — „אתה הרי לא..."

לא אנסתי אותה, רצונך לומר. כן. כמובן. מבחינה טכנית, כמו שאומרים יודעי־חוק, לא אנסתיה. אבל רק בכוח החזקתיה כאן. ובכוח שילטוני, באלימות, הכ־רחתיה לשכב עם אחרים, להנאתם ולהנאתי... ולא חשוב שלא איימתי עליה, או שלא כפתי ידיה ורגליה. אלמלא פחדה מפני... ובעצם, גם החיילים, הלילה, לא השתמשו בכוח מבחינה טכנית. הם רק אמרו לנשים, בתחילת המעשה — כפי שבעצם סיפרו לי — שאם תתנגדנה להם, ישחטו את כולן. יותר נוח — אמר לי אחד החיילים לתומו — לעשות את זה מבלי שיצטרכו שלושה אחרים להחזיק את האשה בידיה וברגליה... וכיוון שהיו שם רבים, חמושים, והנשים באמת לא התנגדו... ככבשים עקודות רבצו וחיכו לבחורים שעמדו בתור... לא. לא היה שום הבדל ביניהן לבין חליווה..."

בינתיים, המהומה בעיירה גוברת. ד. מנסה לכפר על כל שעבר עליו, ויוצא עם נישקו ליטול את הפיקוד. המספר, החושש לגורלו של ד., יוצא בעיקבותיו מאוחר יותר, ומגיע כאשר גופתו של ד. מוצאת מתוך אחד הבתים. אחד החיילים מספר לו שד. בא להציל את חליווה שעה שחיילים ניסו לאנסה, וכאשר אלה הסתלקו, נעצה חליווה פיגיון בלבו של ד.

ג. קולטורקאמף

במאמר שפירסם ש. שניצר במעריב (19.12.75) על מחזהו של מונדי, בכותרת המתחסדת „על חופש הביטוי" הוא כתב, בין השאר: „האידיאולוגיה שלו היא זו של אש"ף, הדמויות החיוביות שבה הם מחבלים ערביים. כל הנפשות הפועלות בו מעוותות או מושחתות, וכל כולו הוא זעקת־מחאה נגד המימשל־הצבאי היהודי ונגד שיל־טונם של יהודים באדמות שלדעת המחבר נגזלו מיד ערבים." הסתה שכזאת היתה מעניקה לש. שניצר עמדה של כבוד בארצות מסויימות.

מרעיו־לעיתון הרחיקו לכת. הם הציעו למונדי לשוב לרומניה, ארץ־הולדתו. יש להניח שכאשר יתפנו אבירי־חופש־הביטוי מעיסוקיהם הלאומיים, ויקראו את סיפורו של מתי מגד במלואו יציעו, כמינהגם, לדמוקרטיה ה־ישראלית להחזיר את מתי מגד לעיר־הולדתו, קובנה. אולי לפטר אותו מהקתדרה שבה הוא משמש כפרופסור לסיפרות עיברית, כדרכם בקודש הפטריוטי עם פרופסורים אחרים שאינם חורשים בתלם שלהם. טענתו העיקרית של ש. שניצר נגד העלאת מושל יריחו בקאמרי היתה שה־ציבור ממכן את התיאטרון. גם אוניברסיטאות ממומנות מכספי־ציבור.

מי שקרא את מאמרו של ש. שניצר, עקב אחר התזת המליצות אודות דמוקרטיה, רצון הרוב וכו'. בין השאר כתב שניצר: „תיאטרון איננו במת־ויכוחים, ומחזות פוליטיים הם תמיד בגדר תעמולה. הם משמיעים דעת אחת בלבד, ואין עימם תשובה של הצד־שכנגד. לכאורה אפשר לטעון ששמורה זכות זו גם לצד שכנגד, לחבר מחזות מגמתיים ולהציגם בתיאטרון."

מי שמחפש את היוצרים שיחברו את ההצגות שיגנו על הדמוקרטיה הישראלית מפני השמאל העויין המסכן את שלומה, ימצא אותם בעמדות־קרב שכלל אינן דמו־קרטיות: משה שמיר עסוק בהסתת המוני כיפות סרוגות שלא לקבל את מרות החוק. נעמי שמר חורזת חרוזים נגד ממשלת הרוב. חיים גורי עסוק בניסיונות למנוע את צה"ל מלהגן על הדמוקרטיה בסבסטיה, ואפריים קישון טרוד בהזרמת מס־נסיעות לקופת הממשלה הבוגדנית, בנסיעותיו התכופות לגרמניה.

חוץ מזה, מר שניצר, אנחנו על סף קולטורקאמף.

בינתיים ייאלצו מאזיני שידורי־ישראל להמשיך להאזין לשפת־רגע־של־עברית, ולא לעיברית.

דור אשר לא ידע

כל מה שרצית לדעת על ביתניה

מי שקרא לאחרונה, במוספי־הבידור של יום שישי, על ביתניה־עילית, הסתקרן והלך לראות את מחזהו של יהושע סובול ליל העשרים המועלה על־ידי התיאטרון העירוני חיפה. מי שסקרנותו לא באה על סיפוקה במחזה, יוכל ללמוד את סיפור ביתניה־עילית מן הספרים הבאים:

- ימים ולילות מאת נתן ביסטריצקי.
- בקובץ קהילייתנו בהוצאת קיבוץ בית־אלפא.
- ספר השומר הצעיר, בהוצאת ספריית פועלים.
- האתמול שלי, מאת דויד הורביץ, בהוצאת שוקן.

בחטף

לובה אליאב, שפירסם לאחרונה את סיפרו שלום בלווית ציוריו של **דני קרוון** עומד לפרסם ספר חדש תחת כותרת ארץ התן, שיהווה השלמה לסיפרו ארץ הצבי ● באנגליה ראה־אור ספר הדן בפסבדונים (שמות־עט) של אישים וסופרים נודעים. מספר זה מסתבר כי **רג'ינלד בליס** הוא **ה.ג'. וולס** (מילחמת העולמות); **אדגר אטלינג** הוא **עזרא פאונד**; **לורנס דניסון** — **ד.ה. לוראנס** (מאהבה של ליידי צ'אטרלי). שם־עט של בן למישפחה שהיתה לאחרונה בחדשות בארץ הוא **סול קליין**, שאינו אלא המשורר **זיגפריד ששון**, מי למישפחתו היה שייך אוסף ששון ● **אלוף** (שם, לא דרגה בצה"ל) **הר־אבן** משמש במישרד־החוץ כאחראי להסברה. בין שאר עיסוקיו הוא אחראי גם לחוברת־היוקרה הייצוגית של תרבות ישראל בחו"ל, אריאל. בגיליון האחרון של כתב־עת זה התפרסם קטע מהסיפור עיר של ימים רבים, אותו כתבה רעייתו של אלוף, **שולמית הר־אבן** ● בימים אלה פירסמה שולמית הר־אבן ספר־ילדים הקרוי אני אוהב להריח ● בלונדון מועלה על הבמה מחזה־פנטומימה המבוסס על הספר הבתולה הקדושה עם הפרחים מאת **ז'אן ז'נה** (שמחזהו המירפסת בגירסתו הקולנועית הוקרן בשבוע שעבר בטלוויזיה הישראלית) ● קובץ שירים ומחזות של **יעקב שטיינברג** שתורגם מאידיש, ראה־אור. שטיינברג, שהחל לכתוב באידיש ועבר לעיברית, הוחרם בזמנו בשל כך על־ידי סופרי־האידיש ● צופי־טלוויזיה האוהבים סדרות ספרותיות מומחזות על־ידי הבי־בי־סי, דוגמת מישפחת פאליסר מאת **אנתוני טרולופ**, מוזמנים בימי חמישי, בשעה תשע, לכוון את מסכיהם לטלוויזיה הירדנית, ולצפות בסידרה קלאייהאנגר, המבוססת על אחד מספריו של **ארנולד בנט** ● היו מאזינים שהופתעו לשמוע, באחת ממהדורות־החדשות, ידיעה אודות הסופר **אלי ויזל**, שהגיע לאוסלו לסידרת־הרצאות על הציונות. ויזל מתגורר דרך־קבע בניו־יורק ● אגב, **אלי ויזל** הוא אחד מקבוצת סופרים שנתמכה שנים רבות על־ידי קרנות סודיות של **יוסף רוזנזאפט**, יו"ר אירגון ניצולי ברגן־בלזן, שנפטר לאחרונה כשהוא מותיר בעיקבותיו שערורייה פיננסית, אשר מימדיה טרם הוזהרו.

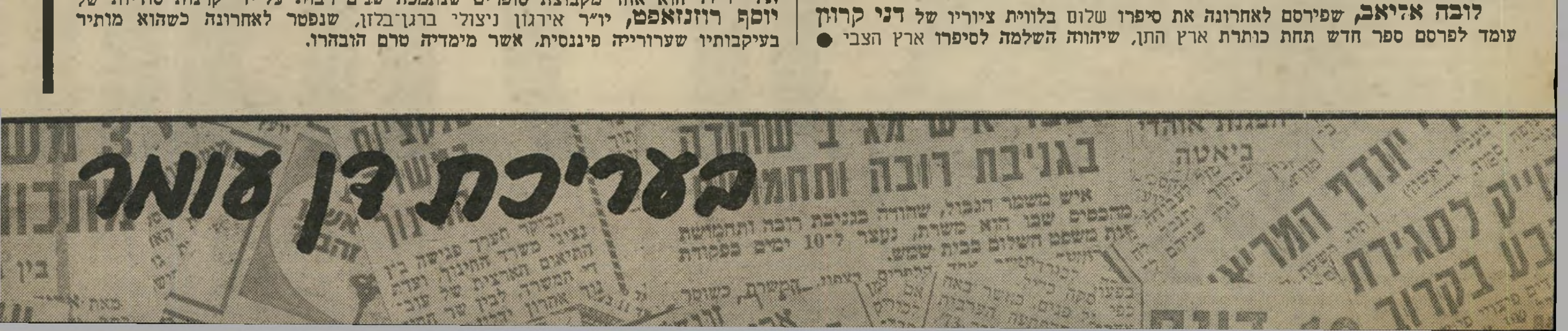

העולם הזה

האם הסתבך אודי דיין
בפרשת הסמים בפרנקפורט?

מה נאמר בהקלטה הגורלית